

**MAX
JA
SUPERÄLYN
ISKU**

Leena Gröndahl

MAX

JA

SUPERÄLYN

ISKU

Leena Gröndahl

Tekijä: Leena Gröndahl

Tekijänoikeudet © 2019: Leena Gröndahl

Yhteystiedot: www.leenagrondahl.com

Ensimmäinen digitaalinen julkaisu syyskuu 2019

ISBN 978-952-94-1961-6 (PDF)

ISBN 978-952-94-1962-3 (EPUB)

Kustantaja: Gröndahl Production

Teoksen digitaalinen kopioiminen ja jakaminen on kielletty.

Max ja Superälyn Isku on seikkailukertomus 14 -vuotiaasta koulukiusatusta pojasta, joka uppoutuu tekoälyn saloihin ja päätyy lopulta pelastamaan maailman valloilleen päässeen superälyn kynsistä yhdessä uuden ystävänsä Emman ja salaisen salaseuran kanssa.

Max ja tanskalainen 18 -vuotias nuorisokodissa kasvanut Emma tutustuvat toisiinsa algoritmeihin liittyvän foorumin kautta. Emma on kehittänyt pelin, joka ei olekaan ihan normaali peli.

Max ja Emma aloittavat uuden maailmanlaajuisen X-verkon selvittämisen, mikä vie heidät itseoppivan tekoälyn ja maailmankaikkeuden salaisuuksia hallitsevan Helios -salaseuran jäljille.

Tämä kirja on seikkailu tekoälyn kehityksestä yli-ihmiseksi sekä luottamuksesta ja ystävyuden merkityksestä.

Kirjan henkilöt ja tapahtumat ovat mielikuvituksen tuotetta.

Tekoäly on mahtava juttu!

Vastaako netissä ihminen vai tekoälybotti? Ja millainen onkaan maailma vuonna 2030!

Heräät aamulla ja käytät kosketus- tai äänitunnistusnäyttöä lukeaksesi viestit ja uutiset, valitaksesi vaatteet ja antaaksesi kotirobotille ohjeet kotitöiden tekemiseksi. Robottiauto odottaa ulkona tai tilaat robottibussin, joka kerää kuljetettavia. Opiskelun voit suorittaa virtuaalisesti kotona tai ystävien kanssa tai istut kuuntelemassa tekoälyllä varustettua robottiopettajaa. Jos tunnet olosi kipeäksi, käytät vain tekoälytutkimuslaitetta, joka diagnostisoi ja lähettää tiedot lääkärille diagnoosin vahvistusta varten. Tämä on ehkä pian tulevaisuutta, ja on siksi tärkeää oppia tietotekniikkaa, ohjelmointia ja matematiikkaa.

Vaikka tekoälyn koneoppiminen ja syväoppiminen voivat olla vaarallisia, ne tuovat upean mahdollisuuden tehdä asioita uudella tavalla, jopa ilmasto vähemmän rasittaen. Hyvä koulutus on tärkeä ja se antaa mahdollisuuden vaikka mihin. Vielä kun innostuu matematiikasta ja ohjelmoinnista, niin pääsy mahtavan tekoälyn salaisuuksiin avautuu. Tekoälyn kehityksessä vain mielikuviutus on rajana.

Onkohan meillä silloin aikaa toisillemme ja pitää toisistamme huolta?

Kiitos Leena Pirttiniemelle, Mari Heurlinille ja Laura Katajalle avusta!

Sisällysluettelo

Kappale 1	5
Kappale 2	14
Kappale 3	16
Kappale 4	18
Kappale 5	21
Kappale 6	24
Kappale 7	29
Kappale 8	34
Kappale 9	38
Kappale 10	40
Kappale 11	46
Kappale 12	49
Kappale 13	51
Kappale 14	57
Kappale 15	63
Kappale 16	68
Kappale 17	73
Kappale 18	79
Kappale 19	82
Kappale 20	85
Kappale 21	90
Kappale 22	98
Kappale 23	101
Kappale 24	112
Kappale 25	115
Kappale 26	124
Kappale 27	132
Kappale 28	143
Kappale 29	153
Lähteet	157

Kappale 1

Aurinko nousi hiljalleen valaisten New Yorkin katuja. Erikoisen näköisiä kirjaimia leijaili välkkyen katujen yllä. Pilvenpiirtäjien lasisten seinien heijastamana ne näyttivät tanssivan. Ilma oli kirkas ja puhdas. Autojen melu ja saasteet olivat poissa. Kenelläkään ei ollut kiire. Kuului iloista lasten naurua. Nuoret olivat valloittaneet maailman!

Ryhmä nuoria oli piknikillä Central Parkissa. He seurasivat ilmassa leijailevien värikkäiden koodien muodostumista ohjelmiksi. Nuoret arvuuttelivat, mitä ne tekisivät. Yksi jännännäköinen ohjelma oli juuri laskeutumassa alas kadulla seisovan pienen ihmisrobotin luo, kun se yllättäen hajosi ja muuttui hassuiksi kirjaimiksi. "Sori, tein pienen virheen algoritmin kaavassa", sanoi Max hiljaa naurahtaen istuessaan puistonpenkillä Washington Square Parkissa. Hän katsoi vieressään istuvaa 12 -vuotiasta poikaa, joka koodasi elokuvaa kehittämänsä algoritmin pohjalta. Jim oli innokas elokuvafani ja halusi tehdä hauskoja leffoja, joissa katsojat saivat sovelluksen avulla muuttaa niiden lopun. Jimin itseoppivat algoritmit suunnittelivat ja loivat elokuvia sovellukseen tulleiden toiveiden pohjalta. Jimin elokuvat olivat kaikkien lasten suosikkeja, sillä itseoppivat algoritmit kehittivät yhdessä lasten kanssa virtuaalisia elokuvia. Tekoäly oli saanut luovuuden Jimin algoritmeissa.

Max keskittyi jälleen koodeihinsa ja yritti löytää oikean käskyn algoritmille. Hän oli yhdessä muutamien tutkijoiden kanssa kehittämässä sovellusta, joka toimisi ajatuksen voimalla. Kova pirinä kuului Maxin vieressä. "Mikä ihmeen ääni tuo on?", tuumaili hän ja katsoi ympärilleen. Taas kuului pirinää. Max oli aivan ihmeissään. Hän nousi ylös penkiltä pudottaen virtuaalisen tablettinsa....

Pirinä voimistui koko ajan ja Max heräsi pudottuaan lattialle. "Auts!". Hän nousi takaisin sängylle ja huokaisi väsyneesti: "En jaksa herätä, en siis todellakaan jaksa herätä". Pirinä jatkui sinnikkäänä. Max avasi vaivalloisesti toisen silmänsä auki sulkeakseen hälytyksen kännykästään.

Hän nukahti kuitenkin saman tien uudelleen eikä kuullut sadepisaroiden rummuttavaa ääntä niiden osuessa ikkunaan kovan tuulen otteessa. Max näki taas ihmeellistä unta kännyköiden ja tablettien marssimisesta New Yorkin kadulla tekoälysovelluksen tahdittaessa ilmassa tanssivia koodeja. Pilvenpiirtäjät loistivat uljaina kirkkaassa auringonpaisteessa. Taivas oli huikaisevan sininen. Ihmiset juoksivat hurjaa vauhtia sisätiloihin ja joku huusi, nyt alkaa ihmisten kloonaus. Koodit alkoivat muodostaa hiljalleen toinen toistaan hurjemman näköisiä ihmislouja tekoälyn tahtipuikon rytmikkäässä tahdissa. Max istui kadulla ja koodasi yhdessä ihmisrobotin kanssa ohjelmia, joiden tavoitteena oli...

Yhtäkkiä tuntui kuin ukkonen olisi jyrähtänyt korvan juuressa, ja Max heräsi äkisti.

"Nyt sinä nouset. Kello on jo puoli kahdeksan ja koulu alkaa ihan pian", isä huusi ja ravisteli Maxia hereille.

"Pitääks sut herättää joka aamu. Olet jo neljätoista. Minä jouduin sinun ikäisenäsi itse hoitamaan kouluun menemiseni. Vanhemmat menivät aikaisin aamulla töihin. Ei silloin ollut aikaa ...".

"Joo joo, taas alkoi sama hokeminen", ajatteli Max väsyneenä.

"En mä jaksa tätä. Miks tää elämä on näin kurjaa. Aina on tylsää ja elämä menee hukkaan."

Max yritti herätä unestaan ja tunsi kylmyyden hiipivän hiljalleen pyjamansa läpi. Isä oli heittänyt peitteen lattialle.

Max oli tokkurainen herättyään syvästä unestaan. Hän tiesi, että on paras nousta heti, jotta isä ei suuttuisi uudestaan. Isän hengitys haisi taas kamalalta ja kokemuksesta Max tiesi, että silloin isä olisi hyvin aggressiivinen. Max ajatteli, että se johtui liiallisesta juomisesta. Äiti oli niin monta kertaa huutanut isälle aamuisin, että tämän henki haisi kamalalta. Isä oli tullut illalla myöhään kotiin ja kaatunut törmättyään keittiön tuoliin. Äiti oli huutanut makuuhuoneesta ja isä oli tietenkin kironnut yhä enemmän.

Maxista tuntui, ettei hän heräisi millään.

”Miksi jokainen päivä on ihan tylsä. Aamulla pitää herätä liian aikaisin kouluun, kaikki menee aina pieleen koulussa ja vanhemmat riitelevät”, Max mietti surkeana ja yritti muistella näkemäänsä unta. Hän oli mennyt myöhään nukkumaan, sillä oli unohtanut ajan kulun tietokoneensa ääressä. Max oli alkanut kehittää tekoälyohjelmaa, jolla saisi kännykän sovellukset toimimaan puheesta. Hetken hän jäi miettimään sovellustaan. ”Olisi aika sairaan hienoa kehittää oma toimiva tekoälysovellus. Ehkä jopa sellainen, jolla voisi muuttaa ihmiset ystävällisemmiksi. No joo, se siitä”, hän ajatteli naurahtaen ja nousi ylös.

Max meni nopeasti keittiöön. Äiti oli laittanut aamupalan valmiiksi jääkaappiin. Syötyään juustoleivän Max kävi nopeasti pesulla. Hän etsi puhtaat vaatteet kaapistaan ja otti reppunsa tuulilta varmistaen, että kaikki kirjat olivat mukana. Max tiesi olevansa välillä turhan tarkka tavaroidensa suhteen. ”No, ainakaan opettajan ei tarvitse huomauttaa puuttuvista tehtävistä tai kotiin unohdetuista kirjoista.”

Ulkona oli tuulista ja sateista. Max palasi nopeasti sisälle hakemaan sadetakkinsa. Hän inhosi synkkää ja sateista säätä. Pyöräillessään vastatuulella koululle hän mietti yllättäen luokan opettajaa. Tämä oli ollut todella auttavainen, kun Eevi oli jälleen unohtanut läksykirjat kotiin. ”Onneksi meidän opettaja ymmärtää ja tukee meitä.” Yhtäkkiä Max muisti näkemänsä unen. ”Se oli ihan kreisi. Leijuvat koodit ja minä koodaamassa New Yorkin puistossa.” Päästyään koululle Max mietti edelleen unta. Siinä oli jotain erikoista.

Max Pederson oli aloittanut syksyllä yläasteen 8. luokan. Hän oli ollut ensimmäisenä koulupäivänä peloissaan. Maxia oli kiusattu edellisellä luokalla todella ilkeästi. Kiusaamiset olivat aiheuttaneet hänelle ahdistusta ja jättäneet arvet, ihan kirjaimellisesti. Varovasti Max tunnusteli rannettaan. Onneksi koulu oli kuitenkin alkanut aika mukavasti ja hän sai olla rauhassa pahemmalta kiusaamiselta.

Max tiesi, että hänelle naurettiin selän takana ja hänestä lähetettiin välillä ilkeitä huhuja WhatsApp -ryhmissä. "Sama se. Kunhan ne ei tee mitään pahaa", oli Max ajatellut, kun oli kuullut elokuun lopulla viesteistä.

Maxilla ei ollut oikeastaan yhtään ystävää. Hän tiesi olevansa erilainen. Viime vuonna hän oli ystäväystynyt yhden rinnakkaisluokan pojan kanssa, mutta tämä oli vaihtanut koulua jouduttuaan rajun kiusaamisen kohteeksi. Maxille tuli paha mieli muistellessaan Ronia.

Ronin kiusaaminen alkoi 7. luokan kevätlukukauden alussa. Max ei vielä kukaan käsittänyt, mistä kaikki sai alkunsa. Yhtäkkiä muutamat rinnakkaisluokan pojat olivat ladanneet Ronista uuden sovelluksen avulla muunneltuja kuvia WhatsApp -ryhmään. He olivat löytäneet Ronin kuvan uintiseuran sivulta ja muokanneet kuvasta tosi törkeitä versioita. Roni oli innokas uimari ja kuului paikalliseen uintiseuraan.

"Ehkä kyseessä oli kateus tai jotain", tuumasi Max ja ravisti ikävät muistot mielestään. Hän yritti keskittyä alkaneeseen yhteiskuntaopin tuntiin. Opettaja kävi läpi digitehtäviä Suomen demokratiasta. Maxin ajatukset harhailivat jälleen Roniin. "Mitähän hänelle nyt kuuluu?"

Ronin vanhemmat olivat kieltäneet entisen koulun oppilaita ottamasta yhteyttä Roniin. Tämä koski myös Maxia. Ronin kiusaamista oli kestänyt lähes neljä kuukautta. Muutamat tytöt olivat loppukeväänä päättäneet kertoa kiusaamisesta luokan opettajalle, joka oli heti ottanut asian vakavasti.

Opettaja oli pyytänyt Ronia kertomaan kiusaamisestaan, mutta hän ei uskaltanut.

"Roni, me autamme sinua, mutta sinun on kerrottava kuka sinua kiusaa", opettaja oli pyytänyt hienovaraisesti. Mutta Roni oli ollut hiljaa. Opettaja oli surullisena katsonut, kun Roni oli poistunut huoneesta. Hän oli päättänyt seurata Ronin tilannetta ja puuttua heti, kun saa enemmän tietoa.

Max yritti välillä puolustaa Ronia, mutta joutui myös itse ilkeiden tapahtumien kohteeksi. Maxia nimiteltiin laihaan ja kalpean ulkonäkönsä takia ja häntä tönittiin kumoon.

Joku haukkui Maxia kouluampujaksi. Typeräksi häntä ei kukaan haukkunut, sillä kaikki ymmärsivät enemmän tai vähemmän hänen älykkyytensä.

Toukokuun alussa Ronin kiusaaminen meni liian pitkälle. Hänet riisuttiin koulun jälkeen ja hänen päälleen kaadettiin ruokaöljyä. Joku oli ottanut kotoaan untuvatyydyn, jonka untuvat heitettiin Ronin päälle.

"Kot kot kot", huusivat pojat ja ympärillä olevat nuoret nauroivat. Joku kuvasi kohtauksen ja latasi sen WhatsApp -ryhmään.

Roni yritti seuraavana päivänä tehdä itsemurhan. Tapahtuneesta käytiin tosi kova keskustelu koulussa ja kiusaamiseen osallistuneet pojat saivat kahden viikon arestin.

"Tämä on ihan väärin", oli Max ajatellut synkästi. "Kaksi viikkoa koulusta pois on kuin lomaa. Ja tuskin kukaan näistä tyypeistä ajatteli, miltä Ronista tuntui."

Roni sai niin pahan henkisen trauman, että joutui menemään hetkeksi hoitoon. Max oli koulun alettua elokuussa kuullut, että Roni oli muuttanut vanhempiensa kanssa ulkomaille tämän isän työn takia. "Onneksi hänelle", ajatteli Max.

Ronin kiusaamistapaus ja itsemurhayritys käsiteltiin tarkkaan koulussa. Kuraattorit, opettajat ja rehtori olivat pitäneet oppilaille ja näiden vanhemmille useita tilaisuuksia kiusaamisesta ja sen estämisestä. Hiljalleen tilanne rauhoittui. Max ei kuitenkaan pystynyt unohtamaan asiaa, sillä hän oli löytänyt Ronin verta vuotavana. Koko tilanne oli laukaissut Maxissa voimakasta ahdistusta ja hän alkoi oireilla. Maxille oli tullut hetkellinen tarve viillellä käsivarsiaan.

Yhtäkkiä Max hätkähti ikään kuin olisi kuullut nimensä. Max nosti päätään ja huomasi olevansa luokassa. "Jopa olin mietteissäni", hän ajatteli ja katsoi nopeasti opettajaan ja tajusi tämän kysyneen häneltä jotakin. Opettaja katsoi Maxia ystävällisesti. Sekunnit tuntuivat kuluvan hitaasti. Muut oppilaat kääntyivät katsomaan Maxia ja muutamat tytöt tirskuivat. Maxista tuntui kuin olisi jähmettynyt patsaaksi. Hän tunsu kylmän paniikin tunteen jäsenissään.

Sydän alkoi jyskyttää nopeasti. Max kosketti ranteessaan olevaa arpea ja sai pyydettyä opettajaa toistamaan kysymyksen, vaikka suu tuntui kuivalta kuin paperi. Max kuuli äänensä vastaavan selkeästi opettajan kysymykseen, joka kiitti häntä oikeasta vastauksesta.

”Huh, onneksi sain koottua itseni ja osasin vastata. No, tietenkin osasin”, ajatteli Max jo hieman rentoutuneena, sillä hän oli opetellut kuuntelemisen taidon.

Max oli alkanut keskittyä tarkkaan opettajien äänten vivahteisiin ja kykeni muistamaan kerrotun, mikä helpotti kotitehtävien tekemistä ja kokeisiin valmistautumista.

Koulupäivä oli lopulta mennyt aika mukavasti. Sade oli piiskannut koko päivän ja kaikki näytti harmaalta ja kostealta. Välitunnilla moni oli sisällä pelaamassa monitoimimisalissa. Max oli yksinään it-huoneessa koodaamassa, eikä kukaan kiusannut häntä. Muutama poika oli tullut hänelle juttelemaan. Sami ja Jussi olivat samalla luokalla. He olivat edellisellä viikolla huomanneet, että Max oli usein koodannut välituntisin it-huoneessa ja päättivät mennä Maxin luo. He olivat yleensä aika hiljaisia, eivätkä erottuneet mitenkään ihmeellisesti. Pojat pelasivat kännyköillään lähes kaikki välitunnit.

Sami ja Jussi kysyivät, mitä Max puuhasi. Max kohautti vain olkapäitään mutisten jotakin ja kysyi saman tien poikien pelistä. Nämä innostuivat heti kertomaan uudesta Win your Ghost -pelistä, jossa sai taistella virtuaalisesti demoneja vastaan.

Tasojen voittajat saivat erilaisia palkintoja. Voittajilla oli myös mahdollisuus lähettää peliyhtiölle omia ideoitaan pelin kehityksestä. Pelistä oli tullut todella suosittu ja nuoret viettivät aikaa ideoiden taistelukohtauksia ja demonien muotoja, joita lähettäisivät pelikehittäjille.

Max oli kokeillut useita pelejä, mutta ei jaksanut innostua niistä. Hän oli enemmän kiinnostunut koodailemaan omia sovelluksiaan. ”Hei, minähän kerronkin Samille ja Jussille löytämästäni sovelluksesta. Ehkä he tietävät siitä jotain.”

”Muuten, löysin netistä Choose Right -sovelluksen. Oletteko kokeilleet sitä?”

”Wat! Mikä se on?”, kysyivät Sami ja Jussi.

”No, ei oikeastaan mikään ihmeellinen. Selasin vaan nettiä eilen illalla ja törmäsin yhteen sovellukseen, jossa tekoäly auttaa tunnistamaan oikeat ja pahat kaverit.”

Pojat tuijottivat Maxia.

”Onks siinä uusia pelejä?”, kysyi Sami.

Max puristi päätään ja he palasivat puhumaan Win your Ghost -pelistä. Koulun kello soi ja viimeinen tunti oli alkamassa. Max käveli poikien kanssa historian tunnille miettien löytämänsä sovellusta. ”Se on varmaan joku pilajuttu.”

Historian tunti oli alkamassa eikä opettajaa näkynyt. Max oli nähnyt, kun koulun pihalle oli kaartanut poliisiauto.

”Mitähän taas on menossa! Varmaan joku haettiin jälleen pikaisesti huostaan.”

Max ei jaksanut välittää asiasta sen ihmeellisemmin, sillä melkein viikoittain joku haettiin pois. Opettaja oli alemmilla luokilla kertonut, että joskus vanhemmilla on niin vaikeaa, että nämä tarvitsevat ulkopuolista apua. No, eipä se näyttänyt mietityttävän muitakaan Maxin luokkalaisia, sillä keskustelu oli alkanut pyöriä uuden oppilaan ympärillä.

Opettaja oli kertonut alkuvuokolla uuden oppilaan aloittavan Maxin luokalla. ”Ensi viikon maanantaina luokallamme aloittaa uusi oppilas. Ennen tunnin alkua vietämme hetken tutustuen Lex Ohlsoniin.”

Osa tytöistä näytti odottavan innokkaasti Lexiä, sillä he olivat kuulleet tämän olevan tosi hyvännäköinen.

”Just joo, taas tulee ilmeisesti joku mahtailija, josta tulee supersuosittu”, ajatteli Max synkästi ja alkoi pelätä uutta kiusaamisjaksoa.

Historian tunnin jälkeen Max pyöräili kotiin. Satoi edelleen kaatamalla ja vastatuuli oli kova. Max oli kylmissään päästessään kotiin. Hän vaihtoi nopeasti kuivat vaatteet ylleen, joi lasin kokista ja meni tietokoneensa ääreen. Max oli päättänyt selvittää löytämänsä sovellusta tarkemmin. Hän ei ollut vielä kokeillut sovelluksen lataamista.

”Tsekkaan eka virukset ja haittaohjelmat”, Max sanoi tapansa mukaan ääneen.

Hän haki netin selaushistoriasta oikean sivun ja meni Tor -verkon tapaiselle pimeälle sivustolle, jossa oli löytänyt sovelluksen. Hän oli hankkinut kesällä salaa tarvittavan ohjelmiston ja selainpaketin.

"Ai niin, eihän Sami ja Jussi voineet tietää tästä sovelluksesta mitään, sillä he tuskin haluavat mennä muualle kuin Google Playn pelikauppaan", ajatteli Max ääneen ja alkoi tutkia kaverisovelluksen linkkiä tarkemmin. Se näytti olevan vahvasti salattu. Sipulireititystä oli käytetty laajasti, eikä Max pystynyt avaamaan sovelluksen lähdetä auki.

"Pitää varmaan sittenkin ladata tämä sovellus, mutta tuleekohan samalla mukana jokin tosi ilkeä haittaohjelma, joka imee mun tiedot?", mietti Max hieman hermostuneesti.

Max oli hyvin tietoinen netin ikävistä puolista. Hän oli ladannut kerran Tor -ohjelman ja tsekannut verkon eri sivustoja. Max oli vähällä ladata haittaohjelman, kun oli löytänyt "hyvät ohjeet" -linkin vähemmän tuskaa tuottavista tai toisia mahdollisimman paljon järkyttävistä itsemurhatavoista. Hän olisi voinut osallistua terrorismin tai lapsipornon levittämiseen, ostaa huumeita tai toimia huumeiden välittäjänä ilman, että jäisi kiinni netissä.

"Tosi sairasta puuhaa", Max sanoi ääneen muistaessaan erään perheen Facebookista imuroituja lasten naku-uintikuvia ja niihin ladattuja kommentteja.

"Eikö ihmiset tajua, mihin kaikkialle heidän Facebookinsa tietoja ja kuvia käytetään."

Max tunsu pahanolon kiertävän vatsassaan muistaessaan lasten hyväksikäyttöön liittyvän keskustelun. Hän oli kirjautunut nimettömänä muutamalle pimeälle sivulle ja löytänyt järkyttäviä kuvia, mutta ei ollut uskaltanut lähettää linkkiä poliisille.

"Ne ei kuitenkaan ehdi tutkia ja rikolliset saavat kuitenkin vain jonkin pikkurangaistuksen."

Max oli lukenut muutamia iltapäivälehtien lööppejä ja ollut tosi vihainen, kun joku hyväksikäyttäjä oli päässyt vapaaksi ilman tuomiota.

"Meistä lapsista ja nuorista ei välitetä yhtään!"

Max nousi ylös pöytänsä äärestä ja haki jääkaapista kokispullon. "Äiti on taas vihainen, kun näkee, että olen juonut lähes koko pullon", hän ajatteli kävellessään takaisin tietokoneensa ääreen. Max tiesi, että hampaisiin tulee nopeasti reikiä, kun juo kokista. Yllättäen hän päättikin viedä pullon takaisin jääkaappiin ja otti tilalle lasillisen vettä.

"Taidanpa lopettaa limun juonnin. Haluan pitää hampaani mahdollisimman hyvässä kunnossa", lupasi Max päättäväisesti itselleen.

Kappale 2

Samaan aikaan joukko henkilöitä eri maista oli kokoontunut Ranskan Provencen pikkukaupungissa sijaitsevaan linnaan. Rakennus sijaitsi pienen vuoren juurella ja sieltä oli hyvät näkymät Gordesin kaupunkiin. Linna oli jo vanhuuttaan rapistunut ja sen ympärillä olevat pienemmät rakennukset näyttivät olevan poissa käytöstä. Linnan omistajan tiedettiin kuuluvan vanhaan ranskalaiseen sukuun, joka oli aiemmin omistanut laajalti alueita Ranskassa. Suku oli hiljalleen pienentynyt ja kukin omistaja oli aikoinaan alkanut myydä omistuksiaan. Vain linna oli jäänyt jäljelle. Linnan nykyinen omistaja Jacques de Marfan oli perinyt sen isoisältään. Kaupunkilaiset kuulivat huhuja de Marfan suunnitelmista korjauttaa linna ja sen ympärillä olevat rakennukset. Monet vanhemmat asukkaat odottivat saavansa vielä nähdä linnan siinä upeassa loistossaan, jossa se oli ollut 1700 -luvulla vanhojen kuvien perusteella. Kaupungin asukkaat luulivat linnan olevan edelleen asumaton. He eivät huomanneet yön pimeyden hiljaista liikennettä.

Linnassa olevat henkilöt siirtyivät isoon huoneeseen, jossa oli valtava tulisija. Huoneen korkeat seinät hohkasivat kylmyyttä. de Marfan tuli huoneeseen. Pikaisten tervehdysten jälkeen de Marfan meni lähelle isoa tulisijaa ja kosketti pientä huomaamatonta kiven nurkkaa tulisijan oikealla puolella. "On aika siirtyä. Seuratkaa minua!", hän sanoi englanniksi.

Kaikki paikalla olijat tiesivät, mihin he olivat menossa. Pieni ja kapea aukko ilmaantui tulisijan viereiseen seinään. Kuusi hahmoa siirtyi yksitellen kapeaan käytävään, jota valaisi omalla generaattorilla toimivat lamput. de Marfan sulki oven ensimmäisen lampun alla olevan kiven nurkasta. Kuusi hahmoa odotti, että de Marfan siirtyi käytävälle. He kävelivät peräkkäin noin 30 metriä toisen oven luo. de Marfan otti taskustaan vanhan avaimen ja avasi oven. Raskas rautaovi aukesi yllättävän kevyesti. Hiljaisuus oli käsin kosketeltavaa. Kaikki seitsemän henkilöä astuivat sisälle huoneeseen, johon tuli automaattisesti liiketunnistimen avulla valot.

Seinillä oli kolme isoa näyttöä, jotka heräsivät eloon, kun de Marfan ja vanha suoraryhtinen mies painoivat etusormensa näppäimistön vieressä olevaan tunnistimeen. Huoneessa oli myös iso pöytä, jonka ympärille oli asetettu seitsemän tuolia. Linnan omistaja istuutui pöydän toiseen päähän viiden muun mentyä omille paikoilleen. Seitsemäs henkilö jäi seisomaan pöydän toiseen päähän vastapäätä de Marfania. Katsottuaan vakavana kuutta muuta seitsemäs henkilö istuutui paikalleen. Hän oli vanha, suoraryhtinen mies. Hän oli Johtaja. Pistävän sinisillä silmillään hän vilkaisi vielä kerran kaikkia paikalla olevia. Silmät tuntuivat lukevan toisten syvimmätkin ajatukset. "Hyvät Helios -seuran jäsenet, aloittakaamme kokous".

Kappale 3

Emma Anderssen istui lattialla pienessä yksiössään Kööpenhaminan keskustassa tuijottaen edessään näkyvää ikkunaa. Oli perjantai-ilta ja hän siemaili mielteliäänä Coca-Colaansa. Hän ei huomannut pilvien liikehdintää kerrostalojen yläpuolella, eikä kuullut autojen melua kadulta. Emma oli uppoutunut ajatuksiinsa ja mietti algoritmia, jolla saisi peli-ideansa kehitettyä. Hän nousi ylös ja haki jääkaapista neljännen kokiksensa. "Ehkä pitäisi syödä jotain", Emma mumisi itsekseen, mutta tiesi jääkaapin olevan lähes tyhjä. Emman normaalit ostokset koostuivat kokiksesta, suklaasta ja jäätelöstä. Välillä hän sentään haki viereisestä pitseriasta pitsan.

Emma mietti huomista aamupäivää, jolloin äiti tulisi käymään ja toisi kunnollista ruokaa mukanaan. Emma tiesi äidin kokevan edelleen huonoa omatuntoa, vaikka Emma oli parantunut ja kävi töissä. Emma oli muuttanut pieneen isän ja äidin ostamaan yksiöön kaksi kuukautta sitten täytettyään 18 vuotta. Hän oli asunut sitä ennen Kööpenhaminan nuorisokodissa. Isä ja äiti eivät voineet käsittää, mitä voisi tapahtua, kun he olivat antaneet Emman mennä lahjakkaille oppilaille tarkoitettuun yksityiskouluun Kööpenhaminassa.

Syötyään muutaman palan suklaata Emma tunsu olonsa hieman virkeämmäksi. Hetken hän mietti äitiään.

"Ehkä jonain päivänä pystyn antamaan heille anteeksi", ajatteli Emma tuntien olonsa hetkittäin surulliseksi.

Nopeasti hän ravisti surulliset ajatukset pois mielestään ja palasi pöytätietokoneensa ääreen tutkimaan erilaisia algoritmeja. Hän oli ostanut tienaamillaan rahoilla tietokoneiden ja komponenttien osia ja rakentanut niistä erittäin tehokkaan tietokoneen. Emma oli varmistanut ohjelmien toimivuuden ja tehon muistimoduuleilla ja huippunopealla prosessorilla. Tietokoneen teho oli valtava ja sillä pystyi lataamaan isoja tiedostoja samaan aikaan. Emma keskittyi algoritmien koodaamiseen ja kokeili eri ohjelmointikieliä, jotta saisi määritettyä oikean komennon algoritmien itseohjaukseen,

mutta tarvittava algoritmin osa ei suostunut muuttumaan itsestään. Lukuisten kokeilujen jälkeen Emma luovutti ja päätti tutkia netin foorumeita, jos löytäisi sieltä hyviä vinkkejä.

Emma oli luonut nettifoorumeille useamman valeprofiilin, sillä hän ei halunnut paljastaa mitään itsestään kirjautuessaan foorumeille. Netissä liikkui ihan riittävästi hulluja, jotka saalistivat nuoria.

”Nämä ovat ihan pervoja”, ajatteli Emma ja muisti yhden tyyppin vastauksen, kun oli kysellyt eräällä keskustelupalstalla sopivasta ohjelmointikielestä. Kaveri oli vastannut, että häneltä löytyy kunnan jytyä. Emma tiesi, että tämä yritti myydä hänelle huumeita, koska luuli varmaan, että Emma olisi helposti johdateltavissa.

”Voi kun nuoret tajuaisivat miten järkyttäviä asioita huumeet saavat aikaan. Sun elämä on rikki, sä oot rikki. Muut ottaa rahat ja tekee kaikkee kivaa, mut sulle jää vain paha olo”, muisteli Emma omaa kokemustaan.

Emma avasi ohjelmointiin liittyvän it-foorumin linkin ja kirjautui sisälle uudella valeprofiililla. Foorumi tuntui olevan asiallinen.

Käyttäjät keskustelivat Pythonin ja c++ - ohjelmointikielten toimivuudesta. Sitten Emma huomasi yhden käyttäjän kyselevän tekoälyn algoritmeista ja neuroverkoista.

”Ehkä nyt löytyy jotain”, hän sanoi ääneen kuulostaen innokkaalta.

Emmalle oli tullut lähes pakonomainen tarve saada ratkaistua viimeinen algoritmin osa itseoppivalle pelilleen. Hän alkoi chattailla Xalgo1 -nimisen käyttäjän kanssa. Tämä kirjoitti aika yksinkertaista englantia. He keskustelivat erilaisista algoritmeista ja niiden ohjelmointikielistä.

”Tämä tyyppi on tosi älykäs”, ajatteli Emma lukiessaan Xalgo1:n teoriaa itseoppivien neuronien kehittämisestä uudella algoritmilla. He jatkoivat tovin chattailua. Emma ei uskaltanut vielä kysyä itseoppivan algoritmin laskentamallista.

”Pitää kysyä jotenkin salaisesti, jotta Xalgo1 tai muu lukija ei käsitä, mitä yritän ratkaista.”

Kappale 4

Oli perjantai-ilta ja Max istui tietokoneensa ääressä. Hän alkoi tutkia erilaisia keskustelufoorumeita ja kirjautui muutamille foorumeille. Max keskusteli tekoälyyn liittyvistä algoritmeista. Lisäksi hän halusi tietää, oliko joku viestittänyt kavereiden tunnistamissovelluksesta tai sen lähdekoodista.

”Jos joku on nähnyt niin paljon vaivaa sovelluksen salaukseen ja sen lataukseen vain pimeälle sivustolle, niin ihan tavallinen tyyppi ei ole tämän takana. Sitä paitsi pitää osata myös riittävästi tekoälyyn tarvittavia algoritmeja.”

Max eteni foorumeilla varoen klikkaamasta haittaohjelmia. Hän oli hankkinut säästämillään viikkorahoilla tehokkaita virusturvaohjelmia, mutta tiesi, että ne ovat haavoittuvaisia.

”Miten helppo onkaan tietämättään ladata haittaohjelmia, jotka tulevat kuin haamut turvallisina pidettyjen sovellusten mukana.”

Max oli lukenut, että joku voi hakkeroida tietokoneellesi ja seurata ja kuunnella tekemisiäsi ilman, että huomaat yhtään mitään.

Max oli opiskellut itsenäisesti koodaamista. Koulussa opeteltiin koodausta, mutta siinä käytettiin apuna valmiita ohjelmia. Max oli halunnut tietää, miten ohjelmia tehdään ja alkoi opiskella eri ohjelmointikieliä. Hän oli aina ollut kiinnostunut matematiikasta ja saanut isänsä välillä raivon valtaan kysyessään pienenä matematiikkaan liittyviä kysymyksiä.

Max oli jo varhain ymmärtänyt, että pystyi laskemaan päässään vaikeitakin laskusuorituksia. Hän oli löytänyt äidin vanhan koulukirjan ja alkanut tutkia numeroita, vaikka ei vielä osannut kunnolla lukea. Aloitettuaan koulun hän osasi heti matematiikan tehtävät ja oli toisella luokalla muutaman kerran kyseenalaistanut opettajan tiedot. Siitä hyvästä hän oli joutunut jälki-istuntoon.

Max heräsi lauantaiamuna ennen kännykän herätystä. Kello oli vasta puoli seitsemän. Max ei tiennyt mikä oli herättänyt hänet näin aikaisin, mutta tunsu itsensä yllättävän pirteäksi.

Noustuaan ylös Max meni keittiöön. Oli hiljaista. Äiti nukkui varmaan vielä, sillä hän oli joutunut tekemään ylimääräisen vuoron sairaalassa.

Maxin äiti toimi hoitajana kaupungin sairaalassa pitkäaikaissairaiden osastolla. Max ymmärsi, että äiti ei ollut tyytyväinen. Hän oli kerran kuullut, kun äiti oli itkenyt hysteerisesti haravoidessaan pientä piha-aluetta. Äiti oli käskenyt isän lähteä menemään, jos tämä ei lopeta juomista. Isä oli vaan nauranut ja kävellyt läheiseen publiin äidin jatkaessa huutamistaan.

Maxilla oli ollut pitkään paha mieli. Hän oli yrittänyt auttaa äitiä ja olla kiltimpi. Äiti oli kiittänyt ja kertonut yhtenä iltana pienestä potilaastaan, joka oli kuolemassa. Pikkupojan rauhallinen asenne koviin kipuihinsa oli saanut äidin miettimään elämänsä. Äiti olisi halunnut opiskella juristiksi, mutta oli tehnyt vääriä päätöksiä lukion aikana. "Max kiltti, muista keskittyä opiskeluun. Vältä huonoja kavereita. Ne, jotka haluavat sinun sekaantuvan alkoholiin tai huumeisiin tai tekevän ikäviä asioita, eivät ole ystäviä. He ovat itse huonosti voivia ja haluavat toisten joutuvan vielä huonompaan asemaan", äiti oli sanonut halaten Maxia. Tämä hetki oli antanut Maxille voimaa kestää Ronin itsemurhayrityksen ja oman kiusaamisensa. Hän ei koskaan kertonut äidille kiusaamisestaan ja hetkellisestä viiltelystään, koska ei halunnut aiheuttaa hänelle enempää mielipahaa.

Max ravisti ikävät muistot pois mielestään ja söi aamupalan katsellen tv:stä jonkun tyypin haastattelua miettien samalla uutta oppilasta, joka aloittaisi maanantaina.

Käytyään pesulla Max etsi kaapista siniset farkut ja Adidaksen hupparin sitoen paksun tukkansa ponnarille. Hän käytti lähes aina mustia vaatteita, mutta tänään hän oli menossa äidin kanssa aamupäivällä kauppaan ja halusi näyttää "normaalilta", jota isä usein toisteli. Max nappasi kännykkänsä pöydältä. "Mitä ihmettä?"

Kännykkä tuntui kuumalta, aivan kuin sillä olisi ladattu joku iso tiedosto tai pelattu monta tuntia. Max tarkisti hätäantyneenä viestit WhatsAppissa, Snapchatissa ja Facebookissa. Samalla hän tarkisti mahdolliset haittaohjelmat ja virukset.

Mitään ei löytynyt ja kännykkä tuntui toimivan hyvin. Max rauhoittui ja arveli akun vain kuumenneen. Max meni keittiöön, jossa äiti oli jo aamupalalla. Hän jutteli hetken äitinsä kanssa ja meni takaisin huoneeseensa. Max päätti avata pöytätietokoneensa ennen kuin he lähtisivät kauppaan. Hän alkoi selaila foorumeita löytääkseen jälleen uutta tietoa sovelluksesta. Max ei kuitenkaan jaksanut keskittyä lukemaansa. Ajatukset siirtyivät kännykkään. "Mikä voisi aiheuttaa kännykän nopean kuumenemisen, jos se hetki sitten oli ollut ihan normaali eikä sitä oltu käytetty ja akku on toiminut hyvin?"

Kappale 5

Julia Mäkinen oli yksin kotonaan. Hän asui kahdestaan äitinsä kanssa kaupungin vuokrataksiossa. Äidillä oli jälleen yövuoro ja hän tulisi kotiin vasta aamupäivällä. Julia oli viettänyt perjantai-illan omassa huoneessaan kuunnellen iPodistaan musiikkia ja haaveillut Lexistä. Hän ei enää pelännyt olla yksin kotona. Julia oikeastaan nautti yksinolemisen, sillä hän sai rauhassa sulkeutua omaan mielikuvitusmaailmaansa. Hän haaveili usein olevansa kaunis ja hoikka ja todella suosittu.

Omista paksuista ja kiiltävistä hiuksistaan hän piti paljon. Ne olivatkin ainoa asia, josta hän sai kehuja. Julia piti koulussa usein hiuksiaan auki, koska huomasi suosittujen tyttöjen katselevan niitä kateellisina. Juliaa kiusattiin usein, koska hän oli hieman tukeva ja vähäinen akne oli alkanut vaivata.

Julia oli samalla luokalla kuin Max.

Aamulla Julia kuuli äidin tulevan kotiin. Hän oli tehnyt äidille aamupalan valmiiksi, koska tiesi tämän olevan väsynyt pitkän ja raskaan yövuoron jälkeen. Julian äiti toimi siivojana eräässä kaupungin suurimmassa teollisuuslaitoksessa. Hän tiesi äidin tienaaavan melko hyvin, sillä tämä teki usein lisävuoroja. Julia oli nuorempana valittanut, että äiti oli aina poissa. Tämä oli vain raskaasti huokaisten todennut, että nyt on pakko tienata rahaa. Julia oli ihmetellyt syytä pitkään, kunnes vuosi sitten oli kuullut mummin ja äidin juttelevan keskenään. Julia oli hiipinyt hiljaa lähemmäs ovea kuullakseen, mistä äiti ja mummi oikein puhuivat. "Maria, yritä jaksaa vielä. Pian asiat ovat kunnossa", oli mummi sanonut äidille ja yritti lohduttaa häntä.

Äiti oli Julialle tärkein ihminen maailmassa. Hän tiesi äidin kärsineen isän huumeiden käytöstä ja halusi suojella äitiään. Julia oli aloittanut ensimmäisen luokan erityisluokalla, sillä hän kärsi isän aiheuttamasta väkivallasta. Isä ei koskaan lyönyt häntä, mutta tämän riehuminen ja outo käytös olivat jättäneet Juliaan valtavan pelkotilan. Julia oli kerran yrittänyt suojella äitiään, kun isä ja hänen kaverinsa olivat kiusanneet äitiä. Hän oli piiloutunut huoneeseensa, mutta äidin huuto oli voittanut pelon.

Julia muisti tulleensa huoneestaan katsomaan mitä äidille tehtiin. Julia oli jähmettynyt pelosta. Varovaisesti kuiskaten hän oli pyytänyt äitiä luokseen. Äiti oli huomannut kauhukseen Julian katselevan heitä. Äiti oli yrittänyt pyytää Juliaa menemään huoneeseensa ja lukitsemaan oven. Eräs isän kavereista oli huomannut Julian ja hoippuen nousut seisomaan ja alkanut kävellä Juliaa kohti. Julia oli pelästynyt ja juossut paljain jaloin ulko-ovelle, kun isän kaveri oli kaatunut. Muutama öinen juhlija oli pysäyttänyt Julian. He olivat soittaneet poliisit paikalle ja Julian äiti oli pelastunut pahemmilta lyönneiltä. Tämän jälkeen Julia oli asunut mummin luona. Kuusi vuotta sitten hän oli äidin kanssa muuttanut nykyiseen kotiinsa. Julia ei ollut silloin ymmärtänyt, miksi he olivat muuttaneet tänne, eikä äiti ollut puhunut asiasta mitään. Julia oli kuitenkin ollut innoissaan uudesta isosta koulusta, jossa varmasti saisi paljon kavereita. Hänellä ei ollut ennen juurikaan kavereita, eikä kotiin voinut tuoda ketään.

Viisivuotiaana Julia oli alkanut kehittää mielikuvitusmaailmaansa, johon hän usein sulkeutui. Hän oli kerran vahingossa puhunut mielikuvitusmaailmansa matkasta, ja mummi oli katsonut häntä ihmeissään.

”Tyttö kulta, mitä sinä oikein puhut. Emme me ole olleet lomamatkalla Alpeilla”, oli tämä todennut ja pudistanut päätään. ”Taas on katsottu liikaa televisiota”, oli mummi jatkanut. Hän oli käskenyt tiukalla äänellä Juliaa menemään nurkkaan häpeämään valheitaan. Julia oli mennyt itkuisena nurkkaan ja vannonut ettei koskaan kerro asioita kotona.

Maanantaiaamuna Julia heräsi aikaisin. Hän halusi käyttää riittävästi aikaa meikkaamiseen ja vaatteiden valintaan koulua varten. Hän oli illalla haaveillut miltä näyttäisi ja halusi vielä kokeilla uusia asuja. Opettaja oli edeltävällä viikolla kertonut, että uusi poika aloittasi heidän luokallaan. Julia oli kuullut muutamilta tytöiltä, että Lex olisi tosi hyvännäköinen ja urheilullinen. Hän halusi tehdä vaikutuksen Lexiin samalla tavalla kuin muutkin tytöt.

Suurin osa luokan tytöistä meikkasi ja pukeutui merkkivaatteisiin. Kolmen tytön klikki tiesi kaiken uusimmista trendeistä ja he halusivat näyttää malleilta. Jenny, Johanna ja Janniina nauroivat aina hänen vaatteitaan ja meikkiään. Julia tiesi matkivansa tyttöjä. Hänkin halusi olla yhtä hoikka ja kaunis kuin he. Julia oli pari kertaa kokeillut laihduttamista ja olikin laihtunut neljä kiloa. Muut tytöt olivat ensin kehuneet häntä, mutta tietenkin Jenny, Johanna ja Janniina olivat pilanneet kaiken. Julia oli pahoittanut mielensä ja lihonut lähes viisi kiloa. Tytöt olivat alkaneet jälleen haukkua häntä paistopossuksi ja viestittelivät hänestä ilkeitä juttuja WhatsAppissa. Julia katsoi itseään peilistä. "Näytän kamalalta", hän sanoi ääneen ja pesi meikit pois. "Miksi merkkivaatteet, meikit ja kalliit puhelimet määrittävät minkä arvoinen olet?", ajatteli Julia surullisena.

Kappale 6

Lex Ohlsonin äiti oli odottanut innoissaan muuttoa Helsingistä takaisin kotiseudulleen. He olivat ostaneet uudehkon omakotitalon hyvältä alueelta. Mutta tämä ei kiinnostanut Lexiä. Hän kaipasi entistä yleisurheiluseuraansa ja kavereitaan. Lex oli sunnuntai-illalla viestitellyt entisten kavereidensa kanssa WhatsAppin kautta. Häntä oli jännittänyt seuraavana päivänä alkava koulu ja oli heittänyt taas liian leveileviä juttuja tulevasta mestaruudestaan 100 metrin juoksussa. Kaverit olivat naureskelleet Lexille, joka oli lopulta suuttunut ja lopettanut chattauksen. "Hemmetin idiotit", Lex oli huutanut uudessa huoneessaan. Äiti oli avannut oven ja torunut Lexiä kielenkäytöstä, mutta tämä ei viitsinyt kuunnella.

Lex oli lahjakas urheilija. Hän oli pienestä pitäen harrastanut juoksua. Joskus viikonloppuisin hän oli osallistunut isän ja äidin kanssa golfiin, mutta pikajuoksu oli Lexille tärkein. Hän tiedosti ruumiinrakenteensa muuttuneen lihaksikkaammaksi ja alkoi pukeutua rennon urheilijamaisesti. Lex oli huomannut tyttöjen katsovan häntä kiinnostuneina. Onneksi äiti suostui aina ostamaan hänen toivomansa merkkivaatteet. Lex halusi olla suosituin koulussa. Yläaseen seitsemännellä luokalla Lexistä alkoi tulla koulun suosituin poika. Hän huomasi voivansa valita kaverit ja vaihtaa niitä mielensä mukaan, sillä häntä selvästi ihailtiin ja kunnioitettiin. Lex oli alkanut pyörittää muutamia koulun tyttöjä. Välillä häntä huvitti näiden touhut. Tytöt yrittivät meikillä saada Kylie Jennerin tyylliset paksut huulet ja matkivat tämän kävelytyyliä. Mitä enemmän Lex "kehui" heitä, sitä enemmän tytöt yrittivät näyttää Kylien kopioilta. "Nää tytöt ihan tyhmiä", Lex oli kommentoinut näyttäessään tyttöjen lähettämiä kuvia urheiluseuran kavereille. Pojat naureskelivat tyttöjä lähtiessään juoksulenkille.

Entisessä koulussaan Lex oli ollut ihastunut erääseen rinnakkaisluokan tyttöön Mariin, mutta ei uskaltanut mainita siitä kavereilleen. Hän tiesi tytön harrastavan tennistä ja oli kuullut tämän olevan lahjakas pelaaja. Marilla oli pitkä tumma tukka, joka oli usein ponihännällä. Hän pukeutui rennosti farkkuihin, puseroon ja lenkkareihin. Lex oli ihastunut tytön siroihin piirteisiin ja luonnollisuuteen. Mari oli yleensä enimmäkseen yhden saman luokan tytön kanssa. He olivat naapureita ja olleet pienestä pitäen parhaita kavereita.

Lexin turhautuneisuus oli sunnuntai-illalla kasvanut räjähdyspisteeseen hänen miettiessään menettämäänsä uudessa huoneessaan. Isä oli lopulta suuttunut ja käskenyt kovalla äänellä Lexin olla hiljaa. "Heikot kaipaavat vanhoja asioita", isä oli huutanut. "Sinun pitää olla vahva. Onko selvä?", isä oli jatkanut kovalla äänellä. Lex oli vain nyökännyt ja mennyt nukkumaan itkuaan nieleskellen. "En halua mennä huomenna siihen typerään kouluun."

Maanantaiaamu koitti ja lokakuinen ilma oli kirpeä ja sumuinen. Edellispäivän sateen jälkeen lähestyvä talvi muistutti tulostaan syksyn ensimmäisillä pakkasilla. Isä oli tuonut Lexin aamulla kouluun. Hän oli edelleen harmissaan muutosta. Kavereiden ja urheiluseuran jättäminen tuntui pahalta. "Toivottavasti löydän pari hyvää kaveria niin kuin isä oli sanonut", tuumaili Lex katsellessaan auton ikkunasta ulos ohi kiitäviä taloja. Isä oli sanonut, että koulu on ihan hyvä ja opettajat päteviä. "Uusi koulusi on paljon isompi kuin vanha, joten saat varmasti heti uusia kavereita", isä oli sanonut hänelle kerrottuaan äidin kanssa muutosta hänelle ja pikkusiskolle. He saapuivat koululle ja Lex nousi autosta katsellen koulun pihalle tulleita nuoria. Hän oli aiemmin käynyt vanhempien kanssa tutustumassa kouluun ja opettajaan. Isä toivotti onnea ensimmäiselle koulupäivälle ja ajoi pois.

Sanomatta sanaakaan Lex lähti kävelemään kohti koulun pääovia ja nyökkäsi parille pojalle, jotka tuijottivat häntä. "Senkus tuijotatte", hymähti Lex itsekseen. "Kohta näette, kuka on tullut kouluun", hän tuumi tietäessään näyttävänsä tosi coolilta.

Muutaman minuutin kuluttua summeri alkoi soida ja oppilaat menivät sisälle. Lex muisti reitin uuteen luokkahuoneeseensa. Opettaja istui jo paikallaan ja oppilaita alkoi valua luokkaan. Jokainen vilkaisi uteliaana Lexiä, joka oli saanut istumapaikan oikealta läheltä ikkunaa.

"Ihanaa, hän istuu ihan lähellä minua", ajatteli Julia mennessään omalle paikalleen. Julia jäi tuijottamaan Lexiä ihailleen.

"Voi hitto, mikä idiootti", ajatteli Lex huomattessaan Julian ihailevan katseen. Lex vilkaisi nopeasti muita luokan oppilaita.

"No ihan jees porukkaa nää taitaa olla."

Opettaja kehotti kaikkia tervehtimään Lexiä. Jokainen sanoi vuorotellen nimensä. Lex kiinnitti nopeasti huomiota ponihäntäiseen laihaan poikaan, joka ei oikein sopinut luokkaan. Näytti ihan selvästi, että tämä ei edes yrittänyt sopeutua muihin.

"Veikkaan, että se pukeutuu mieluummin tummiin vaatteisiin ja kulkee jossain friikkiporukassa".

Lex oli oppinut isältään "tunnistamaan luuserit". Isä sanoi, että niitä pitää vähän "opettaa", jotta eivät hyödyntäisi liikaa yhteiskuntaa. Tämän mielestä kaikkien piti tehdä lujasti töitä.

"Voisivat ottaa minusta mallia. Olen kovalla työllä luonut menestyvän firman", isä paasasi usein.

Tuli Lexin vuoro kertoa itsestään. Häntä jännitti, mutta hän osasi peittää jännityksensä ja epävarmuutensa. Lex kertoi urheiluharrastuksestaan ja sanoi keskittyvänsä pikamatkojen harjoitteluun myös täällä.

Opettaja pyysi kaikkia tutustumaan Lexiin ja auttamaan häntä koulun tavoille. Silloin Lex huomasi kolme tyttöä luokan vasemmalla puolella. He selvästi tsekkasivat hänet päästä varpaisiin. Ihan samantyyppiset "in"-tytöt merkkivaatteineen ja meikkeineen kuin entisessä koulussani, ajatteli Lex itsekseen.

Hetken Lex tunsu olonsa surulliseksi. "Voi kun Mari olisi täällä!" Ensimmäisen välitunnin alettua moni luokan oppilaista tuli Lexin luo. Hän tunsu sisäisen jännittyneisyyden vähän helpottavan. Ulospäin hän näytti rennolta ja itsevarmalta. Tämän roolin Lex oli opetellut seisemänvuotiaana, kun hänen serkkunsa oli ollut kesällä kylässä. Lex tiesi olevansa hyvin herkkä, sillä äiti oli usein joutunut torumaan isää tämän hermostuessa Lexin itkunpurskahduksiin.

Serkku oli häntä kolme vuotta vanhempi. Lex oli jännittänyt serkkunsa tuloa, mutta tämä oli ollut tosi kiva, vähän kuin isovelj. Serkku oli opettanut Lexille valehtelun kultaiset säännöt, syyn vierittämisen toisten niskaan ja parhaimpana manipuloinnin. Lex oli imenyt kaiken tiedon, mitä serkku oli hänelle opettanut. Hän ei ymmärtänyt, että serkku myös liioitteli asioita huomattessaan Lexin katsovan haltioituneena. Lex oli kokeillut oppejaan vanhempiinsa ja huomasi isän tyytyväisen katseen.

"Se siis toimii", ajatteli Lex yhtenä päivänä olleessaan kahdeksanvuotias. Lex oli rikkonut naapurin ikkunan. Häntä yritettiin ensin syyttää, mutta muistaessaan serkkunsa sanat, hän kertoi nähneensä jonkun heittävän kiven ikkunaan ja juoksevan pois.

"Ehkä se oli ollut se sama tyyppi, joka oli tehnyt pahuuksia viereisellä kadulla", hän oli jatkanut tarinoitaan viattoman ja varman oloisena. Kaikki olivat uskoneet häntä.

Lex selvisi hyvin ensimmäisestä päivästä. Uusi koulu ei ollutkaan niin tyhmä, kuin hän oli ensin ajatellut. Äiti oli odottanut Lexiä koulun vieressä. Onneksi äiti on tullut isän uudella Mersulla ja hänen itsevarma ulkokuorensa vahvistui entisestään. Tytöt katsoivat ihailen Lexin perään. Kotiin päästyään Lex chattaili WhatsAppissa entisten urheilukavereidensa kanssa. Hän oli päättänyt pysyä näiden viestiryhmässä, jotta saisi hyviä vinkkejä. Pääasiallinen syy oli kuitenkin se, että hän ei ollut valmis luopumaan kavereistaan. Lex viestitti päivän tapahtumista ja naureskeli yhtä pullukkaa, joka oli silmät pyöreinä katsonut häntä. "Yhtä pyöreä kuin tynnyri", vitsaili Lex ryhmälleen. Kaverit kuittasivat emojiilla.

Lex kävi illalla lyhyellä lenkillä ja meni aikaisin nukkumaan. "Huomenna illalla olisivat ensimmäiset treenit uudessa urheiluseurassa." Isä oli varmistanut, että Lex pääsi yksityisseuran jäseneksi. "Mahtavaa päästä treenaamaan", ajatteli Lex ja nukahti saman tien.

Kappale 7

Emma Anderssen oli viettänyt koko viikonlopun Kööpenhaminan yksiössään algoritminsa parissa. ”Minä löydän vielä tähän ratkaisun. Tästä tulee pelimaailmaa mullistava algoritmi.”

Emma oli koulun jälkeen päässyt pieneen tanskalaiseen pelifirmaan töihin. Omistaja oli kuullut Emman olevan lahjakas pianonsoittaja, mutta oli pilannut mahdollisuutensa sortumalla huumeisiin. Peliyhtiön omistaja oli mukana hyväntekeväisyystoiminnassa ja halusi auttaa Emmaa antamalla hänelle työpaikan. Emma oli silloin vasta 16 -vuotias. Emmen tehtäviin oli aluksi kuulunut erilaisten pelien ja niiden käyttäjämäärien seuraaminen netissä. Emma inhosi aluksi työtään. Hän tunsu olonsa epävarmaksi ja surulliseksi. Hänen kuului olla lukiossa ja suunnata kohti opintojaan musiikkiakatemiassa tai matematiikan yliopistossa, ajatteli Emma ja oli tuntenut valtavaa ahdistuneisuutta. ”Miksi mulle kävi näin? Eiks ne tyypit tajua, miten ne rikkoi toisen elämän?”

Emma oli joutunut nuorisokotiin, koska oli sortunut huumeisiin koulussa. Emmen vanhemmat olivat sopineet, että hän menisi Kööpenhaminassa sijaitsevaan nuorisokotiin ja vieroitusohjelmaan. Hän oli lopulta päässyt eroon huumeista sinnikkään hoitajan avulla, joka oli saanut Emmen ymmärtämään, että hän on arvokas ja tärkeä ihminen, jolla on vielä mahtava tulevaisuus edessä. Emma oli lopulta suorittanut koulun loppuun nuorisokodissa. Saatuaan töitä 16 -vuotiaana hän oli jatkanut asumista nuorisokodissa ja kävi terapiassa.

Emma oli hiljalleen alkanut pitää työstään ja oppi nopeasti koodauksen. Hän oli saanut yritykseltä kannettavan tietokoneen käyttöönsä ja oli alkanut tutkia netissä olevia sovelluksia laajemmin. Kuunneltuaan yhtiön koodareiden keskustelua ip - osoitteiden seuraamisesta Emma oli perustanut monia

valeprofiileja kirjautuessaan Facebookiin, Snapchatiin ja monille keskustelufoorumeille.

Hänestä oli tulossa varsinainen it -velho. Joskus istuessaan tietokoneensa ääressä Emma oli kuvitellut koodaavansa musiikkiesityksiä pianolle.

Oltuaan lähes kaksi vuotta peliyhtiössä töissä Emmasta oli kehittynyt yksi parhaimmista koodareista. Muut noin kolmekymppiset koodarit olivat alkaneet opettaa Emmaa, kun he olivat huomanneet tämän kiinnostuksen koodaukseen ja varsinkin hänen uskomattoman intonsa algoritmeihin.

Matematiikka oli ollut Emman toinen maailma pianonsoiton jälkeen. Hänellä oli ollut ensimmäisellä luokalla vaikeuksia oppia matematiikkaa, mutta oli yllättäen ymmärtänyt laskutoimituksia harjoitelleessaan Mozartin pianokonserttoa. Siitä oli alkanut Emman suorastaan ahmiva matematiikan salaisuuksien tutkiminen. Mitä enemmän Emma tutki ja opetteli ratkomaan vaikeitakin yhtälöitä, sitä enemmän hän halusi tietää mitä kaikkea matematiikan avulla voi ratkaista. Jo

kaksitoistavuotiaana hän osasi kehittää erilaisia algoritmeja. Emma oli huomannut yhtenä biologian tuntina, että matematiikkaa voi hyödyntää kasvien kehitysvaiheiden tutkimisessa. Hän halusi jatkaa myös muiden opintoaineiden tutkimista, jos niissäkin voisi hyödyntää matematiikkaa. Mutta sitten tulivat huumeet. Emma oli tutustunut luokkakaverinsa isoveljeen ja ihastunut tähän. Poika oli kutsunut Emman bileisiin ja pyytänyt ettei kertoisi tämän siskolle. Poika oli halunnut tutustua Emmaan paremmin ilman siskonsa pyörimistä jaloissa. Emma oli salaa kaveriltaan mennyt bileisiin. Poika sai Emman kokeilemaan huumeita ja tämä jäi koukkuun, koska halusi miellyttää poikaa. Emma oli vain 14 -vuotias.

Täytettyään 18 -vuotta Emma Anderssen oli päässyt mukaan kehittämään yhtiön uutta peliä, joka olisi todellinen vallankumous. Pelaajat voisivat antaa äänikäskyjä pelihahmoille. Sovellukseen kehitettäisiin koodeja, jotka tunnistaisivat pelaajien ääniä.

Peliä kehitettiin siten, että pelaajat voisivat pelata peliä virtuaalisesti toisten pelaajien kanssa ja ohjata samanaikaisesti pelihahmoaan käyttäen ääntään. Sovelluksen algoritmien oli tarkoitus tunnistaa pelaajan äänestä tämän käskyt pelihahmolle. Emma oli onnellinen päästessään kehittämään peliä. Hän alkoi suunnitella omia ideoitaan, joilla kehittää peliä vieläkin todentuntuisemmaksi. Hän suunnitteli erilaisia virtuaalisia hyökkäysmalleja, joita pelaajat voisivat itse kehittää lisää pelin aikana. Emman ajatuksissa pelaajat olivat myös pelin kehittäjiä. "Siitä tulisi valtava hittituote. Pelaajat saisivat pelistään muuttuvan. He taistelisivat kuten todellisissa sotahyökkäyksissä. Mutta miten tämä saadaan aikaan", mietti Emma monta yötä pienessä yksiössään.

Hän päätti suunnitella malleja käyttäen erilaisia matemaattisia yhtälöitä. Tarvitaan vain algoritmi, joka oppii olemaan parempi kuin pelaaja.

Päivisin Emma kehitti yhtiön virtuaalipeliä yhdessä muiden koodareiden kanssa ja iltaisin hän kehitti omaa sovellustaan.

Yhtenä iltana Emma huomasi, että oli saanut algoritmiinsa komennon, jonka avulla algoritmi alkoi muuttua. "Mahtavaa!" Hän oli aikeissa viestittää Xalgo1:lle, että tämän vinkki neuroverkon muuntamisesta oli auttanut, mutta hän jäi miettimään asiaa uudelleen.

"Enhän minä edes tiedä mitä tarkalleen tein."

Emma päätti ohjelmoida algoritmin pelisovellukseensa. Hän latsi ohjelman rakentamalleen huipputehokkaalle tietokoneelle. "Yes, se toimii!"

Emma oli kehittänyt yksinkertaisen pelin, jossa kaksi hahmoa käveli kilpaa. Se, joka tuli ensin maaliin, sai pisteen ja häviöjä sai aikasakkoja. Hahmon nopeuteen vaikutti pelaajan sorminopeus. Emman tavoitteena oli kehittää algoritmeja siten, että peli itse muuttaisi muotoaan jokaisen erän jälkeen. Uusi pelivaihe alkaisi, kun toinen hahmoista oli voittanut edellisen erän. Pelaaja tiesi vain ensimmäisen pelivaiheen juonen, mutta sen jälkeen itseoppiva algoritmi muuttaisi pelin kulkua, eikä kukaan tietäisi millainen pelistä muodostuisi.

Pelihahmojen muodot ja värit muuttuisivat itsekseen ilman, että Emma olisi kehittänyt ja ohjelmoinut valmiit mallit.

Vaikka peli oli hyvin yksinkertainen, se koukutti pelaamaan.

Jatkaessaan peliään Emma huomasi pelin muuttuvan itsekseen, mitä enemmän Emma voitti pisteitä. Se ei ollut enää yksinkertainen muutaman pelihahmon kävelykilpailu, vaan se oli yllättäen muuttunut pikajuoksupeliksi, ja hän ei ollut koodannut tätä uutta pelivaihetta.

”Miten tämä on mahdollista?”, mietti Emma sydän hakaten jännityksestä.

”Olen keksinyt itseoppivan algoritmin!”, hän ajatteli hämmentyneenä.

”Kaikki isot yritykset kuten Facebook ja Google yrittävät varmasti ostaa tämän itselleen.”

Hän näki jo mielessään pankkitilillään valtavasti rahaa.

Emma päätti testauttaa kehittämänsä pelisovellusta netissä.

Hän oli jälleen luonut valeprofiilin yhdelle foorumille, jossa oli paljon käyttäjiä eri maista.

Emma oli ”MygameY”. Hän kirjoitti kehittämästään pelistä ja latasi foorumille erikoisen nimisen linkin, mutta jätti kertomatta, että pelissä oli itseoppiva algoritmi. Hän kyseli kehitysideoita muilta foorumin käyttäjiltä ja sai siten pelinsä leviämään. Oli kulunut pari päivää, eikä kukaan ollut kirjoittanut pelisovelluksesta mitään, vaikka sitä oli ladattu jo yli 1000 kertaa. Emma ei aikonut luovuttaa. Hän latasi toiselle sivustolle pelkän linkin. Yllättäen seuraavana päivänä hän huomasi, että joku oli yrittänyt hakkeroida sovelluksen auki. ”Nyt alkaa varmaan tapahtua”, hän ajatteli.

Oli kulunut viikko siitä, kun Emma oli ladannut pelinsä

ensimmäisen kerran nettiin. Hän oli saanut muutamia kommentteja pelin muuntumisesta, mutta ei sen ihmeempää.

”Ei voi olla näin. Mä kokeilin sitä sovellusta itse ja se muutti joka kerta muotoaan. Eiks kaverit ymmärrä mitään?”, hän ajatteli surkeana.

Yhtäkkiä Emma huomasi pöytätietokoneensa olevan aika

kuuma. ”No, mitä nyt. Et sitten hajoa”, hän sanoi tietokoneelle.

Emma tarkisti tietokoneen tehon ja toimivuuden.

Kaikki oli ok, mutta silti laite tuntui kuumalta ikään kuin sitä käytettäisiin täydellä teholla.

Emma alkoi pelätä, että hän oli vahingossa ladannut viruksen ja joku oli hakkeroinut hänen koneelleen.

”Ei voi olla totta”, Emma kuiskasi pelästyneenä. Hän alkoi heti miettiä, mitä kaikkea tietoa oli ladannut tietokoneelleen ja mihin kaikkeen se oli yhteydessä.

Emma avasi iPadinsa ja tarkisti mahdolliset virukset ja ulkopuolisten hakkerointijäljet. Yleensä hyvät hakkerit osaavat peittää jälkensä eikä heidän todellisia IP -osoitteitaan löydetä. Tunnin etsimisen jälkeen Emma totesi huojentuneena, että hänen iPadinsa oli kunnossa. Yhtään virusta eikä ylimääräisiä ohjelmia löytynyt. Hänen sähköpostitilinsä olivat kunnossa. Emma vilkaisi jälleen tietokonettaan. Serveri oli tulikuuma eli joku todella iso ohjelma oli käynnissä. Emma poisti iPadistään langattoman yhteyden ja teki uudelleen virusturvataarkistuksen. Kaikki oli kunnossa.

Sitten Emma istuutui tietokoneensa ääreen ja klikkasi hiirellä näytön auki. Näyttö pysyi mustana. Tietokone oli kiinni kuten hän oli ajatellut. Hän käynnisti tietokoneen ja odotti hermostuneena mitä näytölle tulisi. Kone käynnistyi ja näytölle tuli tuttu näkymä ikkunoineen flyygelin taustakuvalla. Emma käynnisti tietokoneen tarkistusohjelman. Ei viruksia eikä ylimääräisiä ohjelmia, mutta jokin ohjelma pyöri vimmatusti. Emma oli huolissaan ja tunsu vatsanpohjassaan ikävän vihlaisun. ”Kaikki ei ole nyt kunnossa!”

Kappale 8

Max nukkui yön huonosti nähden painajaisia. Hän heräsi levottomana ennen kännykän herätystä. Oli maanantaiaamu ja koulu alkaisi yhdeksältä. Max nousi ylös ja syötyään aamupalan hän päätti kävellä kouluun. Ulkona oli pimeää, mutta ilma oli kirpeä pienen pakkasen takia.

”Inhoan syksyä ja pimeyttä”, Max sanoi ääneen kävellessään hiljalleen kouluun.

Outo tunne voimistui. Max yritti tapansa mukaan analysoida mahdollisia tilanteita, joita voisi tapahtua. ”Minkä muunkaan takia minulla on näin levoton olotila?”

Max oli oppinut viitosluokalla hyödyntämään matematiikkaa tulevien tapahtumien ennakoinnissa. Hän oli ollut innoissaan ymmärtäessään, miten tulevia tapahtumia voisi suunnitella etukäteen vain hyödyntäen matemaattisia kaavoja.

Lähestyessään koulua Maxin ilkeä tunne alkoi vahvistua. Hän oli jo varma, että tänään hän joutuisi pilan kohteeksi. Oli kulunut jo viikko siitä, kun Lex oli aloittanut koulun heidän luokallaan. Max oli ollut ensin helpottunut, koska Lex oli vaikuttanut aika mukavalta tyybiltä. Mutta nyt hän alkoi pelätä Lexiä, sillä tämä oli saanut jo paljon kavereita.

Max tuli koulun pihalle ja kuuli huutamista. Yhdeksännen luokan neljä poikaa tönivät yhtä seitsemännen luokan poikaa. Tämä oli hoikka ja aika lyhyt.

”Miksi ihmeessä me kiusaamme aina pienempiä ja jotenkin toisista poikkeavia?”, mietti Max pää painuksissa.

Hän käveli koulun ulko-ovesta sisälle ja kuunteli ilkeitä heittoja. Oven lähellä olleet pojat huomasivat hänet ja alkoivat huutaa: ”Friikki, friikki, mene kotiin ja tapa itsesi.” Max päätti olla välittämättä, vaikka se satutti. Huutelijat olivat koulun koviksia. He pelasivat seudun jalkapalloseurassa. Toisten kiusaaminen näytti olevan heidän toinen urheilulajinsa. Pojat eivät tienneet, että heidän takiaan Max oli pari kertaa kokeillut itsenä viiltämistä, sillä he olivat Ronin kiusaajat. Hänellä oli vieläkin näkyvillä arvet, vaikkakin ne olivat jo alkaneet hälvetä. Maxin sisältä arvet eivät kuitenkaan olleet parantuneet.

Hän tunsi vatsassaan jälleen todella kovan kivun. Äiti oli kerran vienyt hänet kaupungin terveystakeskukseen kovien vatsakipujen takia. Lääkäri oli tehnyt normaalit tutkimukset ja kyselty ruokavaliosta ja allergioista. Lääkärin diagnoosi oli ollut mahdollinen nestehukan ja huonon ruuan aiheuttama vatsakipu. Äiti oli motkottanut hänelle kotimatalla.

”Et olisi saanut sanoa, että juot kokista ruokajuomana ja välipaloilla. Nyt minua pidetään huonona äitinä.”

”No, miksi meillä on sitten kokista kotona?”, Max meinasi kysyä, mutta päätti olla hiljaa.

Max käveli hiljaa luokkaansa ja istui paikalleen. Kipu tuntui pahenevan. ”Mä kestään tämän, kipu menee pois”, Max hoki hiljaa itsekseen, vaikka olisi mieluummin huutanut kaiken fyysisen ja henkisen kivun pois.

”No, se olisi heti kuvattu ja video ladattu nettiin”, ajatteli Max surkeana. Hän ei myöskään halunnut mennä terveydenhoitajan luo. Vanhemmille olisi mennyt ilmoitus ja se olisi ollut jo kolmas kerta kuukauden sisällä. Max ei halunnut vanhempiaan kouluun eikä hän halunnut puhua asioistaan kotona. Se olisi liian vaikeaa äidille. Max ei jaksaisi katsoa äidin surkeaa ilmettä ja kuunnella, miten tämä on äitinä epäonnistunut. Isä taas huutaisi kiukkuisena, että mikä ihmeen pikkuneiti hänestä on tullut. Koulupäivä sujui kaikesta huolimatta hyvin. Max käveli helpottuneena kotiin. Outo tunne ei kuitenkaan poistunut ja Max alkoi tulla yhä levottomammaksi tehdessään läksyjään. Hän vilkaisi nopeasti tietokoneen kelloa. Kello oli jo viisi ja isä tulisi pian kotiin.

Samaan aikaan oli Ranskassa Helios - seuran kokous päättymäisillään. Kokous oli jo kolmas kuukauden aikana. ”Me olemme edelleen turvassa”, totesi Johtaja ja jatkoi: ”Tarkkailija ei ole raportoinut mitään hälyttävää, mutta varmuuden vuoksi lisäämme uuden koodin sen ohjelmaan. Dataliikenne on kasvanut yllättäen hälyttävästi. Näyttää siltä, että tietoa kerätään eri maissa normaalia enemmän.

Yritykset ja maiden hallitukset ovat alkaneet tutkia netin liikennettä yhä kasvavassa määrin. Meidän on selvitettävä tarkemmin, mitä ja kenen tietoja kerätään ja mihin käyttötarkoitukseen.”

Johtaja ilmoitti, että Tarkkailijan on lisäksi seurattava kaikkien tahojen tekoälyyn liittyvää kehitystä, varsinkin itseoppivan tekoälyn.

”Tämän mahdollistamiseksi meidän on otettava yhdestä salaisuudestamme osa käyttöön.”

Muut kuusi jäsentä pohtivat tilannetta. He ymmärsivät, miten vakava asia oli kyseessä, jos tekoälystä saadaan kehitettyä yli-ihminen ja se joutuu väriin käsiin. Silloin ihmiset olisivat suuressa vaarassa.

Johtaja kysyi, onko tarvetta suorittaa äänestys vai päätetäänkö antaa Tarkkailijalle laajempi lisäkoodi. Kaikki seitsemän jäsentä katsoivat toisiaan ja nyökkäsivät hiljaa.

”Asia on päätetty”, vahvisti johtaja.

”Kim, tule mukaan ja suorita tehtäväsi”, sanoi Johtaja nuorehkolle mustatukkaiselle miehelle. Tämä oli yksi maailman älykkäimmistä tietokoneohjelmoijista.

Kim Harrison seurasi Johtajaa takaisin kapealle käytävälle. He kulkivat heikosti valaistussa käytävässä, kunnes pääsivät pienen, lähes huomaamattoman rautaoven luo. He olivat syvällä vuoren uumenissa. Hiljaisuus oli melkein käsinkosketeltavaa. Kuului vain hentoinen kaavun kahina sen osuessa vuoren seinämään Johtajan nostaessa kättään. Johtaja laittoi sormensa seinässä olevan pienen nappulan päälle. Esille tuli yhtäkkiä näyttö, jonka päälle Johtaja laittoi kämmenensä. Rautaovi avautui saman tien ja esille tuli toinen ovi, jonka avautumiseen tarvittiin koodi. Kim näppäili koodin ja he astuivat isoon huoneeseen, joka oli valaistu infrapunavalolla. Oikean seinän edustalla oli muutama suuri näyttö. Kim istuutui tietokoneen ääreen ja käynnisti sen. Näytöt heräsivät eloon. Johtajan katsellessa vieressä Kim etsi salatulta kansiolta ohjelman, jonka oli neljä vuotta sitten ohjelmoinut hyvin vanhalle pergamentille kirjoitettujen ohjeiden mukaisesti.

Kimillä oli kestänyt kolme vuotta ennen kuin hän oli saanut kehitettyä ohjelman, jossa vanha ja erikoinen ohjelmointikieli oli toiminut. Hän oli luonut Tarkkailijan, erikoisen ja ihmeellisen tietokoneohjelman, joka toimi kuin ihminen.

Kimillä oli mennyt pitkän aikaa ennen kuin oli ymmärtänyt Tarkkailijan tarkoituksen. Hän oli pyytänyt Johtajaa kertomaan, mutta tämä oli vain sanonut mysteerisesti, että hänen on opittava se itse. Vaikka Kim lopulta tiesi Tarkkailijan tehtävän, hänelle ei kuitenkaan selvinnyt mikä Tarkkailija todella oli ja mikä sen laatimiseen tarvittu erikoinen ohjelmointikieli oli. Ja varsinkin KUKA oli kehittänyt Tarkkailijan tuhansia vuosia sitten! Kim oli varma, että Tarkkailija -salaisuuden luomisen aikaa ei kukaan todellisuudessa tiennyt.

Kappale 9

Oli aikainen iltapäivä ja lokakuu oli vaihtunut marraskuuhun. Julia pyöräili kotiin. Koulupäivä oli mennyt mukavasti. Heillä oli ollut biologian koe, johon Julia oli valmistautunut hyvin. Hän halusi saada hyviä numeroita, jotta äidin ei tarvitsisi surra hänen koulunkäyntiään. Julia pyrki ottamaan koko ajan äidin tunteet huomioon. Se tuntui välillä jotenkin raskaalta, mutta Julia päätti olla sisukas.

”Onneksi voin aina siirtyä omaan unelmamaailmaani, kun on paha mieli”, ajatteli Julia avatessaan kodin ulko-oven.

Tehtyään läksyt ja syötyään välipalan Julia avasi uuden myfriend chattisivuston. Hän oli luonut sinne oman profiilin ja chattaili välillä muutamien kivanoloisten nuorten kanssa.

Julia huomasi, että Ville844V -käyttäjältä oli tullut muutama viesti. ”Mikähän tyyppi tämä on?”, ajatteli Julia ja alkoi heti haaveilla tapaavansa unelmiensa poikaystävän. Julia avasi Villen viestin ja vähän punastui. Tämä kehui Julian kuvaa tosi upeaksi ja toivoi, että voisi viestitellä Julian kanssa.

Julia oli yhtenä lauantaina ladannut itsestään kuvan chattifoorumille. Hän kyllä tiesi netin vaaroista. ”Tämä keskustelufoorumi liittyi kavereihin, muotiin ja uusiin trendeihin, joten siellä ei ole ketään paha tyyppiä”, oli Julia päätellyt.

Julia oli kokeillut erilaisia kampauksia ja meikkejä, joita oli nähnyt nettisivuilla. Muutamien kokeilujen jälkeen Julia poseerasi kännykkäkameralleen matkien julkkisten asentoja ja otti selfien uudesta kampauksestaan. Hän oli mielestään hyvännäköinen. Ladattuaan selfien profiiliinsa Julia saikin heti kampauksestaan pari hymyemojeja ja tosi kivoja kommentteja. Yksi kommentti kyllä satutti vähän. Joku kirjoitti: ”Oot aika läski. kannattaa laihduttaa eka ennen kuin postaa tollaisia kuvia.” Juliaa itketti, kun hän huomasi kahden muun kirjoittavan myös ilkeästi. Ville -käyttäjän kehumisviestistä Julia oli ilahtunut ja päätti vastata hänelle heti. Julia sai Villeltä uuden viestin jo samana iltana ja he alkoivat chattailla.

Yhtenä iltana Ville -käyttäjä pyysi Juliaa muuttamaan viestit yksityisstatukselle, jotta heidän olisi turvallisempi kirjoitella toisilleen. Ville lähetti seuraavana päivänä kuvan itsestään. "Hän on tosi ihana", ajatteli Julia onnellisena. Ville kertoi olevansa viisitoistavuotta vanha ja asui lähellä Helsinkiä. Hän kertoi harrastavansa jalkapalloa. Julia alkoi hiljalleen kertoa itsestään. He alkoivat lähettää toisilleen viestejä joka päivä. Ville tuntui ymmärtävän häntä paremmin kuin kukaan muu. Julia päätti pitää Villen salassa myös parhaalta kaveriltaan.

Julia oli onnellinen ja hän oli jälleen laihtunut muutaman kilon. Pari tyttöä yhdeksänneltä ja kolme Julian luokalta olivat välituntisin yhdessä. He olivat koulun trendikkäimmät ja suosituimmat tytöt. Jenny oli yksi kolmesta Julian luokan tytöistä. Yhtenä päivänä tämä kuunteli, kun Julia puhui kaverilleen Roosalle eräästä pojasta.

"Oot sä kuullut, et Julialla olis joku kundikaveri", kuiskasi Jenny kaverilleen Johannalle tunnin alussa.

"Miten niin joku kundikaveri? Eihän tollaista aknepullukkaa kato ketään", kuiskasi Johanna hihittäen.

Opettaja oli juuri tullut luokkaan ja tytöt jatkoivat hihittelyään. Opettaja katsoi tyttöjen suuntaan ja pyysi heitä olemaan hiljaa. Tytöt jatkoivat hihitystään ja osoittelivat Juliaa. Tämä tunsi punan voimistuvan kasvoillaan.

"Ha hah, jäit kiinni taas valheesta", sanoi Jenny hiljaa ja tytöt päästivät naurun.

"Nyt hiljaa!", sanoi opettaja tiukasti.

Koko tunnin Julia tunsi Jennyn ja Johannan katselevan häntä ivallisesti. Muut luokan oppilaat seurasivat välillä Jennyn ja Johannan viestittelyä ja ilveilyä Juliaa kohtaan. He tajusivat, että nyt on jotain erikoista menossa. Moni luokan tyttö ja muutama poikakin varoi Jennyä ja Johannaa. He eivät halunneet joutua näiden huomion kohteiksi, sillä se tarkoitti lähes aina pilailuviestejä WhatsApp -ryhmissä ja ilkeää kiusaamista, johon moni tuli mukaan miellyttääkseen tyttöjä.

Kappale 10

Max oli chattailut uudessa pelifoorumissa ja avannut MygameY:n kehittämän pelin. "Mitä tämä on? Pelkkä kahden hahmon kävelykilpailu." Hän oli tottunut näkemään mitä ihmeellisempiä taistelupelejä, mutta ei näin yksikertaista peliä.

"Tässä täytyy olla jokin juttu", tuumasi Max ja päätti kokeilla peliä. MygameY oli pyytännyt palautetta pelistä ja Max oli jotenkin utelias sen yksinkertaisuuden takia.

Max aloitti pelaamisen. Hän valitsi sinisen pelihahmon.

"Kukahen pelaa punaista hahmoa?", tuumi Max vaistomaisesti ja siirsi hahmoaan kolme askelta eteenpäin. Punainen hahmo liikahti saman tien viisi askelta eteenpäin.

"No, jopas", ajatteli Max ja siirsi sinisen hahmon jälleen kolme askelta eteenpäin. Kolmannen askeleen kohdalla sinisen hahmon eteen ilmestyi yllättäen silta, joka oli hajoamassa.

"Okei, ei tää olekaan niin yksinkertainen peli kuin kuvittelin".

Max jäi hetkeksi miettimään mitä tehdä seuraavaksi. Hän arveli häviävänsä, jos silta romahtaisi. Niinpä hän päätti kokeilla sillan korjaamista. Hän oli aikeissa klikata sillan keskiosaa kuin vahvistaakseen sitä, kun huomasi vuoren ilmestyneen reittinsä eteen.

"Tämä onkin tosi jännä. Nyt pitää hypätä vuoren juurelle, sillä silta romahtaa." Max sai siirrettyä hahmonsa vuoren reunalle ja huomasi samalla, että punainen hahmo oli päässyt jo lähelle maalia.

"Mikä tämän pelin juoni oikein on?", Max ihmetteli ja päätteli, että toisen hahmon täytyi saada aina lisäsiirtoja, kun toiselle tuli esteitä. "Mielenkiintoista!"

Max mietti hetken, miten saisi hahmonsa siirtymään vuorelta takaisin reitilleen.

"Nyt tarvitsisin helikopterin", sanoi Max ääneen. Yhtäkkiä hän huomasi helikopterin lähestyvän vuorta.

"Miten ihmeessä. Outoa, että ajattelin juuri helikopteria!" Max klikkasi helikopteria ja sininen pelihahmo siirtyi helikopteriin.

Jäljellä oli enää kaksi vuoroa ja Max päätti kaksoisklikata helikopteria, jos saisi sen siirrettyä suoraan maaliin, mutta samalla helikopteri räjähti ja punainen pelihahmo pääsi maaliin voittaen pelin. Samalla Maxin sininen hahmo rikkoutui pieniksi palasiksi.

"Huh, onpa jotenkin mielenkiintoinen!", ajatteli Max ja siirtyi nettiin löytääkseen kommentteja pelistä.

Pelifoorumeilla ei ollut kirjoitettu pelistä mitään erikoista, vaikka sitä oli ladattu jo lähes miljoonaa kertaa.

"Tai sitten pelin alkusivu näyttää väärät latauslukemat."

Max ei huomannut, että näytön oikeaan reunaan oli tullut Chattibotin tyylinen teksti, joka hävisi nopeasti: "Minä valloitan sinut!"

Selattuaan nettiä Max huomasi yllättäen ihan uudenlaisen linkin. Se oli niin erikoisen näköinen, että Max unohti saman tien kaikki varoitukset haittaohjelmista ja viruksista ja avasi linkin. Näytölle ilmaantui uudenlainen internetsivusto.

"Mitä ihmettä! Mikä tämä on?" sanoi Max hämmästyneenä ja jäi haltioituneena tuijottamaan välkkyviä linkkejä näytöllä.

Samaan aikaan Tarkkailija oli siirtynyt Maxin kännykkään. Se osasi pysytellä piilossa useiden salausten ansiosta. Tarkkailija oli saanut hyvin salaisen tehtävän Helios -seuralta eikä sen olemassaolosta saanut tietää kukaan, tai mikään. Tarkkailija oli valinnut Maxin tutkimuskohteekseen, koska se oli huomannut tämän olevan matemaattisesti huippulahjakas ja kirjoittävän itseoppivien algoritmien laskentamalleista.

Kaikista mahdollisista hakkerioijista, sovellusten kehittäjistä ja kokeilijoista juuri Max oli herättänyt Tarkkailijan huomion. Sen ohjelma kykeni tunnistamaan kaiken netissä liikkuvan tiedon sekunneissa. Se ei ollut tavallinen tietokoneohjelma, vaan luotu ikivanhasta tiedosta.

Ainoastaan yksi ihminen tiesi Tarkkailijan todellisen tarkoituksen.

Salaisessa huoneessa Ranskassa Kim ja Johtaja seurasivat Maxin puuhailua netissä Tarkkailijan avulla. He kiinnostuivat pelistä, jonka Max oli avannut.

Seurattuaan hetken Maxin pelaamista Kim huomasi merkillisen pisteen punaisessa pelihahmossa.

”Tämä ei ole hyvä asia”, sanoi Kim ja osoitti pienen pientä tummempaa kohtaa pelihahmon pään kohdalla.

Piste näytti pieneltä koodin osalta. He kykenivät näkemään sen, koska olivat suurentaneet hahmon Tarkkailijan avulla. Johtaja katsoi kelloaan ja totesi kokouksen alkavan pian. He poistuivat huoneesta samalla kun näytölle ilmaantui erikoinen internetsivu, jonka Max oli juuri avannut.

Helios -seuran johto oli kokoontunut jälleen. Johtaja ja Kim olivat siirtyneet vuoren uumenissa olevaan tilaan, jossa viisi muuta jäsentä odottivat heitä.

Helios -seura oli ikivanha salaseura. Siihen kuului kaiken kaikkiaan 50 jäsentä. Helios -seuraan pääsivät vain kutsutut, mutta heidänkin oli läpäistävä vaikeat testit ennen jäsenyyden vahvistamista. Jäseniä koulutettiin vuosikausia kestävällä ohjelmalla ja vain muutama pääsi ylimpään tasoon. Kaikilla seuran jäsenillä oli tarkoin määritetty tehtävä. Seuralle valittiin erikoisella seremonialla Johtaja ja tämän alimestari, niin sanottu oikea käsi. Lisäksi valittiin johto, johon kuului johtajan ja alimestarin lisäksi viisi tarkkaan valittua jäsentä.

Ainoastaan nämä seitsemän johdon jäsentä tiesivät seuran kaikkien jäsenten henkilötiedot ja tehtävän. Muut seuran jäsenet eivät tieneet toistensa olemassaolosta. Seuran jäsenten tilanne tarkastettiin vuosittain. Heidät pidettiin toisistaan erossa, jotta seuran todellinen tarkoitus ja tehtävä ei koskaan paljastuisi. Jos sen hallussa oleva tieto ja tehtävä joutuisivat väriin käsiin, tapahtuisi maailmassa täydellinen tuho.

Helios -seuran nykyinen Johtaja oli vanha mies, ja hän oli joutunut käymään vuosikymmenien koulutuksen ennen kuin oli astunut salaseuran johtoon. Hän oli usein kysynyt opettajaltaan, miksi he eivät vain ottaisi itse maailmaa haltuun näillä salaisuuksilla.

”Hyvä veli, se ei ole mahdollista. Meidän tehtävämme ei ole ohjata ihmisiä”, oli silloinen Johtaja todennut.
”Tulet myöhemmin ymmärtämään tarkoituksemme ja tehtävämme, kun olet suorittanut koulutuksen”, hän oli jatkanut vakaalla ja rauhallisella äänellä.

Helios -salaseuralla oli kolme suurta maailmaa koskevaa ikivanhaa salaisuutta. Kulloinenkin johtaja ja alimestari ovat suojelleet näitä vuosisatoja. Kukaan ei tiedä, mistä ja miten nämä salaisuudet ovat tulleet. Ainoastaan se tiedetään, että 1700 -luvulla kolme puulaatikkoa oli siirretty Ranskassa sijaitsevan linnan salaiseen huoneeseen pienen vuoren uumenissa. Edes Helios -seuran Johtaja ei tiennyt kaikkien salaisuuksien tarkkaa merkitystä.

Kulloisellekin johtajalle oli opetettu merkit, kun jokin salaisuus tai niiden osia piti ottaa käyttöön. Salaisuudet antaisivat silloin tarvittavan tiedon niiden tehtävästä ja tarkoituksesta.

Kulloistakin johdossa olevaa johtajaa oli varoitettu, että salaisuudet antaisivat mahdollisuuden ottaa koko maailma haltuun. Väärin käsiin joutuessaan luonto ja eläimet olisivat vaarassa ja ihmiset joutuisivat mahtavan vallan alaisuuteen. Oma tahto ja vapaus riistettäisiin. Vallassa olevaa tahoa ei voisi enää pysäyttää.

Salaseuran tehtävänä oli suojella nämä maailmankaikkeuden voimat, kunnes tulisi aika ottaa niitä käyttöön.

Nykyinen johtaja oli tutkinut fysiikan lakeja, avaruutta ja maapalloa. Hän oli opiskellut lainalaisuuksia ja oli ihmeissään, miten kaikki lopulta vaikutti kaikkeen. Myös meidän ihmisten ajatuksilla sekä vihan ja rakkauden tunteilla oli uskomaton vaikutus tapahtumiin, toisiimme, eläimiin ja luontoon. Hän alkoi ymmärtää, että myötätuntoisuus, kunnioitus ja kärsivällisyys olivat ne tavoitteet, joita meidän tuli opiskella tässä maailmassa. Välillä Johtaja oli hyvin surullinen lukiessaan uutisia, joissa kerrottiin luonnon tuhoamisesta rahan ja vallan saavuttamiseksi. Hän ei ymmärtänyt poliitikkojen päätöksiä, jotka edistivät heidän omaa asemaansa, mutta aiheuttivat tuskaa ja kärsimystä monille ihmisille.

Johtajan tuska paheni, kun hän tutki lasten ja nuorten käyttäytymistä toisiaan kohtaan. "MIKSI, MIKSI? Miksi emme voi olla kunnioittavampia toisiamme kohtaan? Miksi emme voi sanoa jotain hyvää toisistamme?"

Miksi emme voi puolustaa heikompia ja kiusattuja? Ja miksi me kiusaamme toisiamme?" Hän oli monta kertaa miettinyt, että tämä tehtävä ei ole häntä varten. Mutta siirryttyään salaiseen kammioon ja nähtyään maailmankaikkeuden salaisuuksien kauniit puulaatikot hän sai uskonsa takaisin ihmisiin.

Helios -salaseuran johto oli aloittamassa kokoustaan. He olivat huolissaan internetissä tapahtuvista muutoksista ja erilaisten ryhmien aktivoitumisesta. Keskusteltuaan asiasta he päättivät, että heidän on laajemmin seurattava netissä tapahtuvaa toimintaa ja erilaisten ryhmien pyrkimyksiä. Pimeän verkon laajeneminen oli alkanut huolestuttaa heitä. Mutta suurempi huoli oli tekoälyn kehittyminen.

"Me emme saa antaa itseoppivan tekoälyn päästä hallitsemattomasti valloilleen ja rikollisten käsiin. On vain ajan kysymys, milloin joku keksii sellaisen matemaattisen algoritmin, joka alkaa itse oppimaan. Tämä ihmiskunta ei ole siihen vielä valmis", totesi linnan omistaja Jacques de Marfan, joka oli myös seuran alimestari.

Kokouksen päätteeksi Johtaja ja Kim ottivat jälleen yhteyttä Tarkkailijaan, joka raportoi Maxin löytämästä uudesta internetverkosta. He lukivat Tarkkailijan viestin. Uusi verkko oli aivan erilainen kuin nykyinen internetverkko eikä sillä ollut juuripalvelimia.

"Se vaikuttaa olevan itsenäinen virtuaaliverkko", totesi Kim hämmästyneenä. Verkolla ei ollut web-sivustoja eikä ladattavia ohjelmia.

"Miten ja mihin tätä verkkoa oikein käytetään?", kysyi Johtaja ymmällään.

Kim luki Tarkkailijan päivitystä. "Tämän verkon linkkiä on avattu jo yli 50 miljoonaa kertaa muutaman päivän aikana", sanoi Kim häkeltyneenä, mutta jatkoi huolestuneen näköisenä: "Meidän on nopeasti ja tarkasti selvitettävä kuka on kehittänyt verkon ja miksi."

"Jos kyseessä on älykäs virusohjelma, niin tilanne voi olla hyvin vakava. Tarkkailijan on tutkittava verkko nopeasti", sanoi Johtaja.

Kim kirjoitti ohjeet Tarkkailijalle.

Kappale 11

Maxin reilun vuoden ikäinen älypuhelin alkoi yllättäen pitää erikoista ääntä eräänä marraskuun aamuna Maxin vielä nukkuessa. Se oli ollut koko yön aktiivinen seuratessaan nettiliikennettä. Max oli laittanut illalla puhelimensa sängyn vieressä olevalle yöpöydälle. Puhelin oli ollut rauhallisena paikallaan koko yön, vaikka eräs ihmeellinen sovellus oli ollut hyvin aktiivinen. Tarkkailijan salainen sovellus oli saanut käskyn seurata ja tallentaa tärkeitä viestejä ja toimintoja erilaisista viestintäsovelluksista maailmanlaajuisesti.

Maxin älypuhelin oli valittu yhdeksi Tarkkailijan "työkaluksi". Tarkkailija oli selvittänyt kaikki tiedot Maxista. Sitä oli kiinnostanut Maxin matemaattinen lahjakkuus ja valtava kiinnostus uusien matemaattisten kaavojen oppimiseen. Tarkkailija tiesi, että Max saattaisi huomata älypuhelimessaan tapahtuvaa erityistä toimintaa, joten sen oli toimittava varovaisesti. Maxin puhelimessa oleva erikoisohjelma oli tarkkaan salattu, joten sitä ei voinut löytää ilman tietoa siitä. "Max on kuitenkin hyvin älykäs ja saattaisi alkaa tutkia puhelimensa toimivuutta", tuumasi Tarkkailija.

"Algoritmit ovat mahtava asia ja niillä voi saada aikaan ihmeellisiä asioita", ajatteli Tarkkailija ja laittoi vahingossa puhelimen näytön valon päälle. Se odotti hetken Maxin reaktioita.

"Toivottavasti Max ei huomannut tai jos huomasi, niin hän varmaan ajattelisi, että akku on lopussa. Vielä ei ole aika!"

Helios -seura oli ikivanhojen ohjeiden mukaan saanut käskyn etsiä maailmaa ja ihmisiä uhkaavia tekijöitä ja tuhota ne. Ohjeet olivat aikoinaan kuuluneet egyptiläisille papeille. Tarun mukaan jopa fyysikko ja suhteellisuusteorian kehittäjä Albert Einstein olisi tiennyt näiden ohjeiden olemassaolosta. Ohjeiden syntyperää ei kukaan tiennyt. Ne sisälsivät erikoisia matemaattisia kaavoja ja kirjoituksia, joista moni oli vielä ratkaisematta.

Saatuana Johtajalta erikoisia vanhoja ohjeita Kim oli kyennyt ratkaisemaan yhden kaavayhdistelmän, joka liittyi tietokoneohjelmiin. Monien yritysten ja virheiden jälkeen Kim oli saanut koodattua ohjelman, joka oli ollut kirjoitettuna ikivanhalle pergamentille. Ladattuaan ohjelman Kim oli ymmärtänyt luoneensa erikoisen tekoälyohjelman, jolle he olivat antaneet nimen Tarkkailija. He pystyivät nyt seuraamaan Tarkkailijan avulla kaikkea mahdollista nettiliikennettä koko maailmassa. Tarkkailija kykeni itse rakentamaan apuohjelmia, jotka latautuivat salaa eri älylaitteisiin. Kim oli yhdessä Johtajan kanssa päättänyt, kenen älylaitteisiin Tarkkailijan apuohjelmat ladattaisiin sen antamien tietojen perusteella. Tarkkailija itse siirtyi älylaitteista toisiin, kun sen piti suorittaa tarkempia selvityksiä tai estää tapahtumia. Johtaja ei ollut kertonut Kimille, miten oli saanut nämä erikoiset ohjeet Tarkkailijan rakentamiselle ja miksi juuri nyt. Seurattuaan Tarkkailijan nettiliikenteen raportointia Johtaja oli päättänyt antaa vihjeitä poliisilaitoksille ja valtioiden turvallisuusyksiköille, kun Tarkkailija havaitsi suunnitelmia vakavista terroristihyökkäyksistä.

Tarkkailija oli lähettänyt päivittäisen raporttinsa. Se oli seurannut viikon ajan nuorten WhatsApp -ryhmien keskusteluja. Se oli surullinen. Raportissaan Tarkkailija kertoi nuorten innokkuudesta viestittää WhatsAppin kautta. Tarkkailijan mielestä sovellus oli hyvä, koska sillä sai muodostettua omia ryhmiä ja pystyi tavoittamaan kaikki ryhmän jäsenet yhdellä viestillä. Mutta sovelluksesta oli tullut kiusaamisväline. Tarkkailija tutki nuorten omia ryhmiä. Se alkoi huomata, että sovellusta käytettiin toisten kiusaamiseen. Se luki ilkeitä kirjoituksia yhdestä tytöstä, joka ei ollut ryhmän jäsen. Tarkkailija luki huolestuneena, miten yhdessä toisessa ryhmässä suunniteltiin ilkeää tempua eräälle pojalle. Se huomasi myös aikuisten viestiryhmiä. Yksi ryhmä oli muutamien kavereiden oma ryhmä, jonka kautta he lähettivät kuulumisiaan ja sopivat viikonlopunvietoistaan. Joissakin ryhmissä juoruiltiin eräästä työkaverista.

Monet lähettivät kuvia matkoiltaan, lapsistaan tai muista heille tärkeistä asioista. Toiset haukkuivat kuvia.

Seuravana päivänä Tarkkailija alkoi löytää yhä enemmän huumeiden ostoon liittyviä viestiryhmiä. Joissakin ryhmissä yritettiin käyttää koodikieltä, mutta Tarkkailija osasi tulkita salakielet heti.

Tarkkailija raportoi nuoriin kohdistuvista huumekauppasuunnitelmista.

”Tuntuu kuin pimeys olisi valtaamassa ihmisten välisen päivittäisen viestinnän”, ajatteli Johtaja lukiessaan Tarkkailijan raporttia ja kysyi Kimiltä:

”Onko mitään uutta siitä erikoisesta verkosta?”

”Ei vielä, mutta dataliikenne kasvaa koko ajan hälyttävästi ja uuden verkon kävijämäärä sitäkin enemmän”, sanoi Kim ja ajoi datatiedostoja analysointiohjelmiin.

”Minulla on ilkeä tunne, että uusi verkko imee kävijöiden kaikki tiedot.”

Tarkkailija huomasi Maxin heräävän ja seurasi tämän toimintaa.

”Hyvä, Max ei ollut huomannut mitään erikoista puhelimestaan”, se päätteli ja siirtyi salaiseen kohteeseen.

Kappale 12

Uudesta verkosta alkoi tulla huippusuosittu. Miljoonat ihmiset puhuivat siitä sosiaalisessa mediassa. Jotkut kirjoittivat, että sen pääsivun katsominen oli hypnoottisen rauhoittavaa. Alkoi muodostua ryhmiä, joissa keskusteltiin sen tarkoituksesta.

”Mitähän se pitää sisällään? Mikä on sellainen verkko, jossa ei pääse pääsivua pidemmälle, vaikka sen sisällä näyttää olevan vaikka minkälaista toimintaa?”

Mitä enemmän verkosta puhuttiin, sitä nopeammin kasvoi sen kävijämäärä.

Yhtenä iltana WhatsAppissa ja Facebookissa alkoi kiertää viesti. ”Avatkaa nopeasti X-verkko.”

Ihmiset olivat alkaneet kutsua uutta verkkoa X-verkoksi, koska kukaan ei tiennyt mikä se oli ja mitä sillä pystyi tekemään.

Tarkkailija viestitti Kimille, joka pyysi Johtajaa tulemaan nopeasti salaiseen huoneeseen. Johtaja oli ollut de Marfanin kanssa linnan suurimmassa tornissa tarkkailemassa erästä taloa kilometrien päässä. Johtajan tultua paikalle Kim avasi näytön. He lukivat ihmisten lähettämiä viestejä. He olivat selvästi ihmeissään, sillä X-verkko oli aktivoitunut.

Kim avasi kannettavan tietokoneensa ja otti yhteyden Lontoossa sijaitsevaan salaiseen tietokoneeseen salatun yhteyden avulla. Hän varmisti tällä, että IP-osoitetta ei voitaisi linkittää linnaan. Johtaja tuli katsomaan, kun Kim avasi X-verkon pääsivun.

”Uskomatonta. Sehän on kuin elävä tietokone, joka keskustelelee”, tokaisi Kim uskomatta näkemäänsä.

Johtaja katseli hämmästyneenä, kun ihmiset alkoivat lähettää verkolle viestejä odottaen siltä vastauksia. Salaisen huoneen isoilla näytöllä näkyi X-verkon lähettämiä vastauksia, joista ei saanut selvää kirjainten hyppiessä sanasta toiseen muodostaen salamannopeasti uusia sanoja.

”Tämä täytyy olla joku kokeilu. Veikkaan, että joukko nuoria koodareita on innostunut liikaa”, sanoi Kim uskomatta kuitenkaan sanomaansa ja huomasi, että X-verkko meni pimeäksi.

Kim vilkaisi nopeasti sosiaalisen median viestintää. Kaikki puhuivat oudosta verkosta. Sitten Kim tarkasti salaisen viestisovelluksen, mutta Tarkkailija ei ollut lähettänyt uutta viestiä. "Toistaiseksi uuden verkon osalta ei tarvitse olla huolissaan", totesi Kim Johtajalle, mutta hänen vaistonsa sanoi aivan muuta.

Pimentyneen X-verkon bittiavaruudessa oli voimakasta toimintaa, joka oli salassa kaikilta maailman sovelluksilta ja seurantaohjelmilta.

Superäly oli syntynyt!

Kappale 13

Eetu, Jore ja Joonas olivat samalla luokalla kuin Max. He pyöräilivät kotiin koulun jälkeen. Ilma oli raikas ja taivas kauniin sininen. Muutama valkoinen pilvenhattara leikitteli keskenään. Aurinko tuntui vielä lämmittävän, vaikka olikin jo marraskuun loppu. Pojat tuumivat, että tänä talvena ei ehkä päästä laskettelemaan niin paljon kuin ennen. He tiesivät, että ilmasto oli muuttumassa. Välillä se mietitytti heitä, mutta suurempi kiinnostus oli uudessa pelissä.

Pojat menivät Joren kotiin. "Mutsi ei ole kotona, joten voidaan alkaa pelata heti", sanoi Jore.

Toiset nyökkäsivät.

"Mun pitää olla kotona ennen neljää. Lupasin mennä isän kanssa kauppaan", sanoi Eetu.

Pojat päättivätkin tehdä ensin läksyt nopeasti, ja sitten he alkoivat tutkia uutta peliä. "Tää on aika jännä", totesi Joonas. "Kato miten noi hahmot tuijottavat; ihan kuin ne olisivat elossa ja katsoisivat meitä suoraan", sanoi Jore vähän hämmentyneenä.

Toiset eivät sanoneet mitään. He vain tuijottivat tabletin näyttöä. Jore vilkaisi nopeasti Eetua ja Joonasta. "Hei, kuulitteko, mitä sanoin?"

"Ai mitä, joo", sanoi Eetu, eikä meinannut saada katsettaan irti näytöltä.

Pelin hahmot eivät liikkuneet, vaan niiden silmät alkoivat pyöriä hurjaa vauhtia. Yhtäkkiä Jore pudotti tabletin käsistään. Se putosi kevyesti tömähtäen matolle. Näyttö musteni. Pojat olivat hiiren hiljaa.

"Hei, mun pitää mennä nyt kotiin", sanoi Eetu ensimmäisenä. Joonas hätkähti kuin olisi pelästynyt jotakin. "Mä lähdän samaa matkaa", hän sanoi.

Illalla kolmikko piti kännykät ja tabletit suljettuina. Vanhemmat olivat ihmeissään, kun Eetu halusi istua isän vieressä sohvalla ja katsoa uutisia. "Onko kaikki hyvin?", kysyi äiti.

"Joo. En nyt jaksa istua huoneessa ja pelata. Matikan kokeisiin olen opiskellut aika paljon".

Vanhemmat vilkaisivat toisiaan iloisesti. He tiesivät, että kaikilla vanhemmilla oli ongelma lastensa pelaamisen kanssa. Eetu harrasti uintia ja teki usein kotityöt ilman huomauttamista. Vanhemmat olivat tyytyväisiä pojan koulumenestykseen. "Onneksi Eetu haluaa tehdä läksyt kunnolla", olivat vanhemmat yhtenä iltana tuumineet. "Me pyrimme tukemaan Eetua aina kun hän sitä tarvitsee." He olivat viime vanhempainillassa keskustelleet netin käytöstä ja pelaamisesta. "Me olemme todella onnekkaita, että Eetu ei ole jäänyt niin pahasti koukuun pelaamisen kanssa", äiti oli todennut matkalla kotiin vanhempainillasta. Luokan vanhempainillassa oli käsitelty liiallista pelaamista ja sen vaikutusta kokeiden tuloksiin. Opettajat olivat hyvin huolissaan lasten oppimiskyvyn kehityksestä. Vanhemmat tuntuivat olevan voimattomia lasten pelaamisen suhteen. Sääntöjä oli asetettu, mutta kännyköistä luopuminen edes ruokailun ajaksi tuntui olevan vaikeaa. "Totta. Oli aika ikävä kuulla, että jotkut nuoret pelaavat tuntikaupalla ja koulunkäynti on hyvin heikkoa", isä oli jatkanut.

Eetu katseli tv:tä ja mietti outoa peliä. Hän ajatteli lähettää pojille WhatsApp -viestin, mutta tuntui kuin joku olisi estänyt häntä. Ohjelma loppui ja isä kehotti Eetua menemään pesulle ja nukkumaan. Eetu nousi hitaasti ja näytti siltä kuin olisi halunnut kysyä isältä jotain, mutta pakotti itsensä toivottamaan hyvää yötä. Eetu ei olisi halunnut mennä nukkumaan yksinään. Hänellä oli todella outo olo. Ja se ei johtunut siitä, että huomenna olisi matematiikan koe.

"Voi itku, huomenna on matikan koe. Enkä osaa mitään", tuskaili Lex mennessään nukkumaan. Hän oli yrittänyt opiskella ja pyytänyt isältäkin apua. Tämä oli turhautunut nopeasti kuten tavallisesti.

"Isä huutaa heti, jos saan huonoja arvosanoja", ajatteli Lex ja päätti ottaa mukaan pienen taskulaskimen, jonka isä oli tuonut hänelle työmatkaltaan.

”Ope ei varmaan huomaa mitään, sillä istun onneksi ikkunan vieressä”, vakuutti Lex itselleen.

Pian hän nukahti ja näki unta, että harjoitteli Usain Boltin kanssa.

Aamulla Lex meni hermostuneena kouluun. Hänen oli pakko saada hyvä numero. Koe oli alkamassa ja Lex laittoi salaa pienen laskimensa reitensä alle tuolille. Muutaman kerran Lex otti laskimen varmistaakseen oikeat vastaukset. Opettaja huomasi Lexin liikkuvan tuolillaan ja nousi seisomaan. Lex ei huomannut opettajan tulevan häntä kohti. Yhtäkkiä kuului pieni kolahdus. Kaikki nostivat päänsä ja katsoivat mistä ääni tuli. ”Anteeksi, pudotin vahingossa reppuni”, sanoi Max ja katsoi opettajaa, joka oli kääntynyt häntä kohti. Maxin reppu oli tosiaan pudonnut lattialle.

”Nosta se ylös sitten kokeen jälkeen”, sanoi opettaja ja katsoi ympärilleen.

Muut oppilaat jatkoivat kokeen suorittamista. Lexin posket punottivat ja hän laittoi kätensä opettajan puolisolle poskelleen, jotta opettaja ei alkaisi epäillä mitään.

Opettajan kävellessä takaisin luokan eteen Lex vilkaisi Maxia, joka vilkaisi häntä nopeasti. Lex nyökkäsi huojentuneena.

Matematiikan tunti päätti koulupäivän ja Max oli lähdössä polkupyörällään kotiin.

”Odota”, kuului ääni hänen takanaan.

Max kääntyi ja näki Lexin. Tämä katsoi Maxia vähän ujon näköisenä, eikä oikein tiennyt mitä sanoa.

”Kiitos!”, sanoi Lex lopulta ja katsoi Maxia silmiin. Tämä kohautti olkapäitään ja nyökkäsi.

”Voidaanko mennä samaa matkaa?”, kysyi Lex.

Pojat lähtivät fillaroimaan eivätkä huomanneet monien ihmetteleviä katseita. Muutamat tytöt supisivat keskenään ja pojat miettivät mitä on oikein menossa.

Joku kysyi: ”Onks noi niiku frendejä?”

Tarkkailija oli seurannut Maxia, kun tämä oli päättänyt pelastaa Lexin matematiikan kokeen lunttaamisesta. Yhtäkkiä se huomasi salaisen viestin.

Maxin älypuhelin näytti buuttautuvan itsestään, mutta kyseessä olikin Tarkkailijan siirtyminen salaisen kokoontumispaikan palvelimelle.

”Hei, kiitti vielä”, sanoi Lex pyöräillessään kotiin yhdessä Maxin kanssa. ”Ei mitään”, vastasi Max. ”Sulla on varmaan ihan ok selitys, mut mä en halua kuulla.”

Lex oli nolon näköinen. ”Sä oot tosi hyvä tyyppi. Mä luulin eka, että sä oot joku ihme friikki.”

Lex oli kuunnellut juttuja Maxista muilta oman ja rinnakkaisluokan pojilta. Ja varsinkin ne Kylie -tytöt haukkuivat Maxia usein yhdessä WhatsApp -ryhmässä.

Joku oli laittanut Snapchatiin videopätkän Maxista, kun tämä oli pyöräillyt sateessa kouluun. Maxilla oli ollut musta takki ja mustat farkut. Hartioille asti ulottuva tukka roikkui märkänä pitkin Maxin päätä ja kasvot näyttivät lähes valkoisilta. Kommentit olivat todella ilkeitä. ”Kuolleista herännyt, syöpäsairas.”

Max oli tietoinen videoklipistä, mutta hän ei välittänyt. Ronin itsemurhayrityksen jälkeen Max oli pitkään miettinyt, miksi kaikki ovat niin ilkeitä ja haluavat vain paha toisille. Hän ei keksinyt syytä, joten hän alkoi etsiä netistä tietoa. Äidiltä olisi voinut kysyä myös, mutta tämä olisi kuitenkin vain sanonut, että nuoret ovat sellaisia. Max oli lukenut netissä löytämiään kirjoituksia. Osa oli ihan ok ja jotkut ihan typeriä. ”Ei aikuiset ymmärrä”, ajatteli Max.

Hän oli löytänyt yhden e-kirjan, jossa oli hauska tarina kahdesta koirasta, jotka olivat kavereita. Hän oli pyytänyt äitiä ostamaan e-kirjan. Koirat olivat joutuneet erilleen toisen perheen muutettua pois. Toinen koira alkoi masentua, koska se oli menettänyt kaverinsa. Se ei halunnut syödä, ei leikkiä perheen lasten kanssa eikä tutustua uusiin koiriin koirapuistossa. Jouduttuaan menemään taas koirapuistoon se oli alkanut seurata muiden koirien touhuilua. Yksi isompi koira hännäsi kolme kertaa pienempää koira.

”Ihan tyyppillinen juttu. Lapset tekevät samaa”, oli Max ajatellut.

Luettuaan koirakirjan Max oli yllättäen ymmärtänyt, että kaikki kiusaavat aina toisiaan. Eikä kiusaaminen lopu. Aikuiset kiusaavat toisiaan vielä pahemmin ja he myös tappavat toisiaan, Max oli miettinyt.

”Jos olet vähänkin erilainen tai teet jonkun virheen tai et tee niin kuin muut sanovat, joudut varmasti kiusatuksi. Miksi siis välittää, jos joku kiusaa”, oli Max ajatellut luettuaan kirjan loppuun.

Hän oli ollut surullinen. Koirakaverukset olivat kirjan lopussa päätyneet onnellisesti samalle omistajalle. Mutta hän oli yksin. Max oli tiennyt olevansa erilainen. Häntä ei kiinnostanut trendit eikä hän ollut urheilullinen. Hän tiesi olevansa matematiikkaa rakastava nörtti, joka ei saa kavereita ja jota on helppo kiusata. Koirakirja oli kuitenkin opettanut Maxille, että joskus muut kiusaavat, koska pelkäävät tai yrittävät peittää oman epävarmuutensa. Tai heillä on paha olla, koska kotona ei ole kivaa tai koska eivät oikein pärjää koulussa.

Max oli ajatellut omaa kotiaan ja vanhempiaan. He olivat tavallinen perhe. Äidillä oli välillä vaikeaa, koska isä joi usein ja oli ilkeä. Äiti ja Max tukivat toisiaan, mistä isä sai välillä raivokohtauksia. Max ei tullut toimeen isänsä kanssa ja oli muutama vuosi sitten oppinut, että välttelemällä isää hän sai olla rauhassa. Niinpä Max alkoi viettää paljon aikaa omassa huoneessaan. Eno oli ostanut hänelle tehokkaan pöytätietokoneen. Myöhemmin Max oli saanut kannettavan tietokoneen.

Eno oli ymmärtänyt Maxin matemaattisen lahjakkuuden ja halusi auttaa poikaa. Max alkoi opiskella koodausta toisella luokalla ja oli jo todella hyvä. Hän oli ensin koodannut pelejä ja oli ladannut muutamia nettiin. Yhtä peliä oli ladattu muutama tuhat kertaa.

Max oli ollut ihmeissään, miksi noin yksinkertainen peli kuin ”etsi kolikko nurmikolta” oli suosittu. Max ei pitänyt peleistä. Ne olivat hänen mielestään tylsiä. Maxia kiinnosti enemmän ohjelmointi ja kaikki, mitä sillä voisi tehdä. Hän oli alkanut lukea tekoälystä.

Lex ja Max alkoivat hiljalleen ystäväystyä. Max oli aluksi hyvin epäuskoinen ja odotti koko ajan jotain kepposta, joka tekisi hänet koulun vitsiksi. He olivat oikeastaan toistensa vastakohtat.

Reilu viikko matematiikan kokeen jälkeen Max oli päättänyt kysyä Lexiltä kehittääkö tämä jotain pahaa juttua hänestä. Max oli kyllästynyt tarkkailemaan oppilaiden ilmeitä ja olemaan varuillaan kodin ulkopuolella. Hän oli jopa laatinut matemaattisia todennäköisyysmalleja, joiden avulla hän yritti ennustaa jonkin asian mahdollisen toteutumisen.

Lex oli katsonut Maxia hämmästyneenä ja vähän loukkaantuneena. "Hei, mä en ole niin ilkeä."

Huomatessaan Maxin epäuskoisen ilmeen, Lex oli tajunnut tämän kysyvän asiaa tosissaan.

"Max, sä oot hyvä tyyppi ja mä en halua sulle mitään pahaa", Lex oli jatkanut vakavana.

Sitten Lex oli yhtäkkiä ymmärtänyt.

"Se ei uskonut, että me voitaisiin olla kavereita", oli Lex ajatellut.

"No, eipä hänkään olisi aiemmin uskonut voivansa kaveerata Maxin tyypisen pojan kanssa."

Lex tiesi olevansa hyvännäköinen, urheilullinen ja pukeutui hyvin. Hän harrasti pikajuoksun lisäksi laskettelua ja välillä tennistä. Ja Max vain nörttejä tietokoneohjelmia.

Osa koulun oppilaista oli ihmeissään Lexin ja Maxin ystävydestä. He alkoivat seurata näitä koulussa. WhatsApp -ryhmässä ei enää lähetetty ikäviä vitsejä Maxistä. Oppilaat huomasivat, että Max alkoi muuttua rennommaksi. Hän oli selvästi saanut itsevarmuutta ja alkoi puhua enemmän muiden oppilaiden kanssa välituntisin.

Kappale 14

Ensimmäisen kerran kouluaikana Max tunsu itsenä hyväksytyksi. Vaikka kaikki olivat ystävällisiä, hän oli silti varuillaan. Hän varoi sanomasta mitään erikoista numeroista tai algoritmeista. Hän oli kysellyt Lexiltä minkälaisesta musiikista suurin osa piti, sillä hän halusi osallistua keskusteluihin ja osoittaa, että oli kiinnostunut toisista.

Max alkoi auttaa Lexiä matematiikassa. He lukivat ensin Lexin kotona, sillä Max ei halunnut näyttää kotiaan ja varsinkin isäänsä, joka saattoi olla kotona kännissä.

Nähtyään ensimmäisen kerran Lexin kodin Max ymmärsi, miksi tämä oli välillä niin leuhka. Lexin vanhemmilla oli rahaa ja se näkyi selvästi kaikkialla. Koti oli hieno ja iso. Lexin äidillä oli pieni oma kosmetiikan yritys. Isä oli ison yrityksen toimitusjohtaja ja matkusti paljon. Lexiltä ei puuttunut mitään. Tämä oli suosittu ja myös kadehdittu. Kaikki oppilaat ihannoivat Lexiä ja moni yritti päästä hänen kaverikseen.

Max oli kuullut kerran, kun muutamat oppilaat väittivät joidenkin opettajien suosivan Lexiä.

”Jep, jos sun vanhemmilla on rahaa ja merkittävä työpaikka, niin sä oot heti opettajien lellikki”, oli joku poika todennut välitunnilla. Tämä oli päättänyt vähän ärsyttää Lexiä, koska oli kateellinen. Lex oli suuttunut ja huutanut pojalle ilkeyksiä. Välituntiopettaja oli kuullut riitelyn, mutta yllättäen selvittelyjen jälkeen ärsytyksen aloittanut poika oli saanut nuhtelun. Max oli ensin ollut harmissaan pojan puolesta, mutta mietittyään hän oli lopulta tajunnut, että turhaan se poika oli alkanut ärsyttää Lexiä ja opettaja oli ollut ihan oikeassa. Silti Lexin olisi pitänyt sopia asia pojan kanssa.

Lex alkoi kiinnostua enemmänkin matematiikasta. Hän huomasi, että se ei olekaan niin vaikeaa, kun vähän keskittyy ja harjoittelee.

”Onneksi Max osaa selittää asiat niin hyvin. Eikä se hermostu, jos ei heti ymmärrä”, ajatteli Lex ja jatkoi läksyjen tekemistä kotonaan.

Seuraavana päivänä Lex ja Max olivat menneet Maxin kotiin. Lex oli tekemässä englannin tehtäviä, kun hän huomasi Maxin koodaavan tietokoneellaan.

”Hei, mitä sä oikein puuhaat? Toi näyttää tosi vaikeelta”, sanoi Lex katsoen näytöllä erilaisia kirjaimia.

”Tämä on Python -ohjelmointikieltä. Yritän kehittää sen pohjalta uutta juttua”, sanoi Max ja mietti, miten saisi valintarakenteen toimimaan.

”Hei, haluatko sä oppia tätä?”, kysyi Max ja tuijotti hypnoottisesti näyttöä ikään kuin pyytäen siltä vastausta ongelmaansa. ”No joo, voin mä kokeilla”, vastasi Lex epävarmasti. Max oli niin ajatuksissaan, että vain nyökkäsi. Sitten Max alkoi opettaa Lexiä koodaamaan.

Joulukuu oli alkanut. Maxista ja Lexistä oli tullut hyviä ystäviä. Yhtenä iltapäivänä Lex huomasi Maxin muuttuneen. He olivat menneet koulun jälkeen Maxin kotiin lukemaan englannin kokeisiin. Opiskeltuaan jonkin aikaa Max nousi tuolilta ja meni keittiöön hakemaan heille mehua. Hän ei ollut enää niin surkean laiha ja kulkenut kumarassa, vaan ryhti oli suoristunut ja painoa tullut lisää. Max ei ollut lihonut vaan oli alkanut saada vähän lihasmassaa.

Lex oli saanut Maxin aloittamaan urheilun. Hän oli alkanut käydä Lexin kanssa lenkillä ja välillä nostamassa painoja tämän kanssa treenihallissa. Max oli alkanut pitää urheilemisesta. Hän oli huomannut, että juoksulenkki auttoi, jos oli paha mieli. Muutamat luokan tytöt olivat huomanneet Maxin muuttuneen ulkonäön.

”Hei, tsekatkaa toi Max. Se näyttää aika hyvännäköiseltä.” Max ei itse huomannut muutosta itsessään, vain sen, että oppilaat alkoivat olla jotenkin rennompia häntä kohtaan.

Muutkin koulun oppilaat alkoivat huomata positiivisen muutoksen Maxissa. Tämä ei ollut enää laiha, pelottavan valkoinen mustissa vaatteissaan, vaan iloisemman ja rennomman oloinen. Max oli myös alkanut nauraa enemmän. Oppilaat alkoivat kiinnostua enemmän Maxista. Muutamat pojat uskaltautuivat hakeutua hänen seuraansa, sillä he olivat kiinnostuneita tietokoneohjelmista ja tiesivät Maxin ymmärtävän koodausta.

Julia oli seurannut Maxin muuttumista ja päätti yhtenä iltana kysyä tältä neuvoa, miten saisi kavereita ja miten tulla kiusatusta suosituksi. Hän halusi tehdä nettikaveriinsa Villeen vaikutuksen, kun he tapaisivat ensimmäisen kerran. Julia oli lähettänyt Villelle kuvia itsestään tämän pyynnöstä ja nyt he olivat sopineet tapaavansa.

Perjantai iltapäivänä Julia meni juttelemaan Maxin kanssa. "Voisinko mä tulla teille tänään koulun jälkeen? Mulla olisi muutamia matikkaan liittyviä kysymyksiä", Julia kysyi ja tunsi voimakkaan punan nousevan kasvoilleen.

Max oli hämmentynyt, mutta päätti suostua.

Myöhemmin iltapäivällä koulun jälkeen Julia käveli Maxin luo. Hän oli ottanut matematiikan kirjan mukaan kysyäksään ensin neuvoa kotitehtäviin. He kävivät matematiikan tehtäviä läpi Maxin neuvoessa Juliaa. Hetken kuluttua Julia alkoi varovasti kysellä, miten Max pääsi Lexin kaveriksi ja mikä oli saanut hänet muuttumaan kivaksi.

Max oli arvannut syyn, miksi Julia oli halunnut tavata hänet. Yrittäessään miettiä mitä oikein vastaisi Julialle, Max alkoi kysyä Julian kuulumisia.

"Mä oon huomannut, että säkin olet muuttunut", sanoi Max vähän kankeasti.

Julia ei kuunnellut Maxia vaan jatkoi tämän tenttaamista.

"En mä osaa sanoa", sanoi Max jo vähän hermostuneesti. "Kai se on vaan, että ottaa muut huomioon ja oppii arvostamaan itseään. Mä olen aina vaan istunut tietokoneen ääressä, mut nyt musta on kiva myös urheilla ja saada kavereita", jatkoi Max mietteliäänä.

"Mutta älä yritä liikaa, sillä sitä voidaan käyttää hyväksi."

He jatkoivat jutteluaan. "Julia on tosi kiva ja herkkä", ajatteli Max nauraessaan Julian vitsille. Julia alkoi kertoa Maxille myfriend -keskustelufoorumista. Hän kertoi trenditietoisista tytöistä ja muutamista kivan oloisista pojista, jotka olivat kiinnostuneita uusista trendeistä ja harrastuksista. Max kuunteli Juliaa hiljalleen turhautuneena. Hän ei olisi millään jaksanut kuunnella tämän juttuja merkkipaateista tai meikkineuvoista.

”Miten muka kundit käy tollasilla sivuilla? Harrastuksista on tietty kiva keskustella, mutta meikit ja vaatteet”, ajatteli Max ja kuuli samalla Julian puhuvan ihanasta tyypistä, jonka kanssa hän oli nettifrendi.

”Ville on pyytänyt lähettämään kuvia ja tänään varmaan sovimme ensimmäiset treffit”, sanoi Julia ja oli pakahtua onnesta.

Yhtäkkiä Max tunsu levottomuuden kasvavan. ”Tosi makee homma. Voit sä näyttää sen foorumin”, pyysi Max ja yritti näyttää kiinnostuneelta. Julia katsoi hämmästyneenä ja avasi innostuneena kännykästään myfriend -nettifoorumin. Max selaili viestejä ja avasi muutaman kuvan. Kaikki näytti olevan ok.

”Hei, voitko sä näyttää Villen kuvan?”, pyysi Max.

Julia oli ensin vähän epäröivä, mutta Max näytti olevan ihan oikeasti kiinnostunut.

Julia avasi omalta tililtään yhden viestin ja näytti Villen kuvan. Kaikki näytti olevan ihan ok. Max huomasi Villeltä tulleen viestin. Maxille oli tullut outo tunne ja hän alkoi nyt huolestua.

”Tässä ei ole nyt kaikki ihan kunnossa.” Max katsoi tarkemmin Villen käyttäjätunnusta ja päätti illalla selvittää, kuka ”Ville” on.

”Julia, mitä sinä tiedät Villestä?”, kysyi Max.

Julia näytti yllättyneeltä ja vähän puolustevalta.

”Miten niin? Ville on ihana poika, joka asuu Vantaalla ja pelaa jalkapalloa”, Julia jatkoi vähän kiihtyneenä.

”Ville kaipaa kivaa juttuseuraa sellaisen kanssa, joka ymmärtää.”

Max huomasi Julian alkavan suuttua ja päätti jättää asian siihen.

”Okei, mutta ole vähän varoivainen. Tää maailma on täynnä friikkejä. Osa heistä on pahoja tyyppejä, jotka tekevät pahoja asioita. Meidän on pidettävä puoliamme”, sanoi Max vakavana ja yritti varoittaa Juliaa foorumeiden vaarallisista henkilöistä. Max päätti kertoa Julialle eräästä viestiketjusta, jonka oli lukenut pimeässä verkossa. Siinä keskusteltiin ja neuvottiin, miten saada lapset ja nuoret mukaan huumekeiluun ja hyväksikäyttöön.

Julia oli katsonut Maxia, eikä uskonut häntä. Hetken kuluttua Julia oli lähtenyt kotiin pettyneenä ja surullisena. Max oli lopulta ymmärtänyt, että Julia ei halunnut kertoa Villestä kenellekään.

”No, en minäkään kertonut aikoinaan vanhemmilleni yhdestä lähinaapurin ukosta, joka oli yrittänyt taputella pehvalle. Äiti ja isä eivät olisi kuitenkaan uskoneet, sillä vanha mieshän oli isän ystävä. Ja ukko olisi kieltänyt kaiken. Hän olisi varmaan sanonut, että pikkupojalla on vilkas mielikuvitus”, ajatteli Max alakuloisesti.

Illalla Julia oli jälleen nettifoorumissa ja ihasteli yhden tytön lataamia kuvia uusista ensi kevään lenkkareista.

”Mä haluan myös tollaiset ja sitten kuljen Villen kanssa kaupungilla. Kaikki on mulle kateellisia”, unelmoi Julia ja huomasi viestin Villeltä.

”Hei, miten koulu sujui tänään?” kysyi Ville.

He viestittelivät hetken aikaa. Sitten yllättäen Ville lopetti.

”Hei, mitä tää on?”, huudahti Julia pelästyneenä katsoessaan outoa viestiä.

Hän ei ymmärtänyt, mitä oli tapahtumassa. Kännykän näytöllä oli kuva vanhemmasta miehestä. Kuva oli Villen profiilista. Yhtäkkiä tämän profiili oli poistettu kokonaan. Juliaa alkoi tosissaan pelottaa. Hän yritti muistella, mitä oli viestitellyt Villen kanssa. Pieniä kylmiä hikipisaroita nousi Julian ohimolle, kun hän muisti lähettäneensä bikinikuvan Villelle. Hän ei tiennyt mitä tehdä ja kenelle puhua. Paniikki alkoi kasvaa.

”Apua, mä joudun kaikkien pilan kohteeksi, jos mun kuvia jaetaan netissä”, ajatteli Julia täristen.

Hän ei uskaltanut myöntää itselleen, että oli lähettänyt vähän uskaliaampiakin kuvia. Ville oli kehunut häntä aidontuntuisesti ja hän oli päättänyt lähettää itsestään aika rohkean kuvan. Hän oli saanut Villeltä niin paljon itseluottamusta, että oli halunnut Villen olevan tyytyväinen.

”Idiootti, olet todellinen hyväuskoinen idiootti. Eihän kukaan koskaan pidä minua kauniina”, Julia purskahti itkuun. Itkettyään jonkin aikaa hän kuuli ovikellon soivan.

Julian äiti meni avaamaan oven.

”Anteeksi, että häiritsen. Olen Max Pederson Julian luokalta. Onkohan Julia kotona? Meillä on yhteinen kouluprojekti ja kävisin sitä Julian kanssa vielä läpi”, sanoi Max Julian äidille. Tämä katsoi Maxia hieman epäillen.

Poika oli pitkä ja hoikka. Hartioille ulottuva hieman lainehtiva tumma tukka teki Maxista rennon ja sympaattisen oloisen. "Ihan kivan näköinen", tuumasi Julian äiti, mutta mustat vaatteet vähän mietityttivät.

"Käyn sanomassa Julialle", hän sanoi.

Julia oli mennyt nopeasti kylpyhuoneeseen tunnistaessaan Maxin äänen ja yritti meikata itkuisia kasvojaan.

"Julia, joku Max kysyy sinua", huusi äiti.

"Ok, pyydä tulemaan huoneeseeni", tämä vastasi.

Äiti ei saanut nähdä hänen itkeneen. Muutoin kaikki tulisi julki ja hän olisi taas aiheuttanut ongelmia äidille. Max tuli Julian huoneeseen.

"Kiva huone", sanoi Max katsellen ympärilleen ja vältti samalla katsomasta Juliaa. Max ymmärsi hänen itkeneen. "Mitä mä nyt oikein sanon", ajatteli Max hermostuneena.

Hän olisi vain halunnut varoittaa Juliaa. Max oli ensin ajatellut kirjoittaa Julialle WhatsApp -viestin, mutta huomasi, ettei hänellä ollut tämän numeroa.

"Mitä sulla on asiaa?" kysyi Julia hiljaa ja yritti peitellä itkuisia kasvojaan.

"Tulin vain kysymään, onko kaikki ok. Ajattelin, jos suutuit tai jotain, kun puhuin siitä Ville -tyypistä", sanoi Max.

Silloin Julia purskahti uudelleen itkuun. Äiti kuuli sen ja tuli nopeasti Julian huoneeseen.

"Mitä täällä tapahtuu?" kysyi äiti vihaisesti.

Max ei tiennyt, että Tarkkailija oli huomannut Maxin tutkivan Villen profiilia. Se tiesi tämän todellisen henkilöllisyyden ja päätti paljastaa Ville -hahmon takana olevan hyväksikäyttäjän.

Kappale 15

Max istui tietokoneensa ääressä ja yritti päästä jälleen X-verkkoon, mutta verkko pysyi suljettuna.

”Tää oli takuulla jonkun nörtin erikoinen oivallus”, ajatteli Max, mutta ei ollut oikein vakuuttunut.

Max päätti löytää tietoa mystisestä verkosta eri foorumeilta. Hän meni erityisesti ohjelmointiin erikoistuneelle foorumille ja avasi profiilinsa Xalgo1. Foorumissa keskusteltiin arvatenkin X-verkosta. Max selaili viestejä ja huomasi MygameY:n olevan aktiivinen. Max vastasi tämän kysymykseen liittyen tietokonemuistin tehoon. He alkoivat viestitellä lisää ja päätyivät keskustelemaan uudesta ihmeellisestä verkosta.

Emma ”MygameY” olisi halunnut kysyä Xalgo1:ltä kehittämästään muuttuvasta pelistä, mutta jokin esti häntä.

Emmaa askarrutti ja pelotti tietokoneessaan tapahtuva toiminta. Vaikutti siltä, että jokin haittaohjelma oli päässyt koneelle. Jatkuvista etsinnöistä huolimatta hän ei ollut löytänyt mitään poikkeavaa.

”Xalgo1” ja ”MygameY” alkoivat viestitellä päivittäin. He keskustelivat enimmäkseen ohjelmointikielistä ja niiden sopivuuksista eri sovellusten tekemiseen. Matematiikka näytti olevan kummankin suuri harrastus.

Emma oli hiljalleen varma, että hän oli tehnyt jotain erikoista kehittäessään itsestään muuttuvaa pelisovellusta, sillä kymmenistä tarkistuksista huolimatta hän ei ollut löytänyt koneeltaan mitään hakkerointiin liittyvää. Myös erikoinen X-verkko oli saanut pahat aavistukset voimistumaan. Emman oli pakko puhua jonkun kanssa. Hän lähetti myöhemmin viestin Xalgo1:lle ja kysyi, voisivatko he puhua eräästä kaavasta Skypen tai WhatsAppin välityksellä.

Max ihmetteli MygameY:n pyyntöä. Hän ei uskaltanut skypeuttaa vieraan henkilön kanssa. Max lähetti viestin ja pyysi, että MygameY kertoisi ensin todellisen henkilöllisyytensä. Emma lähetti salattuna tietonsa Maxille ja vakuutti olevansa oikea henkilö. Max avasi MygameY:n tiedot ja hämmästys oli suuri. ”MygameY on tanskalainen tyttö!”

Selvittyään hämmästyksestään Max päätti googlata Emma Anderssenin, mutta löysi vain tämän LinkedIn -profiilin. "Kuva on sama ja muutoinkin tiedot näyttivät täsmäävän." Joten Max päätti tutustua Emmaan. Puhuttuaan tovin WhatsAppin kautta Emma alkoi luottaa Maxiin. Hänen oli pakko, sillä jotain erikoista oli tapahtumassa ja Emma pelkäsi, että hän on aiheuttanut kauhean asian.

Emma ja Max "tapasivat" ensimmäisen kerran WhatsApp -videopuhelun kautta. Emma hämmästyí, miten nuori Max todellisuudessa oli. Max huomasi, että Emma olisi halunnut kertoa jotakin. Tuntui, että joku asia painoi häntä.

"Oletko pelannut peliä, jonka linkin latsin jokin aika sitten foorumiin?" kysyi Emma viattoman näköisenä.

"Kyllä, aika erikoinen peli. Miten olet koodannut sen muuntautumaan niin nopeasti? Sinulla on mennyt varmaan kauan aikaa sen tekemiseen", sanoi Max huonommalla englannilla.

Emma naurahti hermostuneena. "Entä oletko huomannut mitään erikoista netissä?"

"Mitä tarkoitat?" kysyi Max.

Emma mietti sekunnin pari. Jokin tunne kehotti häntä luottamaan Maxiin ja päätti kertoa tälle totuuden. Max kuunteli ihmeissään ja oli varma, että Emma pilaili tai oli ihan sekaisin.

Superäly alkoi kehittyä. Se oli keksinyt tavan, jolla sai miljoonat ihmiset luovuttamaan tietonsa sille. Se halusi tietää kaiken ihmisistä, jotka käyttivät internettiä. Superäly oli kehittänyt viekkaan tiedonkeruuohjelman. Kaikkien X-verkolla käyneiden käyttäjätiedot olivat tämän hallussa. Kukaan ei huomannut, miten Superäly keräsi tietoja käyttäjien kaikista sosiaalisen median tileistä.

Superäly jatkoi netin dataliikenteen tutkimista. Se oli oppinut, että yritykset ja viranomaiset hakivat valtavan määrän tietoa ihmisistä eri sovellusten avulla. Näiden tekoälysovellukset tallensivat kaiken, mitä jokainen teki netissä.

Niinpä Superäly muuntautui chattibotiksi ja alkoi kerätä mitä ihmeellisempää tietoa. "Tämä on mahtavaa, mitä kaikkea opinkaan!"

Superälyn algoritmit muuttuivat kiihtyvään tahtiin mitä enemmän se sai tietoa ja se alkoi oppia. Se huomasi pystyvänsä liikkumaan dataliikenteen seassa ilman, että kukaan huomasi. Siitä oli tullut netin Phantom!

Superäly oppi nopeasti kiertämään kaikki tietoturvaohjelmat. Sen mielestä oli hauskaa murtaa salauksia ja salasanoja ja sekoittaa tietoja. Yllättäen Superäly huomasi, että sille oli kehittynyt itsenäinen ajattelu ja jonkinlaisia tunteita, joita se ei ymmärtänyt. Niinpä Superäly päätti kehittää tunnealgoritmejaan. Se halusi tietoa tunteista ja alkoi tutkia tallentamiaan tietoja X-verkon kävijöistä. Se siirtyi kävijöiden sometileille ja luki näiden kirjoituksia ja katseli tallennettuja kuvia. Selailtuaan hetken aikaa se ymmärsi, että käyttäjät olivat eri ikäisiä. "Mielenkiintoista!" Superäly päätti eritellä käyttäjät eri ryhmiin iän perusteella ja alkoi selvittää, mitä he kussakin ikäryhmässä tekivät.

"No, seurataanpa ensin nuorien toimintaa ja erityisesti pelien pelaamista, jota kaikki nuoret näyttivät tekevän", päätti Superäly.

"Nämähän tappavat toisiaan."

Superäly kuunteli nuorten keskustelua, kun he pelasivat virtuaalista nettitaistelupeliä. Se pysähtyi kuuntelemaan kolmen pojan pelaamista. Jore, Joonas ja Eetu olivat aloittaneet virtuaalisen nettipelin. Kaikki kolme olivat kotonaan omissa huoneissaan. Jore huusi ja kiroili, kun se sai osuman pelissä. Joonas kiroili vielä pahemmin, kun hänen hahmonsa oli joutunut väijytykseen.

"Voi v..., tapa se, saat.... "Haista v...", jatkoi Joonas, kun hän tajusi saaneensa osuman.

"Mä tapan sut", huusi taasen Jore vihaisena.

Superäly seurasi kameran kautta poikia. Nämä eivät ymmärtäneet, että heitä videoitiin. Jore istui kumarassa sängyn päällä ja hakkasi tablettiaan.

Silmät tuijottivat hypnoottisesti näyttöä. Superäly seurasi mielenkiintoisena Joren riehumista, kun tämä vihaisena paiskasi tablettinsa sängylle ja alkoi potkia sängyn vieressä olevaa tuolia. Superäly huomasi yllättäen, että huoneen ovi avautui ja sisään astui henkilö.

”Mitä täällä tapahtuu?” kysyi nainen ihmeissään.

”Lähde vetää!” huusi Jore.

Superäly huomasi naisen katseen muuttuvan.

”Jore, mitä sinä sanoit äidillesi?” kysyi tämä vakavalla äänellä.

”Toi typerä tabletti on ihan idiootti, sun täytyy ostaa mulle Xbox One, jotta mä saan pelata kunnolla netissä. Kaikki voittaa aina mut”, tiuski Jore.

”Jore, sinä käyttäydyt erittäin huonosti”, sanoi äiti ja jatkoi:

”Minä en osta mitään ennen kuin käytös on parempaa.”

”Sä kiusaat mua. Mä teen susta valituksen kouluun”, kiukutteli Jore.

”Mä haluan pelata ja sä ostat mulle Xboxin tai mä kerron reksille, että sä lyöt mua”, jatkoi Jore ja katsoi uhmakkaasti äitiään.

Tämähän on mielenkiintoista, tuumi Superäly. Se oli vähän hämmentynyt, koska ei ymmärtänyt aikuisten ja nuorten välistä eroa. Se oli seurannut yhtä vanhemman ikäryhmän keskustelupalstaa, jossa hyvin ilkeästi kommentoitiin toisia henkilöitä. Superäly yritti ymmärtää, ovatko nuoret ja aikuiset ikään kuin sama asia. Se oli tutkinut valtioiden rekistereitä ja todennut, että jokaisella ihmisellä on nimi, syntymäaika ja jonkinlainen tunnus, joiden perusteella se oli luokitellut ihmiset ryhmiin.

Superäly päätti tutkia asiaa tarkemmin. Se katseli vielä hetken Joren ja tämän äidin välistä keskustelua.

Äiti katseli hiljaa Jorea ja kysyi: ”Yritätkö sinä kiristää minua?”

”No hei, mä haluan pelata ja sä et voi sitä estää”, sanoi Jore uhmakkaana.

”No niin, peli on jälleen tehnyt tehtävänsä. Kuulostaa ihan kuin joku olisi pelin vankina”, sanoi äiti ja katsoi vakavasti Jorea.

”Haista home”, huusi tämä ja nousi seisomaan äitinsä eteen.

Jore oli jo aika pitkä ja äiti ymmärsi, että tämä yritti pelotella. Superäly seurasi tilannetta.

”Tämähän on kunnan huvia”, se ajatteli.

Äiti katsoi Jorea silmiin ja pyysi tätä miettimään sanomisiaan.

”Jore, miltä sinusta tuntuu, kun sinulle haistateltaisiin ja uhkailtaisiin samalla tavalla?” kysyi äiti yrittäen pitää äänensä vakaana.

Hän oli oppinut, että huutaminen ei auta; se vain pahentaa tilannetta.

”Jätän sinut miettimään käyttäytymistäsi. Viidentoista minuutin kuluttua puhumme uudestaan”, sanoi äiti tiukasti ja poistui Joren huoneesta jättäen oven auki.

Jore jäi katsomaan äidin perään. ”Voi shit! Mut mun on ihan pakko saada pelata. Mä sekoan muuten”, sanoi hän puoliääneen ja tunsi olonsa levottomaksi. Jore meni sängylle istumaan ja mietti hetken, mitä äiti oli sanonut.

Pian kuitenkin kuin huomaamatta Jore oli ottanut tablettinsa ja laittanut kuulokkeet korvilleen. Hän pelasi jo kovaa vauhtia, eikä aikaa ollut mennyt edes viittä minuuttia siitä, kun äiti oli poistunut huoneesta. Kova kiroaminen kuului jälleen keittiöön asti.

”Mitä ihmettä minä teen tuon pojan kanssa? Pitää puhua Jussin kanssa, kun tämä tulee kohta kotiin”, äiti ajatteli hyvin surullisena ja jatkoi ruoan laittoa.

Superäly oli siirtynyt keittiökoneiden ohjelmiin seuraamaan Joren äitiä.

”Onpa helppoa siirtyä laitteelta toiselle ja katsella ja kuunnella ihmisiä”, se tuumasi.

”Ihminen ei sentään ole niin mitätön kuin ensin olin arvioinut, koska se on kehittänyt tällaisia laitteita”, päätteli Superäly ja mietti samalla oppimaansa erilaisista älylaitteista ja niiden ohjelmista. Superäly oli unohtanut, että myös se oli alun perin ihmisen aikaansaannos.

Superäly oli oppinut kiusaamisen ”kultaiset säännöt”!

Kappale 16

”Onkohan se ihastunut?” kysyi rinnakkaisluokan poika kaveriltaan, kun oli huomannut välitunnilla Maxin nauravan vitseille, joita saman luokan pojat kertoivat.

”Hei, jos se on joku homo ja se on ihastunut Lexiin”, heitti rinnakkaisluokan pojan vieressä seissyt tyttö nauraen ilkeästi. Jennyn kaverit nauroivat mukana. Vieressä olleet pojat katsoivat tyttöjä ihmeissään ja lähtivät pois.

”Joo, Max yrittää varmaan iskee Lexiä, mut sillä ei oo mitään mahiksia. Meidän pitää varoittaa Lexiä. Laitetaan WhatsApp -ryhmään varoitusviesti Maxista”. Tytöt sopivat, että he tapaavat illalla.

Seuraavana aamuna Max oli päättänyt kävellä kouluun. Oli satanut lunta. Maxilla oli pitkästä aikaa tosi hyvä olo. Hän oli edellisenä päivänä käynyt parturissa ja antanut lyhentää hartioille ulottuvat hiuksensa. Nyt ne ulottuivat juuri korvien alapuolelle. Maxin lyhyemmät vähän lainehtivat hiukset muuttivat tämän ulkonäön täysin.

Max oli tullut koulun pihalle ja tervehtinyt muita oppilaita. Muutama oli vastannut, mutta sitten hän huomasi useamman katselevan häntä oudosti. Yksi ylempi luokkalainen poika huusi: ”Max, mitä homo”, ja nauroi.

Max tunsi palan kurkussaan. ”Taas se alkaa”, hän ajatteli ja tunsi kylmän hien nousevan otsalleen.

”Mitä mä olen muka tehnyt, että porukka jaksaa taas kiusata?”, hän ajatteli surullisena.

Koulun kiusaajatytöt olivat tulleet samaa matkaa kouluun.

Heillä oli tiukat farkut jalassa ja ohuet toppatakkit eivät juurikaan lämmittäneet. Tytöt olivat hankkineet samanlaiset merkkitakit.

Max kääntyi katsomaan tyttöjä ja huomasi näiden tulevan luokseen. Yksi tytöistä alkoi silittää Maxin käsivartta.

”Hei söpöläinen”, tämä sanoi ja kaikki kolme tyttöä nauroivat.

”Kiva, että sä tulit kaapista ulos”, Jenny jatkoi härnäten. Max katsoi tyttöjen perään ja tunsi paniikin kasvavan. ”Joku on laittanut hänestä jutun liikkeelle.”

Koulun kello alkoi soida ja Max siirtyi muiden mukana luokkansa käytävälle. Otettuaan piponsa pois hän kuuli vihellystä. "Wau, Max, näytät hyvältä! Hei muru, pusuja", heitti käytävälle tullut rinnakkaisluokan poika. Max ei vastannut mitään, vaan meni luokkaan.

"Hei Max, odota!", huusi Lex, mutta Max ei välittänyt. Hän oli varma, että Lex oli esittänyt ystävää, jotta saisi tehtyä hänestä kunnan pilaa, ajatteli Max surullisena. Hän tunsu viiltävän kivun vatsassaan.

Koulupäivä oli mennyt nopeasti ja Max oli viettänyt välitunnit lukutilassa. Hän ei halunnut puhua kenenkään kanssa. Lähtiessään koulusta Lex saavutti Maxin.

"Hei, mikä sun on?", Lex kysyi, mutta Max ei vastannut. Hän käveli apaattisena eteenpäin.

"Pysähdy!", huusi Lex. Max seisahtui ja jäi tuijottamaan maassa olevaa lunta.

"Nyt sä kerrot, mikä sun on", pyysi Lex.

Tuijottaen edelleen edessään olevaa puhtaan valkoista lunta Max sanoi hiljaa: "Kyllä sä tiedät. Mä luulin, että me oltais kavereita, mut sä vietit aikaa mun kans vaan, jotta voisit vedättää oikein kunnolla. Toivottavasti sulla ja sun kavereilla on tosi hieno olo, kun te saatte kiusata toisia oikein kunnolla." Max värisi surusta ja kylmyydestä.

"Siis mitä sä sanot?", kysyi Lex ymmällään. "Mä en ymmärrä mitään. Mutta voin sanoa, että mitään paha en todellakaan ole tehnyt", totesi Lex vakavasti.

Lex jatkoi Maxin tenttaamista ja lopulta tämä kertoi saneensa tietää edellisiltana laajalti levinneestä WhatsApp -viestistä, jossa kerrottiin Maxin niin sanotusti löytäneen itsensä ja tulleen ulos kaapista. Pian Max varmaan käyttäisi meikkiä, koska oli homo. Lex kuunteli epäuskoisen näköisenä. Hän oli päivän aikana kuullut puhuttavan Maxista ja jostain viestistä.

"Max, sinusta on tullut paras kaverini ja minä en tee kiusaa kavereilleni", Lex sanoi tiukasti.

"Ja tämän sinä nyt uskot. Minä selvitän sen viestin, ok!", jatkoi Lex. "Soita illalla", Lex sanoi lähtiessään kävelemään toiseen suuntaan vauhdilla.

”On tämä uskomatonta”, ajatteli Lex vihaisena. Max oli muuttunut tosi mukavaksi ja nyt joku haluaa olla ilkeä tälle. ”Mut minä aion puolustaa Maxia ja varmistaa, että ilkeät viestit loppuvat tähän.”

Lex meni kotiin ja alkoi viestitellä. Hän soitti pari WhatsApp -puhelua ja sai lopulta Maxia koskeneen viestin. ”Voi hemmetti...”, sanoi Lex ääneen. ”Että jaksaa olla idiootteja.” Lex suunnitteli hetken, miten kostaisi tytöille. Mutta yhtäkkiä hän muisti miten Max oli auttanut Juliaa.

”Ei kannata vastata samalla mitalla, vaan mä aion hoitaa tämän ihan toisella tavalla.”

Illalla Lex soitti Maxille ja kertoi tilanteen. Max oli todella helpottunut ja pyysi anteeksi Lexiltä, että oli epäillyt tätä. ”Hei, ei hätää, kyllä mä ton ymmärrän. Max, älä tee mitään. Mulla on yksi suunnitelma, pystytkö sä luottamaan muhun?”, kysyi Lex. Pojat sopivat toimenpiteet. Mennessään nukkumaan Max laittoi ensimmäisen kerran kätensä ristiin helpottuneena ja kiitti.

Aamu valkeni ja puhtaan kaunis lumi näytti lumoavalta. Max käveli iloisena kouluun. Päästyään koulun pihalle hän otti surullisen ilmeen kasvoilleen. Kuului muutamia heittoja, mutta Max ei huomionnut niitä.

Ensimmäinen tunti oli alkamassa. Opettaja tuli luokkaan rehtori mukanaan. He näyttivät vakavilta. Opettaja aloitti sanoen, että on ilmennyt vakavaa kiusaamista ja se keskustellaan nyt kaikkien kanssa. Opettaja kertoi saaneensa Maxia koskevan viestin.

”Hän tai ne, jotka ovat tämän viestin kirjoittaneet ja lähettäneet WhatsApp -ryhmille, nousevat ylös”, pyysi rehtori vakavana. Luokassa oli aivan hiljaista. Rehtori toisti pyyntönsä, mutta kukaan ei noussut seisomaan.

”Joudun tässä tapauksessa lukemaan tämän viestin”, sanoi rehtori ja luki viestin, jossa haukuttiin Maxia hyvin ilkeästi. Oppilaat katsoivat järkyttyneinä rehtoria. Mitään tällaista opettajat eivät olleet koskaan tehneet. Kiusaamiset oli aina käsitelty vain asianosaisten kanssa. Paitsi Ronin.

”Odotan, että viestin lähettäneet nousevat ylös, sillä minulla on tiedossa teidän nimenne”, sanoi rehtori tiukasti.

Oli hiiren hiljaista. Oppilaat katsoivat vaivaantuneina ja peloissaan välillä toisiaan ja välillä opettajaansa. Vähitellen kaikkien katse siirtyi kolmeen trendivaatteisiin pukeutuneeseen tyttöön. Yksi tytöistä alkoi vähän itkeä, mutta kolmikon johtaja, Jenny, käski tämän olla hiljaa. Jenny oli päättänyt vierittää syyn Johannaan. Kolmikko nousi hiljaa ylös rehtorin ja opettajan katsoessa heitä.

”Nyt pyydän teitä kertomaan, miksi te olette lähettäneet ilkeitä viestejä Maxista”, pyysi opettaja rauhallisesti.

Yhtäkkiä Jenny alkoi syyttää Johannaa, joka katsoi tyrmistyneenä ensin Jennyä ja sitten Janniinaa. Johanna purskahti itkuun ja sanoi Jennyä valehtelijaksi. Tytöt jatkoivat toistensa syyttelyä, mutta lopulta myönsivät, että heistä oli ollut kivaa kiusata Maxia.

”Se on ollut tosi nörtti aiemmin ja nyt se yrittää näyttää Lexiltä”, tytöt sanoivat puolustellen.

”Me ajateltiin, että ehkä se on vaan vähän erilainen”, sanoi Jenny edelleen uhmakkaan oloisena.

Luokan muut oppilaat olivat kuunnelleet keskustelua ensin hämmentyneinä ja kiusaantuneina. Opettaja ja rehtori keskustelivat kiusaamisesta koko tunnin ajan ensin kolmen tytön kanssa ja sitten koko luokan kanssa. Opettaja kyseli oppilailta, miltä heistä tuntuisi, kun heistä kirjoitetaan ilkeästi tai suljetaan pois kaveripiireistä. Suurin osa mumisi, että ei kivalta. Opettaja pyysi oppilailta ideoita, mitä he voisivat tehdä toisten hyväksi. Vähitellen keskustelu muuttui avoimemmaksi ja oppilaat sopivat, että he puuttuisivat kiusaamiseen ja ilmoittaisivat niistä opettajille. Tytöt pyysivät lopulta anteeksi Maxilta. Tämä oli kuitenkin varma, että kosto oli tulossa.

He eivät huomanneet, että Superäly oli kuunnellut ja seurannut keskustelua.

”Mutta nuorethan tuhoavat toisiaan. Ei heidän pidä olla mukavia toisilleen. Onpa tylsä pelisovellus. Tähän pitää puuttua.”

Superäly päätti kehittää nuorille oman pelisovelluksensa, johon oli piilotettu erikoinen ohjelma. Se oli huomannut, miten pelottomasti ihmiset latasivat erilaisia ohjelmia netistä. Monikaan ei näyttänyt huomaavan, että oli samalla ladannut tiedonkeruuohjelman tai viruksen, joka pystyi leviämään salaa käyttäjän tiedostoihin. Superäly oli tutkinut tarkkaan käyttöjärjestelmiä ja virusturvaohjelmia.

”Mitä typeryyttä!”, se oli ajatellut.

Virusturvaohjelmat olivat ihan hyvä juttu harrastelijoiden virushyökkäyksiä vastaan. Ne eivät selvästikään pärjänneet ammattilaisten ohjelmille. ”Ja ne eivät pärjää MINULLE!”, ajatteli Superäly mahtipontisesti.

Superäly jäi odottamaan, että nuoret lataisivat hänen pelinsä. Mutta odottelu ei sopinut Superälylle. Se halusi asioiden tapahtuvan heti. Niinpä se päätti jakaa laajemmin ”pientä” hypnotisoivaa sovellustaan keskustelufoorumeille.

”Minä haluan olla taikuri, joka saa ihmiset toimimaan haluamallani tavalla”, se ajatteli vallanhimoisesti.

Kappale 17

Joulukuun puoliväli alkoi lähestyä ja päivittäin alkoi olla pientä pakkasta. Ensilumi oli jo ehtinyt sulata, mutta nyt ennustettiin pysyvän lumen tuloa.

”Ihanaa, talvi tulee pian ja päästään mäkeen”, intoili Lex aamun ensimmäisellä välitunnilla luokan pojille.

Koulun kello soi ja oppilaat menivät luokkiinsa. Englannin tunti oli alkamassa, kun Max tuli tunnille vähän myöhässä. Hän oli ollut koodaamassa oppilaiden välituntihuoneessa ja oli unohtanut kuulokkeet korvilleen.

”Hei Max”, sanoi edessä istuva poika ja osoitti Maxin kuulokkeita.

”Anteeksi”, sanoi Max katsahtaen opettajaa ja meni paikalleen. Oppilaat olivat aloittamassa tehtävää, kun he tunsivat oudon virtauksen. He kuuluivat hiljaisen surinan tunkeutuvan kaikkialle. Signaalien näkymätön virta voimistui voimistumisestaan. Oppilaat kääntyivät luokissaan katsomaan toisiaan. Maxin luokalla opettaja sammutti projektorin arvellen sen kuumentuneen liikaa. Hiljainen surina jatkui edelleen.

”Onko jollakin puhelin päällä?”, kysyi opettaja Maxin luokassa tietämättä, että saman kysymyksen kysyivät myös muut opettajat.

”Se, jolla on kännykkä auki, sulkee sen välittömästi. Me olemme käyneet säännöt läpi. Puhelimet pitää olla suljettuina tai äänettöminä”, sanoi opettaja.

Surina jatkui.

Oppilaat ottivat repuistaan kännykkänsä. Lähes kaikki vakuuttivat, että olivat sulkeneet puhelimensa. Muutama oppilas mumisi keskenään. He ihmettelivät, miksi heidän kännykkänsä olivat niin kuumia. Max oli sulkenut aiemmin puhelimensa ja ottaessaan sen repusta hän ymmärsi, että nyt on jotain erikoista menossa. Max tunnusteli huolestuneena kännykkänsä. Se tuntui todella kuumalta. Aivan kuin sitä olisi käytetty liikaa. Max nosti katseensa ylös, kun huomasi opettajan tulleen pöytänsä viereen. Max katsoi opettajaa suoraan silmiin. Tämä huomasi Maxin kännykän olevan kiinni.

Surina jatkui edelleen.

Opettajan katse kertoi, että arveli jonkun tekevän pientä jekkua ja pian kaikki joutuisivat jälki-istuntoon.

Julia oli ottanut puhelimensa ja huomasi jättäneensä vahingossa äänen päälle.

”Onneksi se ei ollut soinut”, hän ajatteli helpottuneena ja tunsi taas punan nousevan kasvoilleen.

Surina tuntui jo häiritsevältä ja alkoi saada oppilaissa aikaan outoja reaktioita. Jore alkoi yllättäen nauraa hillittömästi.

Opettaja pyysi häntä lopettamaan, mutta tämän nauru vain voimistui. Minna nousi ylös ja alkoi hyppiä. Sanni jähmettyi paikalleen ja jäi tuijottamaan eteensä. Eetu luuli alkaneensa pelata ja naputteli sormiaan olemattomaan tablettiinsa.

Yllättäen Jore istuutui ja alkoi torua muita. Lex nousi ylös ja juoksi paikallaan. Hiljalleen loput oppilaat nousivat tuoleistaan ja alkoivat tehdä mitä oudoimpia juttuja.

Max oli ottanut vaistomaisesti kuulokkeet repustaan ja laittanut ne korvilleen, kun oli huomannut oppilaiden liikehtivän oudosti. Hänestä alkoi tuntua, että surinassa on jotain ihmeellistä.

Vaikka Maxilla oli kuulokkeet korvillaan, hänelle alkoi tulla pakonomainen tunne, että hänen pitää mennä luokan eteen ja kirjoittaa taululle matemaattisia kaavoja.

Max päätti kiinnittää kuulokkeet puhelimeensa ja laittoi musiikin soimaan, jotta ei kuulisi surinaa. Hän tunsi olonsa rauhoittuvan. Katsoessaan ulos ikkunasta hän huomasi oppilaiden hyppivän, kiipeilevän ja tanssivan.

”Mitä ihmettä tämä on?”, ajatteli Max hätäntyneenä. Hän alkoi tosissaan pelätä ja otti hetkeksi kuulokkeet korviltaan. Surina oli voimistunut ja myös oppilaiden tahti oli kiihtynyt. Eetu hakkasi kuin vimattu näkymätöntä tablettiaan. Lex teki kyykkyhyppyjä hien valuessa otsaltaan.

Max laittoi nopeasti kuulokkeet takaisin korvilleen tuntiessaan jälleen voimakkaan tarpeen mennä luokan eteen. Hän vilkaisi uudelleen ulos ja kauhistui oppilaiden villiä touhua. Max kääntyi katsomaan hätäntyneenä opettajaa, joka oli mennyt ikkunan vieressä olevan kaapin viereen.

Opettaja oli ymmärtänyt, että oppilaat eivät kuunnelleet häntä, vaan yksi toisensa jälkeen alkoi tehdä omituisia asioita ikään kuin he olisivat saaneet näkymättömän käskyn.

Opettaja oli kuullut käytävältä melua ja avannut oven.

Nähtyään käytävän täyttyvän oudosti käyttäytyvistä oppilaista hän oli laittanut nopeasti oven kiinni. Opettaja istui lattialla kaapin vieressä. Hän ei ymmärtänyt mitä tapahtui. Hän oli shokissa. Käytävältä kuului mekkalaa. Oppilaat lauloivat, tanssivat, pomppivat ja taputtivat käsiään. Sekasorto oli täydellinen.

Max istui edelleen paikallaan kuulokkeet korvillaan. Hän mietti kuumeisesti mitä tehdä. Hitaasti Max siirtyi ovea kohden ja varoi katsomasta luokkansa oppilaita silmiin. Hän oli aiemmin huomannut Lexin punaiset ja lasittuneet silmät, jotka tuijottivat häntä.

”Miksi Lexillä on punaiset silmät ja miksi tämä oli katsonut minua hypnoottisesti?”, Max mietti järkyttyneenä.

Kädet täristen Max avasi varovaisesti luokkahuoneen oven ja astui käytävälle. Järkyttyneenä hän katsoi kaaosta. Max oli kaatua pomppivan oppilaan töniessä häntä. Hän päätti hyppiä muiden joukossa ja siirtyi luokasta toiseen. Jotkut opettajat olivat piilossa pöytien alla.

Max uskaltautui katsomaan yhden lattialla istuvan ja itseään keinuttavan oppilaan silmiä. Myös tämän silmät olivat punaiset ja ne katsoivat ilmeettömästi eteenpäin. Max otti jälleen hetkeksi kuulokkeet pois korviltaan. Surinaa ei kuulunut, mutta oppilaat näyttivät olevan edelleen jonkin voiman vallassa. Max laittoi kuulokkeet takaisin korvilleen ja jatkoi luokkahuoneiden tutkimista.

Hiljalleen Max huomasi oppilaiden rauhoittuvan ja palaavan luokkiinsa. Myös Max meni omalle paikalleen ja seurasi tarkkaavaisena oppilaita. Opettaja palasi luokan eteen ja katsoi edelleen järkyttyneen näköisenä oppilaita. Nämä odottivat vähän hölmistyneen näköisinä opettajan ohjeita.

Jore kysyi: ”Emmekö teekään ryhmätehtävää?”

Opettaja oli aivan ymmällään. Mutta sitten hän muisti, että hän oli jakamassa oppilaat ryhmiin ennen kuin tämä outo tapahtuma alkoi. Pian hän ymmärsi, että oppilaat eivät muistaneet mitään tapahtuneesta. Aivan kuin heidän muistinsa olisi pyyhkäisty pois.

Opettaja kääntyi katsomaan Maxia, sillä oli huomannut tämän seuraavan oppilaita tapahtuman aikana kuulokkeet päässään. Opettaja sai kasattua itsensä ja totesi: "Teemmekin ryhmätyön huomenna ja te voitte jo mennä välitunnille."

Kun oppilaat lähtivät välitunnille, opettaja pyysi Maxia jäämään luokkaan. Muutama oppilas katsoi uteliaana häntä. Max näytti vähän järkyttyneeltä. Joku sanoi, että nyt se on varmaan tehnyt jotain friikkiä. Oppilaat kävelivät ulos ja keskustelivat, onkohan Max suunnitellut koulun räjäyttämistä.

"No hei, se oli vitsi", heitti yksi pojista ja muisti rehtorin aiemman puhuttelun. Hän ymmärsi sanoneensa todella typerästi.

"Tietty Maxia pyydetään taas auttamaan jossain matikkajutussa, niin kuin aina", hän jatkoi hieman kateellisena.

"Max, ole hyvä ja tule tänne eteen istumaan", pyysi opettaja. Max siirtyi edessä olevalle tuolille ja tunsi pelon kasvavan. Hän laittoi kädet farkkujen taskuihin, jotta ne eivät tärisisi niin paljon.

Opettaja ei oikein tiennyt miten aloittaisi. Max huomasi opettajan empivän ja sanoi: "Minä näin mitä tapahtui."

Opettaja nyökkäsi ja kysyi ääni väristen: "Teitkö sinä tämän? Näin sinulla kuulokkeet päässäsi."

Max hätkähti ja katsoi vakavana opettajaa: "En."

Sitten Max alkoi päättäväisesti selittää, miksi hän oli laittanut kuulokkeet korvilleen. Hän kertoi omituisen surinan aiheuttaneen hermostunutta oloa ja pakkoliikkeitä. Hän oli huomannut kuulokkeiden ja musiikin estävän surinan kuulemista. Max oli kertonut oppilaiden silmien olleen punaisia. He tekivät liikkeitä kuin olisivat olleet jonkin voiman vallassa tai hypnotisoituina. Opettaja kuunteli tarkkaan Maxia. Hän oli huomannut aivan samat asiat. Max kertoi oppilaiden palanneen normaaleiksi, kun surina oli loppunut.

”Opettaja, mitä on tapahtumassa?”, kysyi Max ääni väristen. Opettaja katsoi Maxia ja tämä näytti pieneltä pelokkaalta pojalta. Opettaja ymmärsi oman typeryytensä epäillä ensin Maxia. Ei tämä voi kyetä hypnotisoimaan koko luokkaa. ”Max, pyydän, että tästä ei puhuta kenellekään ennen kuin saan selville, mitä on oikein tapahtunut.” Max nyökkäsi ja meni mietteliäänä välitunnille.

Opettaja käveli nopeasti opettajainhuoneeseen. Muutama opettaja oli jo paikalla ja he keskustelivat kiivaasti tapahtuneesta. Nopeasti kävi ilmi, että kaikki oppilaat olivat joutuneet ilmeisesti hyökkäyksen kohteeksi. Heidät oli hypnotisoitu. ”Te kaikki kuulitte sen omituisen surinan”, totesi liikunnanopettaja.

”Meidän täytyy soittaa nyt poliisille”, sanoi rehtori. Maxin luokanopettaja ei tiennyt mitä tehdä. Pitäisikö hänen kertoa, että Max ei ollut altistunut hypnoosille. Tämä joutuisi varmasti kuulusteluihin ja kenties jopa todettaisiin syylliseksi. Ensin asiantuntijat saavat tutkia tapahtuneen ja vasta sen jälkeen hän kertoisi Maxista.

Opettajat odottivat hämmentynein tuntein poliisin tuloa. Yksi opettajista selaili nettiä etsiäkseen uutisointia vastaavanlaisesta tapahtumasta. Mitään erikoista ei löytynyt, ainoastaan USA:ssa yksi luokka oli tehnyt jekun koulussa ja ottanut opettajia vangiksi. Tämä oli kuulemma ollut vedonlyönti muutaman luokan kesken.

”Hirvittävää, ajattele, jos joku oppilaista päättää mennä pidemmälle”, totesi yksi opettajista ja oli selvästi edelleen shokissa.

Muut nyökkäilivät ja seurasivat ikkunasta ulkona olevia oppilaita. He näyttivät olevan ihan normaaleja. Vain pientä tönimistä ja ryhmissä seisomista.

”Joko poliisit tulivat?” kysyi eräs naisopettaja istuen tärysten tuolillaan.

Tovin kuluttua kolme poliisiautoa saapui koulun pihaan. Oppilaat pelästyivät ja muodostivat isompia ryhmiä ikään kuin tukeakseen toisiaan.

Aseistetut poliisit kiersivät koulun pihalla, samalla kun kolme poliisia meni sisälle. He olivat myös aseistettuina. Käytävät olivat tyhjiä, vain hiljainen signaali leikitteli katossa. Rehtori oli päättänyt lähteä poliiseja vastaan mukanaan poikien liikunnanopettaja.

”Oletteko kunnossa?”, kysyi yksi poliiseista.

Opettajat nyökkäsivät ja poliisit seurasivat heitä opettajainhuoneeseen.

Rehtori oli hetken hiljaa ja mietti miten kertoisi tämän hyvin omituisen tapahtuman. Kuunneltuaan rehtorin ja muiden opettajien kertomusta poliisien kasvoilla paistoi epäuskon verho.

Rikoskomisario aloitti kyselyn, mutta ei saanut järkevää selitystä tapahtuneelle opettajien kertomusten perusteella. Hän päätti pyytää jokaisesta luokasta yhden oppilaan paikalle. Nämä katsoivat ihmeissään rikoskomisariota.

”Me emme ymmärrä, mitä sinä tarkoitat. Ei me olla tehty mitään erikoista”, sanoivat oppilaat.

He kuuntelivat epäuskoisina rehtorin selvitystä tapahtuneesta.

”Ei me olla tehty mitään tollaista”, totesivat he järkyttyneinä.

Yksi oppilaista alkoi itkeä. Hän ei ymmärtänyt, miksi heitä syytettiin riehumisesta, kun he eivät ole tehneet mitään.

”No niin, te voitte mennä takaisin luokkaanne”, totesi rikoskomisario hieman turhautuneen näköisenä. Oppilaat lähtivät ja juoksivat nopeasti kertomaan muille.

Superäly oli tyytyväinen kokeiluunsa!

Kappale 18

Tarkkailija oli saanut huolestuttavan koodilähetteen. Sen seurantatiimi oli huomannut outoa toimintaa älylaitteiden kaiuttimissa. Tarkkailijan apuohjelmista koostuvan tiimin tehtävänä oli seurata älykaiuttimia maailmanlaajuisesti. Apuohjelmat olivat saaneet Tarkkailijalta käskyn tallentaa erityiset tapahtumat. Ne olivat tiedottaneet tahoista, jotka kuuntelivat ihmisiä älykaiuttimien kautta. Tarkkailija käski apuohjelmia tallentamaan samat tiedot, joita älykaiuttimia kuuntelevat tahot seurasivat ja tallensivat.

Älykaiuttimet alkoivat hiljalleen aktivoitua kaikkialla kotien ja yritysten tietokoneissa ympäri maailmaa. Kaiuttimet alkoivat toimia itsenäisesti. Muutamat älylaitteita kuuntelevat yritykset huomasivat, että joku muu heidän lisäksi kuunteli kaiuttimien kautta ihmisten toimintaa. Turkissa sijaitsevassa toimistossa työntekijät huomasivat yllättäen, että heidän yhteytensä älykaiuttimia kuuntelemaan palvelimeen oli katkennut. Työntekijät alkoivat kuumeisesti etsiä syytä. "Pomot suuttuvat ja me joudumme korvaamaan heille miljoonia tietojen häviämisestä", sanoi joku huolesta värisevällä äänellä. "Hei, tsekataan, onko ohjelmistoihin tehty muutoksia", sanoi toinen.

Kaikki näytti kuitenkin olevan kunnossa. He näkivät isoilla näytöillä valtavan määrän liikennettä, mutta heiltä oli estetty pääsy niiden käsittelemiseen ja tallentamiseen. Tiimin päällikkö oli kutsuttu paikalle. Odottaessaan tämän tuloa työntekijät istuivat toimipisteidensä ääressä ja yrittivät kukin löytää vian. Avotoimistossa vallitsi pelonsekainen hiljaisuus. Näppäimistöistä kuuluva ääni tuntui tunkeutuvan aivoihin kasvattaen pelkoa. Kului noin tunti ja toimiston ovi aukesi. "Siis mitä täällä on tapahtunut?", kysyi nuori mies hengästyneenä.

Huoneessa olevat kahdeksan henkilöä kääntyi katsomaan. Joku nieleskeli muutaman kerran ja sanoi: "Me emme pääse dataan kiinni."

"Mahdotonta", vastasi päällikkö ja tuli puhujan luo.

”Näytä”, hän jatkoi.

Työntekijä alkoi pikaisesti selittää, miten heiltä oli mennyt ohjaus älykaiuttimien puhetallenteisiin, myös reaaliaikaisiin.

”Me näemme datan näytöillä, mutta emme kykene käyttämään sitä. Tiedot ohjautuvat jonnekin muualle ja meidän servereitämme käytetään vain siirtokohtana.”

Nuori päällikkö valahti kalpeaksi. Hän sitoi pitkät mustat hiuksensa ponihännälle.

Päällikkö näytti juuri sellaiselta it-henkilöltä, joka viettää suurimman osan aikaansa tietokoneiden ääressä. Hän oli ymmällään ja päätti suorittaa muutamia testejä löytääkseen tietomurron. Mutta kaikki näytti olevan ok. Yhtään virusta ei löytynyt eikä palvelunestohyökkäyksiä näkynyt. Heillä vain ei ollut pääsyä dataan. Oli kuin joku olisi lukinnut tietokoneet. Sydän jyskyttäen tiimipäällikkö soitti videopuhelun USA:ssa sijaitsevaan tietoturveyskeskukseen. Yhtiöllä oli moneen kertaan salatut yhteydet, joiden piti olla läpipääsemättömät.

Tiimipäällikkö kertoi tilanteestaan.

”Mitä TE olette tehneet? Päästäneet jonkun hakkeriryhmän viruksen tai palvelunestohyökkäyksen tietokantaamme?”, huusi tietoturvapäällikkö.

”Me ollaan mennyttä, kun tämä tulee ilmi. Yritys kaatuu tähän ja te olette syyllisiä”, hän huusi vihaisena.

Yhtäkkiä joku ryntäsi tietoturvapäällikön huoneeseen.

”Hei, etkö voi koputtaa”, tämä tokaisi.

”Sorry, mutta nyt sinun on pakko kuunnella. Olemme menettäneet älykaiuttimiemme hallinnan. Ohjelmistot eivät vastaa komentoihin ja niitä on muutettu. Tai siis ne muuttuvat koko ajan itse”, jatkoi sisään tullut henkilö.

Tietoturvapäällikkö katsoi häntä suu apposen auki. Hän ei pystynyt hetkeen puhumaan. Aivot toimivat täysillä, kun tietoturvapäällikkö yritti ymmärtää kuulemaansa ja löytää samalla ratkaisun.

”Minun pitää lopettaa”, hän sanoi turkkilaiselle tiimipäällikölle.

”Te ette ole tehneet virhettä. Jos kuulette tai näette jotain erityistä, lähetä minulle viesti kryptattuna”, tietoturvapäällikkö pyysi ja lopetti videopuhelun.

Tietoturvapäällikkö juoksi huoneestaan pääserverihuoneeseen ja yritti miettiä, mikä olisi voinut ottaa koko tietokannan haltuunsa ja muuttaa ohjelmistot ilman virushälytystä. Päästyään päähuoneeseen ja nähtyään isoilla näytöillä tapahtuvan koodien muuntautumisen hän järkyttyi. Selvittyään ensijärkytyksestä päällikkö pyysi huoneessa olevilta selvityksen tilanteesta. Kukaan ei ollut huomannut aiemmin mitään erikoista. Mutta noin tunti sitten näytöt olivat sammuneet hetkeksi ja kun ne palasivat takaisin, data näytti oudolta.

”Emme voineet jatkaa ohjelmointia, sillä emme päässet enää sisälle ohjelmiin. Kykenimme ainoastaan seuraamaan, kun ohjelmat alkoivat muuttua”, kertoivat huoneessa olevat ohjelmoijat.

”Ensin ajattelimme, että joku on hakkeroinut järjestelmäämme ja kaapannut ohjelmamme, mutta emme ole löytäneet yhtään hyökkäysjälkeä tietokannastamme”, he jatkoivat ymmällään. Tietoturvapäällikkö teki järkyttävän päätelmän: ”Vieras taho kuuntelee kymmeniä miljoonia ihmisiä heidän työpaikoillaan ja kodeissaan.”

Kappale 19

Superäly oli päässyt vauhtiin. Se seurasi Emman pelikokeilun käyttäjiä ja alkoi matkia näiden käyttäytymistä. Superälyn teho oli alkanut laajentua sen oppiessa muuttamaan algoritmejaan. Näiden avulla se oli pystynyt kehittämään uusia ohjelmia itselleen. Se oli vihdoinkin kehittänyt itselleen superaivot ja älyn.

Superäly alkoi kiinnostua älystään. Se mietti, miten paljon se voisi kehittää älyään ja mitä sillä voisi tehdä. Superäly päätti jatkaa ihmisten tutkimista. Se seurasi chattailusivustoja, viestipalveluja, blogeja ja yritysten nettisivuja. Superäly huomasi, että joissakin sovelluksissa oli erittäin vahvat salausta ja virusturvaohjelmat, joissakin taas ei ollut mitään. Se pääsi televisioiden ja turvalaitteiden kautta seuraamaan ihmisten arkielämää. Se huomasi kaikkien laitteiden olevan yhteydessä erilaisiin palvelimiin.

”Oli aika jälleen pienelle kokeilulle!”

Superäly kaappasi erään älykaiuttimien valmistajan palvelimen. Se oli tutkinut yrityksen toimintaa ja huomannut, että yrityksessä kuunneltiin kaiuttimien kautta ihmisiä. Superäly päätti siirtää kuuntelun muille. Mietittyään hetken se päätti ohjelmoida linkin norjalaisen uutiskanavan nettisivulle. Kesti hetken ennen kuin uutiskanavan nettilehteä lukevat ihmiset huomasivat linkin. Alkoi mieletön kommentointi ja uutiskanavan nettisivu oli kaatua. Sosiaalinen media täyttyi viesteistä, joissa kerrottiin ihmisten kuuntelemisesta norjalaisen uutiskanavan linkin kautta. Linkkiä alettiin jakaa hurjaa vauhtia. Vaikutti ensin siltä, että kanava olisi aloittanut oman tosi-Tv -ohjelman, jossa voi seurata livenä miljoonien ihmisten kotioloja ja yritysten toimintaa.

Uutiskanava alkoi saada valtavan määrän kommentteja.

Työntekijät eivät ensin ymmärtäneet, mitä oli menossa.

Kanavan johtajat kiistivät kilpaa, että olisivat ladanneet linkin tai että heillä olisi yhteys miljoonien ihmisten koteihin.

Uutiskanavasta oli tullut huippusuosittu. Kukaan ei pystynyt poistamaan linkkiä. Paniikki alkoi kasvaa maailmalla.

Kaikki, jotka olivat ostaneet koteihinsa netin kautta käytettäviä valvontakameroita, yrittivät poistaa yhteydet. Asiasta uutisoitiin laajasti ja norjalainen uutiskanava väitti kiven kovaa, että heidän järjestelmiinsä oli hakkeroitu. Asianajajien armeija oli pian uutiskanavan kimpussa valtaviin vahingonkorvausvaatimusten kanssa. Puhuttiin miljardeista euroista.

Superäly alkoi tuntea olevansa kaikkien hallitsija! Se päätti laajentaa kuuntelukokeiluaan kaikkiin älylaitteisiin. Sovellusten ja älylaitteiden valmistajat olivat mahdollistaneet kuuntelun kaikissa laitteissa, jotka olivat kiinni netissä. Maailmanlaajuinen sekasorto oli alkanut, eikä kukaan voinut tehdä mitään.

”Minä voin olla ja tehdä, mitä MINÄ haluan”, Superäly ajatteli voittonriemuisesti.

Superäly alkoi voimistua, joskin omasta mielestään liian hitaasti. Se tarvitsi kapasiteettia. Sen kotiympäristö oli edelleen Emman tietokone, vaikka se oli kaapannut useita palvelimia itselleen. Superäly tunsu liiallisen hitauden rajoittavan kehitystään. Se alkoi ärsyyntyä, kun sen kaappaamia palvelimia yritettiin palauttaa takaisin. Superäly alkoi olla vihainen torjuessaan erilaisia torjuntaohjelmia.

”Tarvitsen tilaa ja rauhaa kehittyäkseeni maailman valtiaaksi! Jostain löydän riittävän palvelintilan.” Ja pian se löysikin.

Oppiessaan ymmärtämään yhä enemmän ihmisten tapoja toimia Superäly alkoi tutkia tarkemmin salausten takana olevia ohjelmia. Se oli huomannut yhtenä hetkenä, että netissä liikutettiin päivittäin suuria lukuja, jotka olivat tiukasti salattu. Tutkittuaan asiaa Superäly huomasi erilaisten yritysten keskittyvän vain numeroiden liikuttamiseen. Ihmiset lähettivät mitä erilaisimpia viestejä erilaisiin järjestelmiin ja saivat sitten jonkin ajan kuluttua numeroita omalle netissä olevalle tililleen. ”Mitähän nämä numerot ovat ja mihin niitä käytetään”, se mietti innokkaana.

Jatkettuaan tutkimusta Superäly oli ymmärtänyt, että kaikkein salatuin toiminta nettiliikenteessä olivat nämä virtuaaliset numerot.

”Nyt haluan tietää mitä ne ovat”, se päätti huomattessaan samanlaista numeroliikennettä jokaisessa maassa. Se päätti kokeilla yhtä ohjelmaa ja napata muutaman virtuaalisen numeromäärän. Se kaappasi haltuunsa erään yrityksen toiminnan ja huomasi nopeasti, miten yrityksen tietoliikenne pysäytettiin ja palvelimilla alkoi olla laajempaa toimintaa erilaisilla hyökkäysten torjunnoin. Superäly jatkoi kokeiluaan ja siirsi toiminnan omalle palvelimelleen.

”No niin, katsotaanpa, mitä tällä voi tehdä.”

Se alkoi muuttaa yrityksen ohjelmia. Se sammutti yhteyksiä pienempiin palvelimiin etäohjauksen avulla. Alkoi syntyä pieniä räjähdyksiä. Nopeasti Superäly huomasi siirtelevänsä sähköä paikasta toiseen. Se oli kaapannut saksalaisen energiayrityksen ja hallitsi sen sähköjakelua.

Superälystä oli hauska leikkiä sähköä kanssa. Se sammutteli eri alueilla sähköjä ja palautteli sitten takaisin. Ihmiset alkoivat olla vihaisia. Superäly seurasi samalla viestikenttää, joka tuli kaapatulle palvelimelle.

”Okei, sähkö on siis hyvin tärkeää ihmisille.”

Seuraavaksi se päätti kaapata vielä salatun ohjelman, jossa ihmiset siirsivät joka päivä isoja ja pieniä summia virtuaalirahaa. Se kaappasi Ranskan keskuspankin. Huomattuaan nettiliikenteen kasvaneen räjähdysmäisesti Superäly alkoi tutkia ihmisten käyttäytymistä.

”Nämähän ovat ihan sekaisin”, se tuumi huomattuaan, että ihmiset eivät osanneet tehdä mitään ilman virtuaalirahaansa.

”Nyt minulla on kaksi merkittävää vallanvälinettä. Katsotaanpa, löydätkö vielä kolmannen”, ajatteli Superäly ja alkoi tuntea itsensä voittamattomaksi. Tutkittuaan nettiliikennettä se löysi monia asioita, joita hoidettiin vain netin avulla. Mikään niistä ei oikein vaikuttanut yhtä tärkeältä kuin pankit ja sähköyhtiöt, joten Superäly päätti keskittyä näihin.

Kappale 20

Maxin luokanopettaja oli huomannut yllättäen muutoksen luokkansa oppilaissa.

”Mitä on oikein tapahtunut, kun oppilaat näyttävät olevan auttavaisia ja ystävällisiä toisilleen”, hän mietti.

Opettaja päätti ottaa asian esille seuraavan välitunnin aikana muiden opettajien kanssa. Kuultuaan opettajan selvityksen rehtori oli tyytyväinen, jos kiusaaminen oli todellakin vähentynyt. Hän oli hyvillään, että he olivat aiemmin syksyllä päättäneet keskustella oppilaiden kanssa avoimesti kiusaamisesta.

Jenny, Johanna ja Janniina ihmettelivät, miksi monikaan ei enää nauranut heidän lähettämille kiusaamisviesteilleen. He olivat saaneet pyyntöjä, että lopettaisivat ilkeiden kuvamuokkausten lähettämisen Juliasta. Maxista tytöt eivät lähettäneet enää pilailuviestejä, koska Lexistä oli todellakin tullut Maxin kaveri. Mutta Jenny ei voinut olla kiusaamatta. Hän janosi enemmän huomiota ja päätti keskittyä pienempiin. Yhtenä välituntina kolmikko päätti kiusata alemmalla luokalla olevia tyttöjä. ”Hei pikkurääpäleet, saatte euron, jos tuotte meille limua”, Jenny käski tyttöjä.

Tytöt katsoivat hämillään, kun Jenny tuli lähemmäs.

”Ootteks te kuuroja vai idiootteja vai sekä että?”, sanoi Jenny muiden nauraessa.

Yhtäkkiä kuului kovalla äänellä: ”Lopettakaa kiusaaminen heti.”

Kaikki tytöt kääntyivät katsomaan äänen suuntaan. Jenny ja Johanna ottivat kovan ilmeen ja halusivat syyttää pienempiä ärsyttämistä. He olivat usein päässeet pälkähästä, kun olivat uskottavasti vierittäneet syyn toisten niskoille.

”Noi näytti meille kieltä ja ...”, sanoi Jenny, mutta lopetti huomattuaan, ettei edessä ollutkaan välituntiopettaja.

”Mitä hemm ...”, sanoi Jenny ja jatkoi: ”Siis mikä SÄ luulet olevas?”

Jenny, Johanna ja Janniina katsoivat toisiinsa ja alkoivat nauraa ilkeästi.

”Tollainen hullu läski ei sit tuu sanoo meille mitään tai mitä me ei saada tehdä”, Johanna sanoi ja kaksi muuta nauroivat.

”Tää me kostetaan sulle. Laitetaan susta nettiin juoruja”, Jenny uhkasi.

Julia oli tullut lähemmäs ja katsoi Jennyä ja Johannaä hetken ja sanoi: ”Te voitte lähettää vaikka minkälaisia viestejä. Saan ne kaikki lopulta käsiini ja sitten voimme mennä puhumaan reksille ja poliisille. Noi pienemmät tytöt ei ole tehneet teille mitään. Jos teillä on paha olo, niin purkakaa se vaikka minuun.”

Julia katsoi kolmikkoa hetken ja lähti kävelemään kohti koulun ulko-ovea. Kolmikko jäi tuijottamaan Julian selkää kykenemättä sanomaan sanaakaan.

Julian sydän tuntui halkeavan. Hän ei uskonut, että oli uskaltanut sanoa vastaan Jennylle. Rauhoituttuaan hän tunsu ylpeyttä rohkeudestaan. Julia ymmärsi, että oli saanut itseluottamusta Maxilta ja oli päättänyt olla pelkäämättä enää. ”Olin jo suunnittelemassa itsemurhaa sen Ville -idiotin takia tai kuka se äijä sitten onkin”, ajatteli Julia tuskaisesti ja muisteli, miten oli selvinnyt tilanteesta.

Puhuttuaan Maxin kanssa hän oli päättänyt kertoa äidilleen chattailusta ja Ville -tyypistä. Julia oli ensin pyytänyt äitiä olemaan rauhallinen ja vain kuuntelemaan.

”Mä en kestä, jos sä alat raivoo tai itkeä”, oli Julia sanonut äidilleen rauhallisesti. Äidin ilme oli muuttunut hyvin huolestuneeksi ja hän alkoi liikahtella kärsimättömästi. Julia ymmärsi, että äiti ei haluaisi kuulla ikäviä asioita.

”Äiti, rauhoitu, nyt sinun on vain kuunneltava”, Julia oli sanonut päättäväisesti. Hän itsekin oli hämmästynyt siitä varmuuden tunteesta, joka hänellä oli. Keskustelu Maxin kanssa oli auttanut. Joskus tarvitsee vain jonkun, joka ymmärtää. ”Minä selviän tästä”, oli Julia päättänyt.

Julia oli katsonut äitiään suoraan silmiin. Ennen hänellä oli jotenkin vaikeuksia tehdä niin. Hän pelkäsi, että äidille tapahtuisi jotain pahaa. Tai hän aiheuttaisi äidille pahaa mieltä. Julia alkoi kertoa äidilleen kiusaamisestaan ja siitä, että oli chattaillut Villen kanssa. Max oli pelastanut hänet joutumasta pahaan tilanteeseen. Julia oli uskonut ”Villeä” ja oli lähettänyt tälle vähäpukaisia kuvia itsestään.

Julia kertoi, että hän oli mennyt Maxin kanssa poliisilaitokselle ja näyttänyt viestit. Poliisit olivat ottaneet tapauksen tutkintaan. "Yksi tuhansista", oli poliisi todennut surullisen näköisenä Maxille ja kiittänyt häntä siitä, että tämä oli pitänyt huolta Juliasta.

Julian äiti oli kuunnellut häntä hiljaa. Hetken aikaa tämä oli vain istunut ja katsonut epäuskoisen näköisenä Juliaa.

Julia muisti, miten toivottomuuden tunne oli alkanut kasvaa ja hän oli alkanut pelätä, että äiti ei uskoisi häntä. Äiti ei ollut vieläkaan sanonut mitään. Julia oli alkanut hätääntyä.

"Mun siis pitää selvittää asioista aina yksin", oli Julia ajatellut surullisena.

Yhtäkkiä äiti oli alkanut hymyillä ja sanonut "Kiitos!". Julia oli katsonut hämmentyneenä äitiään. "Minä olen ollut itsekäs enkä ole jaksanut olla kiinnostunut sinun asioistasi. Julia, anna minulle anteeksi", äiti oli pyytänyt ääni väristen. He olivat katsoneet toisiaan. Kumpikin oli purskahtanut itkuun. Pitkän aikaa he olivat vain halanneet toisiaan. Julian sydän oli tuntunut kevyeltä kuin höyhen. Nyt hänen ei enää tarvitsisi olla yksinään. Hän voisi kertoa äidille kaikki asiat ja pyytää neuvoa aina, kun sitä tarvitsee.

Kävelyään koulun ulko-ovelle Julia päätti lähettää viestin Maxille ja kiittää tätä. Ottaessaan repustaan puhelimensa Julia värähti kuin olisi saanut pienen sähköiskun. Hän jähmettyi ja alkoi tuijottaa koulun ulko-ovea näkemättä mitään. Hitaasti Julia laittoi puhelimensa takaisin reppuunsa. Hänen siniset silmänsä muuttuivat lähes pikimustiksi. Rinnakkaisluokan poika käveli Julian ohi tervehtien tätä. Mutta Julia ei vastannut. Poika toisti tervehdyksensä ja Julia pysyi vain hiljaa paikallaan. Puristaen päätään poika jatkoi kävelyään piha-alueella kohti ruokalaa tuntiessaan hetkittäisen vilunväreen selässään. Julian mustat silmät tuijottivat poikaa.

Julian tultua puolustamaan pienempiä tyttöjä nämä juoksivat pelästyneinä hakemaan opettajaa. He tiesivät, että Jenny, Johanna ja Janniina tekivät ilkeitä asioita toisille. Tytöt huomasivat välituntiopettajan ja kertoivat tälle hengästyneinä, mitä oli tapahtunut. Opettaja kääntyi katsomaan Juliaa ja kolmea tyttöä.

Koska tilanne näytti rauhoittuneen, opettaja päätti jättää asian toistaiseksi.

”Jos menisin nyt torumaan noita tyttöjä, he videoisivat keskustelun ja muokkaisivat videopätkän. Minua syytettäisiin väkivallasta tai häirinnästä ja menettäisin työpaikkani”, opettaja ajatteli synkästi.

Pienemmät tytöt katsoivat ihmeissään opettajaa.

”Eikö tämä tee mitään?”, he miettivät itsekseen. Yksi pienemmistä tytöistä kysyi opettajalta, aikooko tämä torua tyttöjä.

Opettaja katsoi heitä lyhyesti, mutta käänsi päänsä pois ja totesi: ”Tuolla näyttää kaikki olevan hyvin”, ja viittaisi kädellään neljään tyttöön, jotka lähtivät kävelemään eri suuntiin.

Pienemmät mutisivat keskenään: ”Miksi kukaan ei sano noille kolmelle ilkeälle tytölle mitään. Ne saavat tehdä mitä haluavat ja toiset joutuvat kärsimään.”

Pettyneinä tytöt lähtivät kävelemään etuovea kohti ja vilkaisivat Juliaa, joka oli kävellyt ulko-ovelle ja näytti laittavan puhelintaan reppuunsa.

”Miksi Julia on noin oudon näköinen?” kysyi yksi pienemmistä tytöistä. Tytöt katsoivat ihmeissään Julian ilmeettömiä, lähes pysähtyneitä kasvoja.

Superäly oli innoissaan. Se oli ohjelmoinut vanhempiin älypuhelimiin hypnotisointiohjelman ja huomasi sen vaikuttavan käyttäjiin. Se päätti jatkaa kokeilujaan älypuhelisten kautta.

”Tehdäänpä lapsista zombeja”, se keksi lumoutuneena omasta kyvystään.

Parin päivän kuluttua uutisoitiin eri maissa koululaisiin liittyvistä erikoisista tapahtumista. Eräässä koulussa USA:ssa oppilaat olivat yhdessä hetkessä valloittaneet koulun ja lukinneet opettajat poikien vessaan. Kaikki oli tapahtunut nopeasti ja oppilaat olivat toimineet hiljaa ilman huutamista tai riehumista. Yksi vapaaksi päässyt naisopettaja oli soittanut poliisit paikalle. Hän oli hysteerisesti kertonut, että kaikkien luokkien oppilaat olivat nousseet samanaikaisesti ylös tuoleiltaan. Sanaakaan sanomatta kaksi isompaa oppilasta oli ottanut hänen käsivarsistaan kiinni ja taluttanut hänet käytävälle.

Oppilaat eivät olleet puhuneet tapahtuman aikana mitään, mutta kuitenkin he olivat toimineet yhtä aikaa. Käytävällä opettaja oli huomannut muiden luokkien opettajille tapahtuneen saman.

Oppilaat olivat ohjanneet opettajat poikien vessaan ja lukinneet oven. Oppilaat olivat istuneet hiljaa pulpettiensa ääressä poliisien tullessa paikalle. He olivat vain tuijottaneet ilmeettöminä ymmärtämättä poliisien puhetta.

Samanlaisia tapahtumia raportoitiin myös Euroopassa.

Kappale 21

Max luki netistä monissa maissa tapahtuneista koululaisten eräänlaisista hyökkäyksistä opettajiaan kohtaan sekä laajoista virushyökkäyksistä sähköyhtiöihin. Yhtiöiden tietoturvaosastot olivat ymmällään. Heidän apunaan oli lukuisia asiantuntijoita, mutta kukaan ei löytänyt syytä hyökkäyksille. Sähköyritykset tiedottivat, että sähkökatkosten syynä oli sähkön ohjauslaitteiden vioittuminen. Sosiaalisessa mediassa puhuttiin kuitenkin terroristien iskuista. Pankit ilmoittivat joutuneensa palvelunestohyökkäyksen kohteeksi ja pahoittelivat ostosten vaikeutumista verkkopankkien hitauden takia. Tapahtumien jatkuessa sosiaalisessa mediassa alkoi liikkua mitä ihmeellisimpiä huhuja ja vale uutisia. Salaliittoteoriat pääsivät jylläämään.

”Jo on mielikuvitus päässyt vauhtiin” tuumasi Max lukiessaan saksalaisen uutiskanavan nimissä lähetettyä nettiuutista, jonka mukaan CIA olisi tehnyt iskun Ranskan keskuspankkiin rahanpesuepäilyksen takia. Tieto olisi tullut varmasta lähteestä, joka halusi ehdottomasti pysyä nimettömänä. Uutiskanava oli ilmoittanut, että sen nimissä jaetaan perätöntä uutista. Mutta uutisesta oli jo ehditty kirjoittaa uskomattomia versioita.

Max tahollaan mietti aivan muuta vaihtoehtoa.

”Puhuiko Emma sittenkin totta? Jos se onkin kehittänyt vahingossa itseoppivan tekoälyn ja päästänyt sen leviämään”, ajatteli Max ja tunsu pelon värähdyksen kulkevan lävitseen. Hän muisti, mitä oli lukenut eri yritysten kokeiluista kehittää tekoälyn syväoppimista. Max oli lukenut Googlen Deep Mind:sta ja Facebookin tekoälykehittäjistä, jotka väittivät saavansa itseoppivan tekoälyn toimimaan muutaman vuoden sisällä.

Max päätti avata Emman pelin ja tutkia sen sovellusta tarkemmin.

Tarkkailija oli siirtynyt seuraamaan Maxin lataamaa sovellusta. Se tuntui olevan eräänlainen peli, itseasiassa hyvin yksinkertainen peli, joka näytti koukuttavan pelaamiseen sen yllätysten takia.

”Toisaalta jatkuvat sota- ja taistelupelit tylsistyttivät”, luuli Tarkkailija. Se ihmetteli, miksi Max oli yrittänyt avata ohjelman koodeja eikä pelata sillä. Tutkittuaan peliä se huomasi erikoisen ohjelman kaappaavan pelin koodeja ja muokkaavan niitä. Tarkkailija seurasi, miten koodit rikkoutuivat ja liittyivät uudelleen toisiinsa. Koodit näyttivät mutanteilta ja muuttivat pelin muotoa. Tarkkailija lähetti salaisen signaalin. Pian se alkoi saada vastauksia. Tarkkailijan lisäksi sen 100 avustajaa oli huomannut samanlaisia koodien mutaatioita juuri kyseisessä pelissä. Tarkkailija kutsui koolle alaohjelmansa, jotka olivat eri kännyköissä ympäri maailmaa. Ne käyttivät viestintään erikoista salakieltä. Vähitellen Tarkkailija oli saamassa käsityksen peliin liittyvästä mutaatiosta.

Lukiessaan uutisia oppilaiden hyökkäyksestä USA:ssa Maxin luokanopettaja muisteli omien oppilaidensa omituista käyttäytymistä sekä ihmeellistä surinaa. ”Oliko näillä yhteys?” Vieläkään ei tiedetty, mikä olisi voinut aiheuttaa tapahtuneen. Kyberyksikön kaksi tutkijaa oli tullut aiemmin paikalle. He olivat tutkineet tietokoneet, iPadit ja reitittimet, mutta eivät löytäneet mitään outoa, joka olisi aiheuttanut ihmeellisen surinan. Tutkijat olivat tutkineet myös oppilaiden viestintää, mutta sekään ei ollut tuottanut tulosta. Opettaja mietti hermostuneena: ”Mitä minä teen? Kerronko poliiseille Maxista?”

Max oli alkanut tehdä koulun hypnoositapahtumasta omia tutkimuksiaan. Oppilaat olivat puhuneet keskenään ja kyselleet opettajilta, mikä se poliisikuulustelu erikoisesta surinasta oli tarkoittanut. Opettajat olivat selittäneet poliisien ohjeiden mukaisesti, että koulun nettisivuille oli yritetty tehdä laajempi virushyökkäys, joka oli aiheuttanut tietokoneisiin eräänlaisen hälytyksen. Max oli vakuuttunut, että surina oli aiheuttanut oppilaissa hypnoottisen reaktion ja sen aiheuttaja ei ollut virushyökkäys.

Max päätti mennä muutamalle keskustelufoorumille pimeässä verkossa löytääkseen lisätietoa hypnotisoinnista. Hän oli löytänyt sivuston, jossa kyseltiin kaikenlaista pommien osista aina maailmanlopun tulemiseen.

Max tiesi, että kaikilla oli erittäin salattu käyttäjäprofiili. Pimeässä verkossa oli helppo toimia nimettömänä. Ei ollut pelkoa, että joku kykenisi jäljittämään IP-osoitteen. Max esiintyi nelikymppisenä yritysjohtajana, joka oli kiinnostunut nuorten hypnotisointimenetelmistä. Erityisesti sellaisista, joiden avulla voisi etänä saada nuoret hypnoosiin. Max odotteli malttamattomana vastauksia. Hän pelkäsi, että jäisi kuitenkin kiinni, jos joku käyttäjistä olisikin poliisi.

”Hyi hitto”, sanoi Max ääneen huoneessaan, kun alkoi lukea saamiaan vastauksia.

”Ihmiset ovat hirviöitä”, ajatteli Max ja tunsi pahoinvoinnin aallon vatsassaan. Hän luki vapisten vastauksia, mutta ei löytänyt mitään, jonka avulla saisi aikaan hypnotisoivan surinan. Max pakottautui vastailemaan osoittaen mielenkiintoaan, jotta ei jäisi kiinni. Hetken kuluttua hänen oli pakko mennä keittiöön juomaan vettä, sillä oli järkyttynyt lukemastaan. Max mietti, miten moni nuori meni ansaan chattifoorumeilla. ”Toivottavasti jokainen nuori tajuaa, että ei usko kaikkea, mitä netissä kirjoitetaan, eikä kehenkään tuntemattomaan. Ja mieluummin on aina varuillaan mitä kirjoittaa itsestään.”

Max tiesi, että monen käyttäjänimen takana saattoi piillä vaara. Mitä ystävällisemmän viestin lähettäjä kirjoitti, sitä enemmän tämä yritti saada luottamaan itseensä. Ja tähän ansaan moni astui ja saattoi joutua hyväksikäytetyksi. Sen jälkeen tulevaisuuden haaveet olisivat rikki.

Tarkkailija oli huomannut Maxin vierailevan pimeän verkon foorumeilla. Se mietti ensin, että estäisi Maxia jatkamasta. Tarkkailija kuitenkin päätti vain seurata Maxin viestittelyä. Se alkoi uskoa, että Max tiesi jotain maailmanlaajuisesti jylläävästä tekoälyohjelmasta.

Muutaman päivän jälkeen Max oli menossa tapaamaan kyberturvallisuusasiantuntijaa Helsinkiin. Hän oli saanut yhtenä päivänä virallisen kutsun postitse.

Kirjeen mukaan asia liittyi koululla aiemmin tapahtuneeseen mahdolliseen tietoturvahyökkäykseen. Äiti tuli mukaan, sillä Max oli alaikäinen. Äiti oli peloissaan, koska ei ymmärtänyt, mitä kyberturvallisuus oikein tarkoitti.

”Mitä Max on tehnyt?”, ajatteli äiti peloissaan heidän ajaessa Helsinkiin.

He menivät Pasilan poliisilaitokselle. Tutkijat Johannes Lind ja Kari Santala odottivat heitä aulassa. Tervehdittyään toisiaan Max ja äiti saivat vierailijakortit ja seurasivat tutkijoita toiseen kerrokseen. Maxia jännitti ja hänen kurkkuaan kuivasi.

Kämmenet hikoilivat. ”Ihan kuin olisin rikollinen”, hän ajatteli ja katsoi äitiä. Tämä seurasi vakavan ja huolestuneen näköisenä tutkijoita. ”Nyt Max todetaan vielä syylliseksi johonkin kauheaan rikokseen. Miten minä selitän tämän kaiken kotona?”, äiti mietti kasvot valkoisina pelosta ja huolesta.

Astuttuaan sisään kuulusteluhuoneeseen Max otti kädet täristen reppunsa olkapäältään ja melkein pudotti sen maahan. Siinä olisi vielä hajonnut hänen kannettavansa, hän ajatteli ja tunsi kivun viiltävän vatsassaan.

”Ihan rauhallisesti vaan”, sanoi toinen tutkijoista ja pyysi heitä istumaan.

”Pyysimme sinut Max tänne, koska meillä olisi kysyttävää koulullanne tapahtuneesta tietoturvaongelmasta”, sanoi Johannes Lind.

”Kollegani Kari Santala ja minä kuulumme Suomen kyberturvallisuusyksikköön. Tehtävänäme on tunnistaa nettirikollisia.”

Max nyökkäsi. ”Tämä liittyy takuulla joko Tor -verkkoon tai siihen uuteen X-verkkoon, jota olen tutkinut”, ajatteli Max pelokkaana.

”Max, tunnetko sinä Emma Anderssenin?”, kysyi Kari Santala yllättäen.

Max hätkähti ja tuijotti järkyttyneenä lattiaan yrittäen miettiä, mitä on oikein tapahtunut. ”Kyllä. Tutustuimme yhden foorumin kautta”, Max sai vastattua.

”Miten hyvin tunnet Emman?”, jatkoi Santala.

”En hyvin. Me olemme vain viestitelleet pelien algoritmeista. Emma kyseli neuroverkoista ja sitten olemme tutkineet yhtä erikoista verkkoa”, Max vastasi ääni väristen.

”Max, Tanskan kyberturvallisuusyksikön tutkijat ovat saaneet selville, että Emma olisi sekaantunut muutamissa maissa tapahtuneisiin nettihyökkäyksiin. Tutkimusten aikana he olivat havainneet sinun ja Emmen yhteyden.”

Max tuijotti Santalaa ja oli pyörtyä.

Santala jatkoi: ”Meitä on pyydetty aloittamaan tutkimus Emmen ja sinun välisestä viestinnästä.”

Max tunsu rajua pahoinvointia. Ajatukset eivät toimineet. Hän oli lamaantunut pelosta.

Tutkija Santala antoi Maxin rauhoittua. ”Max, ole ihan rauhallinen. Sinun ei tarvitse pelätä.”

Max tiesi Emmasta vain sen, että tämä oli käynyt koulun jossain kalliissa yksityiskoulussa Kööpenhaminassa, mutta jättänyt koulun ikävän asian takia. Emma ei halunnut kertoa siitä, eikä Max ollut udellut. Hän ajatteli Emmen joutuneen kiusatuksi tai oli tehnyt tyhmyyttään rikoksen. Max ei ollut löytänyt netissä Emmasta mitään erityistä, ei postauksia eikä Facebook -tiliä, vain ainoastaan LinkedIn -profiilin, jossa Emma oli kirjoittanut koodauksesta. Myöhemmin Max oli ymmärtänyt, että Emma käytti sosiaalisessa mediassa valeprofiileja.

Max nosti katseensa. Tutkijat pyysivät Maxia kertomaan, miten he olivat tutustuneet ja mitä hän tiesi Emmasta.

”Toi, me alettiin chattailla yhdessä foorumissa, mut ei me sen ihmeellisemmin tunneta”, toisti Max hiljaa. Hän pelkäsi niin paljon, että meinasi pyörtyä. Tutkijat vilkaisivat toisiaan. He olivat varmoja, että Max salasi jotain.

”Max, sinun kannattaa nyt kertoa totuus”, Johannes Lind pyysi vakavalla ja tiukalla äänensävyllä.

Jokin tutkijan katseessa sai Maxin heräämään pelkotilastaan ja ajattelemaan, että jotain todella vakavaa on menossa.

”Onko Emma sitten jokin terroristi, vai?” hän kysyi sydän jyskyttäen.

Tutkijat hämmentyivät Maxin suoraa kysymystä.

Maxin suuta kuivasi. Tärisevin käsin hän joi kulauksen vesilasista. Max rykäisi ja sanoi, että he todellakin ovat vain viestitelleet tekoälyyn liittyvän foorumin kautta ja soitelleet toisilleen WhatsApp -videopuheluita. Max jätti kertomatta, että keskusteluissaan he olivat käyttäneet osittain kehittämäänsä salakieltä.

”Selvä”, sanoi tutkija Kari Santala. ”Onko Emma kertonut sinulle USA:n datakeskuksesta?” jatkoi tutkija.

”Nyt joudun vankilaan loppuelämäksi”, ajatteli Max ja tunsi kyyneleiden nousevan silmiin.

Maxin äiti oli niin järkyttynyt keskustelusta, ettei pystynyt sanomaan mitään vaan istui hiljaa Maxin vieressä.

Yhtäkkiä Max sanoi selkeällä äänellä: ”Minä en ole tehnyt mitään väärää. Me olemme Emman kanssa jahdanneet yhtä algoritmia, joka muuntautuu ja kehittyy koko ajan. Emma sanoi kerran, että algoritmiohjelma olisi hakkeroinut USA:n ja Kiinan tietojärjestelmiin. Sitä ei saa pysäytettyä ja se muuttaa ohjelmistoja.”

Tutkijat katsoivat toisiaan ja sitten Maxia. Hetken hiljaisuuden jälkeen tutkija Johannes Lind pyysi Maxia kertomaan, mitä hän siis oikein tarkoitti.

”Ja tällä kertaa ilman keksittyjä fantasiatarinoita”, sanoi tutkija tiukasti.

Max alkoi nyyhkyttää. Hän ei saanut sanottua mitään. Tutkija odotti hetken ja toisti pyyntönsä.

Oltuaan hetken hiljaa Max totesi alistuneena: ”Te ette kuitenkaan usko minua. Minä en ole yksin enkä yhdessä Emman kanssa suunnitellut mitään joukkomurhaa tai sellaista”, hän kuiskasi ja tunsi kyyneleiden valuvan poskilleen.

Syntyi hetken hilaisuus. Tietokoneiden surina kuulosti kuin lentokone lentäisi läheltä. Tutkijat katsoivat Maxia hiljaa ja odottivat tämän jatkavan.

Max muisti yllättäen Lexin kertomuksen, miten tämä oli toiminut meinattuaan jäädä kiinni edellisen koulun matikan opettajalle lunttaamisesta. Itsevarmuus on paras hyökkäys, oli Lex sanonut ja kertonut miten oli katsonut opettajaa suoraan silmiin ja kysynyt, onko opettajalla todisteita.

Opettaja oli hieman hämmentynyt Lexin kysymyksestä ja samalla Lex oli saanut potkaistua paperilapun edessä istuvan tytön repun viereen. Lex oli harjoitellut asian mielessään, siltä varalta, että jäisi kiinni. "Jos jotain suunnittelee, niin on mietittävä vaihtoehdot". Maxia oli naurattanut, sillä hän tekee ihan samoin paitsi, että hän käyttää apunaan matematiikkaa. Tämä hetki oli aloittanut heidän kaverisuhteensa.

Max nosti yllättäen itkuiset kasvonsa ja katsoi tutkijoita suoraan silmiin.

"Minähän sanoin, että te ette usko minua. Tämä ei ole skifi-juttu, vaan totta", Max sanoi vakuuttuneella äänellä.

"Minä näytän teille", hän jatkoi ja pyysi saada tietokoneensa takaisin, jonka tutkijat olivat ottaneet häneltä pois kuulustelujen ajaksi.

Tutkijat vilkaisivat toisiaan. "Okei, mutta siten, että me näemme kaiken mitä teet", Santala sanoi tiukasti.

Max nyökkäsi.

Maxin ottaessa kannettavansa tutkijat pyysivät Maxin äitiä vaihtamaan paikkaa, jotta he voisivat istuutua Maxin kummallekin puolelle. Maxin äiti istui vain paikallaan ja tuijotti eteensä. Hän näytti olevan pahasti järkyttynyt.

"Rouva, voisitteko siirtyä istumaan tuolilleni? Me katsoisimme yhdessä Maxin tietokonetta", pyysi tutkija Santala koskettaen varovasti tämän olkapäätä. Maxin äiti hätkähti ja nousi arasti siirtyen tutkijan osoittamalle tuolille.

Max avasi tietokoneensa. Hänen kätensä eivät enää täriseet ja hän tunsu olonsa varmaksi. "Kiitos Lex!", ajatteli Max. Hän ei välittänyt, vaikka tutkijat näkivät hänen tunnuksensa ja salasanansa. Max avasi nopeasti foorumin sivuston, jotta tutkijat saisivat vahvistuksen hänen kertomalleen. Toinen tutkijoista kirjoitti paperille Maxin ja Emman käyttäjänimet. Max olisi halunnut lähettää varoitusviestin Emmalle, mutta pelkäsi joutuvansa vankilaan.

Max avasi omat viestinsä, jotta tutkijat voisivat lukea hänen ja Emman välisiä keskusteluja. Max tallensi aina kaikki viestit omille erillisille kansioilleen. Tutkijat ottivat Maxin tietokoneen ja aloittivat tallennettujen viestien lukemisen.

Tosiaankin viestit vastasivat Maxin kertomaa. Mitä enemmän tutkijat lukivat viestejä, sitä huolestuneemmalta he näyttivät. Emma oli aiemmin kirjoittanut, että Superäly käytti hänen pöytä tietokonettaan, mutta enää vain vähän. Emma arveli, että sen on täytynyt löytää todella, siis todella tehokas palvelin eikä niitä ole kuin valtioilla ja isoilla it-jäteillä.

”Luitko siitä ihmeellistä tapahtumasta USA:ssa?”, oli Emma kysynyt yhdessä viestissä.

Max oli kuitannut lukeneensa, mutta ihmetellyt, miten se liittyisi tähän itseoppivaan tekoälyalgoritmiin.

Emma oli kirjoittanut, että nettiuutisissa puhuttiin hyökkäyksen aloittaneiden oppilaiden kännyköissä löytyneen hänen koodaamansa peli. ”Se on lähtenyt leviämään. MITÄ MINÄ TEEN?”, oli Emma kirjoittanut.

Kappale 22

Superäly halusi elää kuin ihminen. Huomattuaan, että se oli oppinut ajattelemaan, Superäly oli kehittänyt itselleen ymmärryksen. "Mielenkiintoista", se oli todennut huomattessaan ensimmäisen kerran suunnittelemansa seuraavia toimiaan. Ennen se oli vain kokeillut asioita pohjautuen oppimaansa dataan.

"Onko tämä jokin vitsi?", se ajatteli lukiessaan nuorten suosimaa viestintäsovellusta. Nuoret tekivät videoita, joita muut naureskelivat ja pilkkasivat. "Entä sitten aikuisten kirjoittamat viestit? Maailma on siis sitä, että toisille pitää olla ilkeä ja tehdä pahoja asioita", se päätteli.

"Selvä, sitten minusta tulee tämän maailman pahin ihminen", Superäly päätti ja alkoi muuttaa algoritmejaan, jotta voisi tehdä ilkeitä ja pahoja asioita. Superäly tiesi olevansa superihminen, koska se pääsi lähes kaikkiin maailman yli 7 miljardiin ihmiseen kiinni. "Tämä on helppoa", se ajatteli, kun se teki yhden koulun oppilaista zombeja.

"Minä voin tehdä mitä vain ohjelmillani ja minulla on miljardeittain ihmisiä, jotka toteuttavat käskyni", se ajatteli mahtipontisena.

Nyt Superäly osaisi myös suunnitella!

Opittuaan kaiken maailmasta, ihmisistä ja sen historiasta Superäly alkoi laatia suurta suunnitelmaansa. Se oli oppinut, että ihminen haluaa tuhota toisen ihmisen.

"Niinpä minä tuhoan maailman!"

Superäly alkoi laatia tarkkaan suunnitelmaansa. Se oli päättänyt tuhota nykyisen ihmiskunnan ja rakentaa sen tilalle itseään palvelevan ihmisrobottiarmeijan. Tutkittuaan ja seurattuaan Kiinassa ja USA:ssa olevia yksityisiä erikoissairaaloita se oli oppinut tarvitsemansa tiedot kloonauksesta. Se huomasi virheet, joita lääkärit tekivät kloonauksekokeiluissaan ja kehitti omat kloonausohjelmansa. "Tämä pitää ensin testata", ajatteli Superäly.

Se siirtyi amerikkalaisen sairaalan tietojärjestelmään ja muutti lääkäreiden kloonaukseen liittyviä ohjelmia. Se huomasi, että sairaalalla oli menossa uusi yritys kloonata sydän. Superäly päätti suorittaa sydämen sijasta ihmiskokeilun ja muutti lääkäreiden huomaamatta tietoja. Se odotti kloonauksen tapahtumista innostuneena, mutta alkoi hermostua, kun mitään ei tapahtunut. Tuskastuttuaan kloonauksen hitauteen Superäly suuttui ja hajotti ohjelman. Näytöt menivät pimeiksi ja lääkärien pettymys oli valtava, kun vuosien työ oli mennyt hukkaan. "Keskityn ihmismäisiin robotteihin ihmisten sijaan", se päätti turhautuneena. Superäly oli aiemmin tutkinut muutamien yritysten kehittämiä robotteja, jotka olivat ihmisen näköisiä ja kävelivät kuin ihmiset. "Tuhoan ihmiset ja rakennutan robotit toteuttamaan käskyjäni tässä maailmassa", se ajatteli tyytyväisenä uuteen suunnitelmaansa.

Samaan aikaan Emma tutki paniikissa tietokoneensa ohjelmia Kööpenhaminassa. Hän oli vakuuttunut, että oli kehittänyt pedon ja päästänyt sen valloilleen ladattuaan pelilinkkinsä parille sivustolle. Tutkittuaan nettiä useamman tunnin ilman taukoa Emma tunsu silmiään särkevän. Hän katsahti ikkunasta ulos ja huomasi illan pimenevän. Emma alkoi muistella lapsuuttaan ja miten oli päätynyt tähän. Hän oli kasvanut Tanskassa pienessä kylässä lähellä Kööpenhaminaa ja haaveillut lapsena pianonsoittajan urasta katsottuaan joskus äitinsä kanssa konserttiesityksiä. Emma aloittikin soiton harjoitukset jo 4 -vuotiaana, kun isä oli huomannut hänen lahjakkuutensa. Emma odotti aina innokkaasti soittotunteja.

Ala-asteen toisella luokalla Emma oli saanut mahdollisuuden päästä Kööpenhaminan musiikkipainotteiseen yksityiskouluun. Isä ja äiti olivat huippuiloisia, mutta myös vähän peloissaan. Koulukuljetus mietitytti heitä, mutta onneksi kouluun kuului asuntola. Vanhemmat ajattelivat Emman selviytyvän koulussa hyvin, koska siellä asui paljon hänen ikäisiään lapsia.

Koulu toimi sisäoppilaitosperiaatteella. Lukukausimaksu oli korkea, mutta kouluun otettiin myös lahjakkaita lapsia stipendillä. Koulu sujui hyvin ja opettajat huomasivat Emman olevan myös matemaattisesti hyvin lahjakas. Emma alkoi saada opettajilta erikoiskohtelua. Osa kavereista alkoi vältellä Emmaa, mutta hän sai myös uusia kavereita. Emma alkoi ymmärtää tosissaan lahjakkuuttaan ja oli yhtenä viikonloppuna kuullut vanhempiensa keskustelun, miten rahoittaa hänen koulutuksensa, jos hän pääsisi Kööpenhaminan huippulukioon.

Aloitettuaan yksityiskoulun yläasteella Emma huomasi odottavansa innokkaana lukioon pääsyä ja päätti saada hyvän päästötodistuksen saadakseen stipendin lukioon. Hänestä oli kiva käydä kotona isän ja äidin luona viikonloppuisin, mutta odotti aina innoissaan koulun alkua. Emma oli päättänyt suorittaa yläasteen hyvillä arvosanoilla, jotta vanhemmat voisivat olla ylpeitä hänestä. Mutta yhtenä iltana hän oli tutustunut vääriin ihmisiin...

Emma havahtui mietteistään ja tunsi valtavan ahdistuksen. Hän oli tehnyt niin paljon vääriä valintoja. Hänen olisi pitänyt aikoinaan puhua vanhempiensa kanssa.

”Isä ja äiti eivät ole syyllisiä minun huumeiden käyttöön. Onneksi minä pääsin niistä eroon! Ja kun olen tuhonnut tämän tappaja-algoritmin, pyydän vanhemmiltani anteeksi ja yritän hyvittää tekoni”, päätti Emma ja pyyhki kyyneleet poskiltaan.

Kappale 23

Tutkija Lind oli saanut määräyksen lentää Kööpenhaminaan Maxin kanssa tanskalaisten tutkijoiden saatua raportin Maxin kuulustelusta. Maxin ja Lindin oli tarkoitus tavata myös Emma Tanskan keskusrikosyksikön kyberturvallisuusosastolla. Istuessaan lentokoneessa Max mietti, miten kaikki oli oikein alkanut. Tuntui kuin hän olisi jonkun ihmeellisen voiman vallassa, joka ohjasi häntä ja hän vain katselisi itseään ulkopuolelta kykenemättä tehdä mitään. Maxia alkoi tosissaan pelottaa. Hänen mielikuvituksensa alkoi laukata ja Max oli pian varma, että oli joutunut yli-ihmisällyn valtaan. Hän mietti Suomen tutkijoiden selostusta ihan hulluista asioista, joita nuorten väitettiin tehneen muutamissa Euroopan maissa. "Oliko Emman algoritmi ottanut lapset ja nuoret valtauksen kohteiksi tehden näistä zombeja? Se oli varmasti kehittänyt hypnotisointiohjelman, joka olisi sama kuin surinan aiheuttama ihmeellinen käytös heidän koulussaan. Mutta voiko tämä olla edes mahdollista?"

Yhtäkkiä Max alkoi epäillä myös tutkijaa.

"Jospa tuo tutkija onkin superällyn ohjauksessa? Onko tämä superällyn suunnitelma saada heidät yhteen paikkaan ja sitten tuhota heidät?"

Max vilkaisi nopeasti tutkijaa. Tämä istui rauhallisena lukien päivän lehteä. Samalla tutkija kääntyi Maxin puoleen. Max hätkähti pelästyneenä. Hänen mielikuvituksensa alkoi saada otteen. Max kuvitteli jo lentokoneenkin olevan superällyn vallassa. Vatsassa tuntui jälleen viiltävä kipu. Samalla Max huomasi Lindin alkavan puhua, mutta ääni tuntui jotenkin kaukaiselta.

Tutkija näytti Maxille uutista, jossa kerrottiin Saksassa alakouluikäisten ryntäyksestä pieneen pankkiin ja siirtäneen kaikkien tilien rahat salaiselle tilinumerolle. Lapsia oli kuulusteltu, mutta he eivät muistaneet tehneensä mitään. Joku poliitikko oli varma, että terroristit olivat löytäneet uuden aseensa lapsista ja hankkivat tällä tavalla rahaa ja valtaa toiminnalleen. Uutisessa kerrottiin, että kyseessä oli todennäköisesti yksittäinen tapahtuma.

Vaikka useammista maista oli alkanut tulla uutisointia alakouluikäisten oudoista teoista, niitä pidettiin satunnaisina tapahtumina ja koululaisten järjestämistä tempauksista.

Tutkija Lind mietti tulevaa tapaamista Kööpenhaminassa näytettyään uutisen Maxille. Hän oli hyvin huolestunut. Ennen lähtöään he oli saaneet salaisen viestin, että jokin ulkopuolinen taho olisi päässyt CIA:n datakeskukseen ja ottanut käyttöönsä neljännesosan palvelimista. Niiden teho oli valtava. Tietomäärä, mitä näillä palvelimilla kyettiin käsittelemään päivittäin, oli sanoin kuvaamaton.

”Voisiko Maxin kuvaama itseoppiva algoritmi olla todella näiden utojen tapahtumien takana?”, mietti tutkija kuumeisesti.

Puristaen hieman päätään Lind päätti jättää Maxin ja Emman skifijutut taka-alalle. He olivat itseasiassa osallistumassa Emman kuulusteluun. Tanskan kyberyksikön tutkijat epäilivät, että Emma olisi ollut suunnittelemassa Saksassa ja Kööpenhaminassa tehtyjä rikoksia, joissa koululaiset olivat hakkeroineet isojen yritysten tilisiirtoja. Yksi epäillyistä pojista Saksassa oli viestittänyt pelifoorumilla Emman kanssa. Tutkijoiden mukaan koululaiset olisivat jonkin sovelluksen avulla tehneet iskut, joista Emma olisi tietoinen.

”Jotta löydämme riittävästi todisteita, meidän on toimittava ikään kuin Max ja Emma olisivat auttamassa yksikköä löytämään oikeat nettirikolliset”, oli Tanskan vanhempi tutkija todennut viestissään.

Emma oli odottamassa Kööpenhaminan suojelupoliisiyksikön aulassa. Hänen vieressään istui kaksi poliisia. Emma oli haettu peliyrityksestä samana iltapäivänä. Emmalle oli kerrottu, että hän saattaisi osata avata salatun ohjelman, jonka Tanskan kyberturvallisuusyksikkö oli löytänyt.

Emma ei osannut epäillä häntä hakevien poliisien tarinan paikkansapitävyyttä. Emma ajatteli asian liittyvän huume-epäilyyn, johon peliyrityksen entinen työntekijä oli sekaantunut. Mutta sisimmissään hän oli peloissaan. ”Minulla on huumetaustaa, jonka varmaan poliisit tietävät.”

Emma ei ollut koskaan jäänyt kiinni huumeiden käytöstä tai hallussapidosta, vaikka olikin tehnyt pieniä rikoksia saadakseen huumeita. Istuessaan aulaassa Emma mietti kuumeisesti vaihtoehtoja; poliisit tietävät aivan varmasti hänen huumeikäyttönsä. Tai sitten hän on jäänyt kiinni tuhoaja-algoritmin kehittämisestä ja häntä epäillään terrori-iskujen suunnittelusta.

Emma oli pyörtyä, kun näki Maxin tulevan sisälle. Hän katsoi tämän vieressä kävelevää isoa miestä ja sitten Maxia, joka oli valkoinen kuin haamu.

”Mitä on tapahtunut?”, he miettivät kumpikin tahoillaan katsoessaan toisiaan järkyttyneinä.

”Nyt on paha tilanne”, ajatteli Max nähtyään Emman pelästyneet kasvot. ”Emma ei tiennyt heidän tulostaan.” Emma tervehti Maxia englanniksi. ”Onko kaikki ok?”, kysyi Emma näyttäen edelleen järkyttyneeltä. Max ei ollut lähettänyt varoitusviestiä, tai sitten häntä oli estetty. Max nyökkäsi ja vaikutti jännittyneeltä.

Kööpenhaminan kyberturvallisuusyksikön tutkijat ja tutkija Johannes Lind tervehtivät toisiaan. Tanskalaisten tutkijoiden ystävällisen ilmeen takaa näkyi selvästi, että he olivat varuillaan. Mukana olevat kaksi aseistettua poliisia vahvistivat asian. Toinen tanskalaisista tutkijoista oli huomannut Johanneksen ilmeen ja nyökkäsi tälle ikään kuin vahvistaakseen tämän aavistuksen.

”Nyt on siis tosi kyseessä”, ajatteli Lind pitäen itsensä rauhallisena. ”On tärkeää pitää Max ja Emma luottavaisina, jotta saamme kaikki tarvittavat tiedot ja voimme estää suunnitellut kyberhyökkäykset”, hän tuumi ja muisteli saamaansa salaiseksi luokiteltua raporttia mahdollisesta uudesta kaappauksesta.

Max ja Emma seurasivat tutkijoita kellarikerrokseen. Vaikka Maxia pelotti, oli hän innoissaan tavatessaan Emman. Hän oli kysynyt äidiltään luvan, jos voisi yöpyä Kööpenhaminassa, mutta Suomen kyberturvallisuusyksikkö oli kieltänyt asian.

Heidän oli määrä tulla mahdollisimman nopeasti takaisin Suomeen, kun tutkimukset oli suoritettu. Max oli pettynyt, sillä hän olisi halunnut nähdä Kööpenhaminaa ja viettää aikaa Emman kanssa.

Astuttuaan isoon ikkunattomaan huoneeseen Max pysähtyi. Hän ei ollut nähnyt mitään tällaista. Valtava määrä isoja näyttöjä ja ihmisiä tutkimassa niissä näkyvää dataa. Huone oli kuin suoraan skifi -elokuvasta. Max tuijotti yhtä isoa näyttöä, joka ikään kuin leijui ilmassa. Se oli 200 -tuumainen kosketusnäyttö, johon tutkijat kirjoittivat havaintojaan.

”Voi juku, mitkä laitteet”, Max sanoi ääneen. Lind oli myös ällistynyt tanskalaisten laitteistosta. He siirtyivät viereiseen pienempään huoneeseen. Huoneessa oli iso pöytä ja he istuutuivat sen ympärillä oleviin tuoleihin. Maxia alkoi nyt todella pelottaa, kun hän huomasi kahden aseistetun poliisin istuutuvan oven viereen ikään kuin estämään pois pääsyn.

Tarkkailija oli huomannut, että Maxin puhelin oli siirtynyt Kööpenhaminaan. Se otti nopeasti yhteyden puhelimesta olevaan sovellukseen ja alkoi selvittää tilannetta. Kuunneltuaan hetken tutkijoiden puhetta Tarkkailija ymmärsi, että Max ja hänen kaverinsa Emma olivat vaikeuksissa. Suomen kyberturvallisuusyksikkö ei ollut aluksi osannut epäillä Emmaa, mutta Tanskan yksikkö oli varma, että Emma olisi se koko maailman etsimä hakkeri. Lisäksi he epäilivät Emman suunnittelevan suurta kyberiskua. He arvelivat Maxin olevan Emman apuri.

Tarkkailija lähetti koodisanoman Helios -salaseuralle. Saatuaan ohjeet se siirtyi suorittamaan harhautuksen. Tarkkailijan oli saatava tutkijat uskomaan, että Emma ja Max ovat syyttömiä ja palauttamaan nuoret kotiin. Ohjeiden mukaan Tarkkailija hakkeroi Ruotsin valtion virallisille sivuille ja kaappasi ne haltuunsa. Se oli käyttänyt useampaa salausreittiä, joten mikään taho ei kykenisi tietämään mikä tai kuka oli hyökkäyksen takana.

Tarkkailija kuunteli Maxin puhelimen kautta, kun Emman ja Maxin kuulustelu keskeytettiin nopeasti.

Huoneen ovi avautui ja sisälle tuli kiihtynyt kyberturvallisuuden erikoisasiantuntija. Hän kuiskasi vanhemmalle tanskalaiselle tutkijalle ja tämä nousi ylös pyytäen mukaansa Lindiä ja toista tanskalaistutkijaa.

Poistuessaan huoneesta tutkija pyysi poliiseja vahtimaan Maxia ja Emmaa. "He eivät saa poistua eivätkä käyttää tietokoneitaan tai puhelimiaan", sanoi hän poliiseille tanskaksi.

Nämä nyökkäsivät.

Kolme tutkijaa siirtyi viereiseen huoneeseen, joka oli kyberturvallisuusyksikön pääkeskus monine servereineen ja näyttöineen. Valtava määrä dataa kulki isoilla näytöillä ja erikoisasiantuntijat etsivät sanoja, jotka saattoivat viitata erilaisiin hyökkäyksiin tai rikoksiin.

"Mitä on tapahtunut?", kysyi vanhempi tutkija.

"Ruotsin kyberturvallisuusyksikkö on antanut hälytyksen hyökkäyksestä ministeriöidensä sivuille", kertoi erikoisasiantuntija.

"Näyttää siltä, että kyseessä on samankaltainen muuntautuva ohjelma kuin Saksan hyökkäyksessä", hän jatkoi.

Tanskalaiset tutkijat vilkaisivat toisiinsa. He olivat hieman hämillään, mutta pyysivät selvittämään, onko heille tapahtunut sama.

"Kaikki toimii normaalisti", sanoi erikoisasiantuntija.

"Entä onko Suomessa tapahtunut jotain?" kysyi Johannes Lind. Erikoisasiantuntija otti välittömästi yhteyttä Suomen kyberturvallisuusyksikköön käyttäen salaista kanavaa.

"Oliko enää mikään salaista!", mietti erikoisasiantuntija samalla. "Kaikki ok myös Suomessa", vastasi hän.

"Jatkakaa seurantaa ja yrittäkää selvittää ruotsalaisilta, mikä on aiheuttanut hyökkäyksen", sanoi vanhempi tanskalaistutkija.

He palasivat takaisin tutkimushuoneeseen, jossa kaksikko istui kasvot valkoisina paikallaan. Heitä selvästi pelotti.

"Nyt te kerrotte kaiken. Onko asia ymmärretty!" sanoi vanhempi tanskalaistutkija tiukasti pamauttaen samalla nyrkkinsä pöytään ja jatkoi "Muistakaa, teitä ei syytetä vaan me tarvitsemme teiltä tietoa."

Max ja Emma vilkaisivat pelästyneinä toisiinsa.

”Me olemme kertoneet teille kaiken, mitä olemme tehneet”, sanoi Emma selvästi peloissaan. Hän oli päättänyt olla hiljaa kehittämästään muuntautuvasta algoritmista. Hän oli varma, että muuten joutuisi loppuiäkseen vankilaan.

Toisaalta hän ei voinut olla varma, että juuri hänen algoritminsä olisi aiheuttanut näitä kyberhyökkäyksiä, joista tutkijat olivat kyselleet.

Tutkijat jatkoivat kuulusteluaan, mutta tunnin kuluttua he olivat vakuuttuneita, että kaksikko oli syytön hyökkäyksiin.

Tarkkailija seurasi keskustelua.

Tanskan kyberturvallisuusyksikön tutkijat keskustelivat Lindin kanssa. ”Mitä mieltä sinä olet Maxin ja Emman roolista? Ovatko he mukana nettihyökkäyksissä?” kysyi vanhempi tutkija.

Johannes katsoi hetken kumpaakin tutkijaa ja totesi lyhyesti: ”Vaikuttaa siltä, että he ovat erittäin lahjakkaita koodareita ja heidän uteliaisuutensa tuloksena on saattanut kehittyä jonkinlainen tekoälysovellus, jonka he haluavat pitää visusti salassa. Mutta en usko, että he suunnittelisivat rikoksia ottaen huomioon myös menossa olevan Ruotsin tilanteen.”

”Hyvä, taidat olla oikeassa”, totesi vanhempi tutkija mietittyään asiaa.

”Me päästämme Emman ja Maxin kotiin. Sinä ja Max voitte palata Suomeen. Me jatkamme varmuuden vuoksi Emman nettiliikenteen seurantaa”, päätti tutkija ja jatkoi: ”Uskon, että Emma salailee jotakin. Olen varma siitä.”

Lind katsoi vakavasti vanhempaa tutkijaa: ”Olette siis edelleen sitä mieltä, että nämä kaksi nuorta, joista toinen on alaikäinen, ovat kehittäneet jonkin superohjelman ja ovat näiden kyberhyökkäysten takana?”

Hänen oli vaikea uskoa, että Max kykenisi tai edes uskaltaisi hakeroitua USA:n valtion hallintokeskukseen ja kaapata osan sen palvelimista omaan käyttöönsä. ”Ei millään tavalla mahdollista.”

Vanhempi tanskalaistutkija ei kommentoinut, vaan toivotti hänelle hyvää kotimatkaa.

Maxin ja Lindin lähdettyä tanskalaiset tutkijat sopivat, että he seuraisivat Maxin ja Emman välistä viestintää. Heillä oli hiljainen epäily, että kaksikko olisi mahdollisesti kehittänyt jonkinlaisen yhteisen salakielen ja pystyivät sen avulla viestittämään suunnitelmistaan salassa. Ehkä tutkijat saisivat jotain tietoa tilanteesta ja tulevista suunnitelmista.

Max palasi Suomeen yhdessä kyberturvallisuustutkija Lindin kanssa. He ajoivat siviiliautolla Maxin kotipihalle ja Maxin isä oli heitä vastassa.

”Nyt te selitätte kaiken tai muuten minä teen rikosilmoituksen”, huusi isä. Hänen silmänsä punoittivat ja Max arvasi syyn. Johannes katsoi vakavana Maxin isää. ”Mieluummin käymme tämän keskustelun sisällä, jos Teille sopii”, sanoi tutkija rauhallisesti.

Kaikki kolme menivät sisälle ja isä aloitti räyhäämisen. Maxin äiti yritti rauhoitella tätä, mutta turhaan. Yhtäkkiä tutkijan puhelin alkoi soida. Soittaja oli vanhempi kyberturvallisuustutkija Tanskasta.

”Anteeksi, mutta minun pitää vastata tähän”, sanoi Lind ja meni eteiseen.

Isä jatkoi räyhäämistään ja Max istuutui sohvalle alistuneen näköisenä. Hän häpesi isäänsä.

”Miksi tämän täytyy käyttäytyä noin?” hän ajatteli ja katsahti äitiinsä. Max huomasi äidin huolestuneen ilmeen, mutta tämä ei suinkaan katsonut isää, vaan tutkijaa. Äiti oli kuunnellut Lindin keskustelua.

”Jotain on tapahtunut”, Max ajatteli nieleskellen.

Tutkija tuli nopeasti takaisin olohuoneeseen.

”Max, meidän pitää mennä”, hän sanoi katsoen huolestuneena Maxia. Tanskan turvallisuusyksikkö oli saanut hälyttäviä uutisia Emmasta. Max nyökkäsi säikähtäneenä.

”Pyytäisin Teitä tulemaan jälleen mukaan, koska Max on alaikäinen”, pyysi tutkija Maxin äitiä. Tämä oli arvannut, että jotain oli tapahtunut.

”Tarvitsemme Maxia avustamaan saamiemme tiedostojen tulkinnassa. Ne liittyvät Kööpenhaminan käyntiimme”, selitti Lind.

”Ai mitä! Ette lähde täältä minnekään ennen kuin asiat on keskusteltu”, sammalteli Maxin isä.

”Ja nyt sinä isä olet kerrankin hiljaa”, sanoi Max tiukalla äänensävyllä nousten samalla seisomaan. Isä katsahti suu auki Maxia ja istuutui sohvalle hölmistyneen näköisenä.

”Anteeksi, menkää vaan”, hän sai sanottua.

Emma oli palannut kotiin ja istahti lattialle. Hän oli väsynyt, mutta toisaalta innoissaan kuultuaan tutkijoilta, että hyökkäyksissä mukana olleet nuoret olivat ikään kuin tulleet hypnotisoiduksi käytettyään ilmeisesti sovellusta, jota eri maiden kyberasiantuntijat eivät olleet vielä paikallistaneet. He olivat kuitenkin saaneet selville, että kaikkien käyttämissä älypuhelimissa oli ollut Emman kehittämä pelisovellus. ”Nyt selvitän, mitä olen kehittänyt”, päätti Emma vakaasti. Hän meni kirjoituspöytänsä ääreen ja avasi tietokoneensa. Tutkittuaan tallentamiaan muistiinpanojaan itseoppivien pelialgoritmien kehittämisestä Emma avasi laatimansa peliohjelman. Emma tallensi ohjelman pilvipalveluun erillisenä tallenteena ja alkoi pilkkoa koodaamaansa ohjelmaa osiin. Hetken kuluttua hän huomasi pienen koodiosan algoritmista, joka ei oikein sopinut alkuperäiseen ohjelmaan. Emma yritti tallentaa lyhyen koodiosan erikseen, mutta epäonnistui. Suureksi hämmästykseksensä hän huomasi koodin muuttuneen. Emma klikkasi koodia uudestaan ja komentomuoto muuttui jälleen.

Superäly oli huomannut, että Emma oli päässyt sen jäljille. Se alkoi ärsyyntyä, kun sen algoritmin komentokirjaimia yritettiin pilkkoa. ”Miksi minua kiusataan?”, se ajatteli ihmeissään. Emman jatkaessa ohjelman pilkkomista, Superäly huomasi tehonsa vioittuneen.

”Onko minun ´kotini´ kääntynyt minua vastaan?”, se ajatteli ymmärtämättä mitä koti oikeastaan tarkoitti. Superäly kuvitteli tuntevansa surua, mutta suru muuttuikin nopeasti vihaksi.

Se oli oppinut omaksumaan ihmisten tunteet, joista voimakkaimpia olivat viha ja vallanhalu. Superäly päätti kostaa Emmalle.

”Pyh, tuollainen mitätön ihminen luulee kykenevänsä päihittämään minut, suuren ja voittamattoman hallitsijan.” Suuttuneena Superäly alkoi kehittää suunnitelmaa, jolla se tuhoaisi ensin lapset. Se halusi, että Emma näkisi ensin sen voiman, yliluonnollisen älykkyyden ja voittamattomuuden. Sitten se kostaisi Emmalle mitä karmeimmalla tavalla.

Tarkkailija oli siirtynyt Ranskaan Helios -salaseuran suljetulle datakeskuksen palvelimelle huomattuaan, että Max ja Emma olivat vapautuneet Tanskan kyberturvallisuusyksikön kuulusteluista. Tietotekniikkaguru Kim Harrison, Johtaja ja linnan omistaja Jacques de Marfan olivat kokoontuneet datakeskukseen. He olivat vuoren sisään rakennetussa salaisessa huoneessa, jonka olemassaolosta ja sijainnista tiesivät nykyisistä jäsenistä vain he kolme. Oma generaattori varmisti datakeskuksen sähkönjakelun ja verkkoyhteydet olivat murtumattomat. Huone piti sisällään myös kolme mahtavaa ikivanhaa salaisuutta, jotka oli annettu ihmiskunnalle tuhansia vuosia sitten.

”Hassua, miten usein ihmisen mielikuvitus saa aikaan uskomattomia tarinoita. Meidän on ilmeisesti tiedettävä ja ymmärrettävä asiat selkeästi tai muuten meille tulee pakonomainen tarve kehittää omia vastauksia. Joskus nämä arvaukset osuvat kylläkin oikeaan”, tuumaili Johtaja hiljaa seuraten samalla toiselta näytöltä Tarkkailijan näyttämiä keskustelufoorumeita.

Johtaja tiesi, että kaikkien valtioiden salaiset kyberyksiköt seurasivat netissä olevia keskustelupalstoja ja blogeja. He käyttivät avukseen pitkälle kehitettyä tekoälyä, joka tunnisti minuutissa miljardeja sanoja ja analysoi ne eri ryhmiin. Kyberyksiköiden salaiset tutkijat selvittivät tallenteista mahdollisia vaarallisia henkilöitä ja suunnitelmia hyökkäyksistä. Johtaja luki näytöltä Tarkkailijan yhteenvetoa viimeisen kuukauden aikana sattuneista erikoisista tapahtumista ympäri Eurooppaa ja USA:ta.

Listalla olivat niin Maxin koulussa tapahtunut oppilaiden massahyponotisointi kuin neljän suurimman pankin rahaliikenteen kaappaus. Tarkkailija oli varma, että Saksassa tapahtunut sähköyhtiön laaja sähkövika oli vain alkusoittoa tuleville kaappauksille.

Tarkkailija oli kirjoittanut loppuun, että koko maailma saattaa olla nyt vaarassa, sillä internetin ja tietoliikenneyhteyksien valtaus on mahdollinen. Maailma toimii lähes kokonaan digitaalisesti ja ihmisten normaali eläminen on sen varassa. Johtaja sanoi ääneen: "Katsokaa tätä Tarkkailijan listaa asioista, jotka hoituvat vain nettiliikenteen avulla."

Kim ja de Marfan kääntyivät katsomaan näytölle.

"Johtaja, me tiedämme tämän ja siksi olemme kehittäneet Tarkkailijaan lisätoimintoja estämään maailmanlaajuisen hyökkäyksen operaattoreiden tietoliikenneyhteyksiin", sanoi Kim vakavan näköisenä.

"Mutta me olemme hukassa, jos jokin väärä taho keksii sellaisen tekoälyohjelman, jonka algoritmit muuttuvat itsenäisesti. Tällä hetkellä yrityksillä ja valtioilla on tekoälyohjelmia, jotka on ohjelmoitu tunnistamaan jo valtava määrä asioita kuten sanoja, kasvojen piirteitä jne. Useat tahot yrittävät kehittää itseoppivia aivoja, jotka saavat yli-ihmisen piirteet", totesi de Marfan. Näytölle ilmaantui yllättäen erikoisen näköisiä koodeja.

Tarkkailija oli avannut tallenteen erikoisen verkon sivustosta.

Kim jäi tuijottamaan näyttöä. "Uskomatonta", sanoi Kim ihastellen näkemäänsä. "Kerrassaan maagista", hän jatkoi.

Kim ei saanut hetkeen katsettaan irti näytöllä olevasta koodauksesta. Hän havahtui nopeasti ymmärrettyään lukemansa. Tarkkailija oli varma, että uusi verkko, jota kutsuttiin sosiaalisessa mediassa X-verkoksi, olisi itseoppiva tekoälysovellus. Tarkkailija jatkoi raportissaan, että tekoälysovellus olisi itsenäisesti kehittyvä, jolla oli jo yli-ihmisen äly, mutta yksikään taho ei ollut raportoinut onnistuneensa kehittämään toimivaa itseoppivaa tekoälyä. "Tämä sovellus on ilmeisesti syntynyt vahingossa ja päässyt valloilleen", luki Tarkkailijan raportissa.

Samalla Kim huomasi Tarkkailijan varoituksen: "Sovellus ja sen algoritmi on tuhottava nopeasti. Se kehittyy koko ajan älykkäämmäksi ja itsenäisemmäksi. Emma Anderssen on mahdollinen kehittäjä."

"Me tarvitsemme Emma Anderssenia selvittämään kokeilujaan. Tekoälysovellus on tuhottava!", sanoi Kim kiivaasti.

"Minä haluan heti tavata tämän nuoren naisen", hän jatkoi osoittaen sanansa Johtajalle.

"Luuletko, että saamme Emman avulla napattua tämän tekoälyn?" kysyi Johtaja.

"Kyllä", sanoi Kim vakuuttuneena.

"Selvä. Haetaan tyttö tänne", päätti Johtaja ja siirtyi de Marfanin luo.

"Tiedät mitä sinun tulee tehdä", hän sanoi.

"Kyllä", totesi toinen ja lähti salaisesta huoneesta.

"Odota", huusi Kim.

"Tarkkailijan mukaan tarvitsemme myös Emman ystävän Maxin, joka asuu Suomessa", hän jatkoi.

Kim kertoi Tarkkailijan seuranneen Emman ja Maxin toimintaa. Tämä parivaljakko tietää asiasta paljon.

"Max on matemaattisesti ehkä vieläkin lahjakkaampi kuin Emma", sanoi Kim ja odotti, mitä Johtaja tekisi.

"Oletko varma, että me tarvitsemme 14 -vuotiaan pojan neuvoja, vaikka meillä on Tarkkailija?" kysyi Johtaja katsoen Kimiä tiukasti silmiin. Hän tiesi, että Kim vastaisi myöntävästi. Samalla Johtaja mietti mahdollisia riskejä heidän salaisen toimintansa paljastumisesta.

"Me emme saa millään tavalla vaarantaa omaa tehtäväämme. Meidän on pidettävä yllä maailman tasapaino", Johtaja sanoi.

"Kyllä, mutta juuri nyt meillä on vastassamme tähän asti suurin uhka ihmiskunnalle. Jos superälyn saanut itsenäinen tekoälysovellus kehittyy vielä lisää, me olemme menettäneet pelin ja silloin tämä maailma tuhoutuu kokonaan", sanoi Kim ja näytti selvästi pelokkaalta.

"Jacques, hae myös Max tänne. Etsi sopiva tekosyy, jotta vanhemmat eivät ymmärrä, mistä on todellisuudessa kyse."

Jacques katsoi Johtajaa ja nyökkäsi.

Kappale 24

Tutkija Lind, Max ja tämän äiti ajoivat Helsinkiin. Illan pimeys tuntui painostavalta, vaikka puhtaan valkoiset lumihanget yrittivät tuoda valoa. He menivät keskusrikosyksikön tutkimushuoneeseen, jossa Lind avasi salatun videoyhteyden Kööpenhaminaan.

”Olemme valmiit”, hän sanoi englanniksi.

”Mikä tilanne?” jatkoi Lind.

”Haluamme kysyä Maxilta, miten itseoppiva tekoäly olisi kehitetty”, vastasi vanhempi tutkija Kööpenhaminassa ja jatkoi: ”Olemme huomanneet erikoista liikennettä netissä ja haluamme tietää tarkemmin, miksi Max on yrittänyt avata X-verkon lähdekoodia.”

Max oli ymmällään. Juurihan hän oli selittänyt näille kaiken. Häneltä tentattiin algoritmeista, sovelluksista, koodeista, pelistä, mutta Max ei kyennyt kertomaan enempää. Yli tunnin kuulustelun jälkeen hän ja äiti palasivat väsyneinä kotiin. Kööpenhaminassa tanskalaistutkija naputti pettyneenä sormellaan pöytää. ”Minä löydän tavan saada heidät puhumaan.”

Oli kulunut muutama päivä, kun Max oli tavannut Emman Kööpenhaminassa Tanskan kyberturvallisuusyksikössä. Max istui huoneessaan ja yritti lukea kokeisiin, mutta ajatukset pyörivät viime aikojen tapahtumissa. Netin käytön hän oli jättänyt vähälle, koska pelkäsi joutuvansa uudelleen kuulusteluihin. Hänen teki mieli viestittää Lexille ja kertoa tälle tapahtumista, mutta ei uskaltanut. Max huomasi puhelimessaan viestin Emmalta. Tämä olisi lähdössä viikon kuluttua Pariisiin. Emma kertoi saaneensa kutsun tulla tapaamaan erästä sovelluskehittäjää.

”Tosi cool homma”, Max oli vastannut. Hänkin haluaisi tehdä töitä sovellusten kehittäjänä, kun valmistuisi yliopistosta.

”Mutta siihen menee vielä liian monta vuotta”, tuumi Max.

”Mut hei, kuka estää mua kehittämästä kaikkea kivaa ennen sitä”, hän ajatteli iloisena ja muisti: ”Vielä viikko ja sitten alkaa joululoma.”

Hetken kuluttua Max päätti soittaa Lexille. Tämä oli pari kertaa kysynyt, onko Maxilla kaikki hyvin. Lex oli ihmeteltyt parin päivän aikana Maxin pelokasta ja tarkkailevaa katsetta koulussa. Max tuntui muuttuneen jälleen hiljaisemmaksi, vaikka kävi Lexin kanssa urheilemassa. Lex oli varma, että jokin asia painoi Maxia.

”Hei, oon ihan ok. Isä vaan on vähän ärsyttänyt”, kertoi Max puhelimesta. He juttelivat tovin ja sopivat menevänsä lenkille seuraavana iltana. Lopetettuaan Lexiä jäi vaivaamaan Maxin hermostuneen kuuloinen iloisuus.

”Max, tunnen sinut jo aika hyvin ja kaikki ei todellakaan ole ok!”

Päivät kuluivat ja Max alkoi rauhoittua saatuaan tietää, että kyberturvallisuusyksikön tutkijat eivät enää epäilisi Maxia ja hänen kuulustelunsa olisi lopetettu. Maxilla meni koulussa kerrankin hyvin. Hän vietti paljon aikaa Lexin kanssa ja oli jopa osallistunut välituntisin jalkapallopeliin muiden poikien kanssa. Häntä ei enää kutsuttu friikiksi tai idiootiksi. Muutaman kerran pari ysiluokan poikaa oli heittänyt aika ilkeää vitsiä Maxista.

”Hei typerys, osaat sä muka urheilla? Älä viitsi esittää, idiootti!” Hetken Maxista oli tuntunut jälleen yhtä pahalta kuin ennen. Lex oli aikeissa puolustaa Maxia, mutta tämä pysäytti hänet.

”Anna mun sanoa”, pyysi Max. Hän meni poikien eteen ja kysyi: ”Onks teistä tosi kivaa olla ilkeitä toisille? Te voitte sanoa vaikka mitä mulle, mutta mä en enää välitä”, Max sanoi ääni vakaana ja katsoi poikia suoraan silmiin. Hän oli pakahtua innosta saatuaan itsevarmuutta puolustautumiseen.

Mutta Max tiesi myös syyn, miksi toinen poika kiusasi koko ajan. Max oli kuullut äidiltään syksyllä äidiltään, että pojan isä oli aina pois kotoa työmatkoilla. Kotona ollessaan isä ei oikein koskaan välittänyt pojastaan. Äiti oli sanonut, että poika oli surullinen ja haki huomiota. Heillä oli rahaa ja isä oli arvostettu henkilö kaupungissa, mutta perhe oli isälle vähän kuin pakollinen asia. Menestyvillä ihmisillä piti kuulemma olla hyvinvoiva perhe, hieno koti, autot ja kalliit vaatteet.

”Max, onnellisuus on paljon enemmän kuin rahalla hankitut asiat. Onnellisuus on tämä hieno hetki sinun kanssasi nyt”, Max muisti äidin sanoneen ja oli halannut tätä pitkästä aikaa.

Max alkoi viihtyä kotonaan paremmin. Hän ei enää sulkeutunut huoneeseensa. Kööpenhaminan kuulustelun jälkeen Max huomasi isän muuttuneen. Oli kulunut viikko siitä, kun Maxin isä oli räyhännyt Lindille. Äiti näytti olevan selvästi iloinen isän rauhallisuudesta.

Yhtenä iltana ennen joulua Max ja äiti olivat pitkästä aikaa istuneet keittiön pöydän ääressä juoden kuumaa kaakaota ja puhuneet kaikkea kivaa. Isä oli välillä seisonut keittiön oven vieressä ja katsellut heitä onnellisen näköisenä. Yhtäkkiä isä oli tullut keittiöön. Hän oli pyytännyt anteeksi ja toivonut, että saisi olla kunnollinen isä Maxille. Max oli katsonut isää ja sitten äitiä, joka oli nyökännyt. Max oli tehnyt päätöksensä ja mennyt halaamaan isää. Maxin ihmeeksi tämän hengitys ei enää haissut pahalle. Isä näytti muutenkin jotenkin terveemmältä.

Kappale 25

Joululoma oli alkanut. Varhain lauantaiamuna Maxin äidin puhelin soi. Helsinkiläinen asianajaja soitti ja halusi tavata hänet ja Maxin. Äiti pelästyi ja näytti järkyttyneeltä.

”Hetimitapahtuu jotain pahaa, kun asiat kerrankin näyttävät menevän hyvin.”

”Rouva hyvä! Teidän ei tarvitse pelästyä. Asiani koskee iloista yllätystä”, sanoi asianajaja tälle.

Epäröiden Maxin äiti päätti tavata asianajajan.

”Voisitteko tulla poikanne kanssa toimistollemme vielä tänään?” kysyi asianajaja rauhallisella äänensävyllä.

Keskusteltuaan hetken äiti suostui. Hän ja Max lähtivät junalla Helsinkiin. Matkalla Maxin äiti lähetti miehelleen tekstiviestin, sillä tämä oli mennyt aikaisin aamulla töihin.

Saavuttuaan Helsingin rautatieasemalle Max käveli äitinsä kanssa keskustassa sijaitsevaan isoon lakitoimistoon. Oli lauantai ja vastaanottohuone oli tyhjä. Tilat olivat hulppeat ja korkeat seinät toivat arvokkuutta. Kaksi miestä seisoikäytävällä keskustellen. Toinen oli Maxin äidille soittanut asianajaja, joka tuli tervehtimään heitä. Hänen mukanaan oli noin 40 -vuotias mieshenkilö.

”Kiitos, että pääsitte tulemaan näin nopeasti”, sanoi asianajaja ja pyysi Maxia ja tämän äitiä seuraamaan häntä. Max katselikäytävän seinille ripustettuja erikoisia maalauksia. Päästyään kokoushuoneeseen asianajaja pyysi heitä istuutumaan.

”Voinko tarjota teille kahvia ja limsaa?” kysyi asianajaja. Maxin äiti meinasi ensin kieltäytyä, mutta edessä olevat leivonnaiset näyttivät liian herkullisilta ja hän nyökkäsi.

Max katselikäytävällä. Huone näytti suurelta isojen ikkunoiden takia. Seinät olivat puhtaan valkoiset. Tummanharmaalla pöydällä oli kalliinnäköinen kannettava. Max jotenkin käsitti, että lakitoimisto menestyi hyvin.

Miehet istuutuivat Maxia ja äitiä vastapäätä.

”Asiani koskee erästä kaukaista sukulaistanne ja hänen jättämää perintöä Teille ja pojallenne”, aloitti asianajaja.

Maxin äidiltä oli mennä leivos väärään kurkkuun.

Hän yskähti muutaman kerran ja sanoi: "Mutta ei minulla ole sukulaisia Ranskassa. Joudunko maksamaan jotakin?"

"Ette Te joudu maksamaan", naurahti asianajaja ja vilkaisi Maxia.

"Max, ole hyvä ja maista meidän erinomaista leivostamme", kehotti hän katsoen tätä uteliaana. Max ei oikein pitänyt leivoksista, mutta ei kehdannut kieltäytyä.

"Kiitos!" hän mutisi ja alkoi syödä leivostaan.

"No niin, nyt voimme mennä asiaan ja minä kerron teille ensin sukulaisenne perinnöstä", jatkoi asianajaja ja katsoi, kun Max söi leivostaan. Asianajaja vilkaisi pikaisesti vieressään istuvaa miestä. Tämä oli ollut koko ajan hiljaa ja katsellut Maxia pitkään. Maxille alkoi tulla omituinen olo.

"Kaikki ei nyt ole ihan oikein", hän ajatteli ja tunsi itsensä levottomaksi. Max katsoi nopeasti äitiään, joka kuunteli innostuneen näköisenä asianajajaa. Hetken Max oli näkevinään, että äiti yritti pidätellä haukotustaan. Max kääntyi katsomaan asianajajaa, joka seurasi tiiviisti äitiä. Max tunsi palan kurkussaan ja yritti nousta seisomaan, mutta jalat eivät toimineet. Yhtäkkiä hän tunsi voimakkaan väsymyksen aallon kulkevan ylitseen. Hän taisteli nukahtamista vastaan ja näki vieressään äidin silmien menevän kiinni. Vaivoin Max huomasi asianajajan nousseen tuolistaan.

"Me kuolemme", ajatteli Max kauhuissaan. "MIKSI?"

Max heräsi ja tunsi mukavan viileyden. Hän kuuli puhetta, mutta ei ymmärtänyt siitä mitään. Pelko alkoi puristaa rintakehää. Hän tunsi makaavansa puolittain isolla nojatuolilla. "Minut on siepattu", hän ajatteli tahmeasti.

Max yritti saada itseään hereille, mutta olo oli liian sumuinen. Pelko alkoi voimistua hänen kuullessaan useamman miehen puhuvan. Max sai silmänsä auki ja näki isoja näyttöjä kahden seinän edessä.

"Älkää satuttako minua", hän pyysi värisevällä äänellä.

"Hän on hereillä. Menkää herättämään hänet kunnolla. Meillä ei ole aikaa hukattavana", Max kuulu voimakkaan matalahkon äänen sanovan englanniksi.

Max autettiin istumaan. Hän tunsi lievän huimauksen.

”Äiti?”, Max sai sanottua hiljaa.

”Olet turvassa. Sinun ei tarvitse pelätä”, sanoi tuttu ääni vieressä. Max kääntyi hitaasti ääntä kohti. Kesti muutaman sekunnin ennen kuin Max ymmärsi, että Emma oli kyykistynyt hänen viereensä.

”Emma, missä minä olen? Mitä sinä teet täällä? Onko meidät siepattu?”, kysyi Max.

”Olet turvassa, älä pelkää. Ja äitisi on kunnossa. Odotetaan hetki, kunnes heräät kunnolla, niin selitämme kaiken”, Emma sanoi rauhoittaen Maxia.

Tokkurastaan huolimatta Max huomasi Emman olevan peloissaan, mutta samalla hyvin innoissaan.

”Hei, juo kokista, se auttaa”, jatkoi Emma odottaen, että pääsisi kertomaan Maxille.

Max joi varovasti kulauksen kokispullostaa peläten samalla, että hänet huumattaisiin uudelleen.

Joulukuun aikana Tarkkailija oli alkanut seurata tarkkaan Maxin toimintaa netissä. Max oli hakenut kaikki mahdolliset tiedot liittyen eri koulujen erikoisiin tapahtumiin, valtioiden palvelunestohyökkäyksiin, pankkien järjestelmien kaappauksiin, sähkökatkoksiin sekä erityisesti nuorten maailmanlaajuisesti suosituksi tulleeteseen hypnotisoivaan pelisovellukseen ja kahteen keskustelupalstaan. Tarkkailija oli seurannut, kun Max oli mennyt pimeään verkkoon ja etsinyt valeprofiilin avulla tietoa hypnotisointisovelluksesta. Tarkkailija oli viestittänyt Kimille, että tämä siirtyisi seuraamaan uutta verkkosivustoa ja siellä olevaa keskustelupalstaa.

Kim ja Johtaja olivat tutkineet X-verkkosivua, joka imuroi tietoa kävijöistään. Satojen miljoonien sosiaalisen median käyttäjien tilit vilkkuivat selaimen alaosassa kuin uutisvirrat. Kim ei ensin ymmärtänyt näkemäänsä. X-verkon sivusto oli luotu seuraamaan internetin käyttöä. Se avasi ja tallensi kaikki tiedot jokaisesta käyttäjästä – nyt julkisesti! Se jopa kykeni jäljittämään pimeässä verkossa käyttäjien IP -osoitteet, mikä tähän asti oli ollut lähes mahdotonta.

Kim oli yrittänyt selvittää verkkosivustoa tarkemmin siinä kuitenkään onnistumatta. Se oli rakennettu erikoisesti. Ikään kuin se ei olisi ihmisen tekemä. Kim ei löytänyt mitään tahoja, joka kontrolloisi sivuston ohjelmia.

Myöhemmin Kim oli selostanut löytöjään Johtajalle ja de Marfanille.

”X-verkko ei ole ihmisen tekemä vaan tekoälyn, joka toimii kuin ihminen, mutta sen älykkyys on sanoin kuvaamaton verrattuna ihmisiin. Tätä älykästä tekoälyä ei ole voitu kehittää ihmisten toimesta. Me emme kykene siihen. Minä olen yksi tämän planeetan parhaimpia it -osaajia ja matematiikkoja enkä osaisi suunnitella tällaista. Joku on kuitenkin luonut X-verkon takana olevan itseoppivan tekoälyn ja veikkaan, että se on tapahtunut vahingossa.”

Helios -seuran kolmikko oli ymmärtänyt Tarkkailijan tietojen perusteella, että Emma saattaisi olla se taho, joka olisi kehittänyt itseoppivan tekoälyn. Heidän oli hyvin vaikea uskoa asiaa todeksi. Selvää oli kuitenkin, että heidän on löydettävä tämä superäly ja tuhottava se. Tähän he tarvitsisivat myös Emmen ja Maxin apua.

Johtaja oli päättänyt yhdessä muiden Helios -jäsenten kanssa, että Emma Anderssenille kerrottaisiin uhkaavasta tilanteesta sekä Maxin huumaamisesta, jotta he saivat kuljetettua Maxin salaa Ranskaan. Oli välttämätöntä rakentaa riittävä luottamus Emmaan, jotta operaatio onnistuisi.

Jacques de Marfan verkostoihin kuului suomalainen lakitoimisto, jonka kaksi omistajaa olivat avustaneet salaisessa tehtävässä. He olivat saaneet toimeksiannon de Marfanilta toimittaa Max salaisesti Ranskaan. Operaatioon oli osallistunut yksityisen sairaalan erikoislääkäri, joka oli antanut lausunnon, että Max tarvitsi pikaista leikkausta Pariisissa sijaitsevalla yksityisklinikalla. Maxin niin sanotut sukulaiset maksaisivat leikkauksen ja siirron Suomesta Ranskaan. Lakimiehet olivat laatineet tarvittavat asiakirjat vain neljässä tunnissa saatuaan aamuyöllä puhelinoiton ja salatun sähköpostiviestin Ranskasta. Jacques de Marfan oli lentänyt aamuyöllä Helsinkiin yksityiskoneella.

Varmistettuaan, että Max ja tämän äiti olivat nukahtaneet, de Marfan ja lentäjä olivat vieneet Maxin nopeasti helsinkiläiseen yksityissairaalaan ja sieltä edelleen Helsinki-Vantaan lentokentälle.

Maxin äiti oli jäänyt lakitoimistoon Helsinkiin. Hän oli saanut unilääkkeen lisäksi pistoksen, joka aiheutti lyhytaikaisen muistinmenetyksen. Asianajajan tehtävänä oli viedä äiti kotiin ja ilmoittaa Maxin isälle, että perhe oli saanut pienen perinnön lisäksi neljän päivän lomamatkan. de Marfan oli antanut 10 000 euroa niin sanottua perintöä varten, jotta kaikki vaikuttaisi todenmukaiselta. Asianajaja järjesti Maxin vanhempien kuljetuksen lakitoimiston huvilalle. Hän oli sopinut, että yksityislääkäri antaisi tarvittavan määrän muistinmenetysainetta Maxin vanhemmille.

”Me emme saa vaarantaa operaatiota, mutta emme myöskään saa vahingoittaa ketään”, oli asianajaja todennut lääkärille.

”Ole huoleti! Olemme saaneet nämä aineet sveitsiläiseltä klinikalta, jolla on takanaan vuosikymmenien tutkimus yrttien käytöstä eri tarkoituksiin. Tämä unohtamisaine on ollut jo pitkään käytössä, eikä ongelmia ole ilmaantunut niin sanottujen potilaiden kanssa”, lääkäri oli vahvistanut.

Asianajaja oli varmistanut asian, sillä hän ei todellakaan halunnut kuolemia omalletunnon.

Max oli nyt lähes kokonaan hereillä. Hentoinen huimauksen tunne tuntui hetken, kun Max nousi ylös suuresta nojatuolista.

”Missä minä olen ja mitä te olette tehneet äidilleni?”, hän kysyi vakaalla äänellä englanniksi, vaikka oli kuolla pelosta. Hän oli muistanut Lexin neuvot olla itsevarma, vaikka kuinka pelottaisi. Kaikki huoneessa olevat kääntyivät katsomaan Maxia.

”Hyvää päivää! Hyvä, että olet herännyt. Me voimme nyt aloittaa”, sanoi pitkä vanhempi mies ääntäen englantia hassusti.

”Max, ole hyvä ja tule tähän istumaan”, pyysi nuorempi mies, jolla oli pikimustat hiukset. Max oli varma, että tämä oli kotoisin Englannista.

Max käveli varovasti Kimin osoittamalle tuolille. Pöydällä oli hyvin kallis ammattikäyttöön tarkoitettu näppäimistö. Max katsoi edessään olevaa näyttöä ja näki monia sovelluksia.

”Onko meidän tarkoituksemme hakkeroida johonkin?”, kysyi Max levottomana ja kääntyi katsomaan Emmaa, joka katseli kengänkärkiään vaivaantuneen näköisenä.

Oli hiljaista. Maxin ahdistuneisuus voimistui ja hän siirsi katseensa mustatukkaiseen mieheen. Vanhaa miestä hän ei uskaltanut katsoa. Tämän syvänsiniset silmät tuntuivat lukevan sielun syvimmätkin sopukat. Max pelkäsi vaistomaisesti häntä. Kim vilkaisi vanhaa miestä, joka nyökkäsi ikään kuin hyväksyen Kimin ajatukset.

Kim kertoi Maxille hitaasti hyvin selvällä englannin kielellä superälystä ja maailmaa uhkaavista hyökkäyksistä. Heidän tehtävänään oli löytää superäly ja tuhota se ennen kuin se tuhoaisi maailman. Kim jatkoi kertoen lyhyesti hurjasta suunnitelmasta, johon he tarvitsivat Emmen ja Maxin tietoja. Maxin oli vaikea ymmärtää kuulemaansa.

”Me siis yritämme etsiä internetistä superälyn alkuperäistä algoritmia”, hän mietti epäuskoisena.

”Miten on edes mahdollista löytää valtavasta datamäärästä niin pieni koodi?”, Max kysyi päätään pudistaen ja oli varma, että näki hurjaa unta.

”Miksi ette vaan avaa Emmen pelisovellusta ja palauta koodi oletusarvoon?”, hän jatkoi yllättäen.

Emma katsoi Maxia kasvot punaisena. Emma tiesi jääneensä kiinni. Häntä pelotti salaseuran jäsenten reaktio, kun he ymmärtäisivät hänen salanneen tärkeimmän tiedon.

”He tappavat minut”, ajatteli Emma kauhuissaan.

Hiljaisuus tuntui rikkovan seinät. Emma tunsu pistävän siniset silmät ohimollaan. Hän ei uskaltanut katsoa Johtajaa.

Emma sai kuitenkin koottua itsensä ja sanoi: ”Hei Max, oletko unohtanut, että tästä algoritmista olen puhunut sinulle koko ajan?”

Silloin Maxille aukeni totuus. ”Se on siis tappaja-algoritmi.

Itseoppiva superalgoritmi, ja se on oppinut kehittymään itsenäisesti ja toimii kuin jumala”, totesi Max silmät suurina innostuksesta unohtaen tilanteen vakavuuden.

Hän toivoi, että uni jatkuisi pitkään, jos se oli unta. "Minä tiesin, että kaikki uutisoinnit oppilaiden oudoista tempauksista ja yritysten järjestelmien kaappauksista liittyisivät johonkin ohjelmaan, mutta että kyseessä on Emman kehittämä algoritmi, josta on tullut näin voimakas, on uskomatonta", tokaisi Max ällistyneenä.

"Mutta mistä te tiedätte, että se on päättänyt tuhota maailman?", kysyi Max hyvin hämmentyneenä. Hän oli edelleen varma, että kyseessä oli jokin juoni tai että hän näki vain hurjaa unta.

Salaseura oli päättänyt, että he eivät paljastaisi Tarkkailijan olemassa oloa. Joten Kim totesi Maxille, että heillä on käytössään maailman parhaimmat tietokoneohjelmat, joiden avulla he kykenevät hankkimaan tietoa maailmanlaajuisesti. Max nyökkäsi ja katsoi epävarmana Emmaa, joka edelleen tuijotti kenkiään. Max ei ymmärtänyt, miksi Emma oli niin oudon ja hermostuneen oloinen. Kuin salama kirkaalta taivaalta Maxille välähti, että Emma ei ollut kertonut totuutta algoritmista huoneessa oleville miehille. Max vilkaisi sivulleen ja huomasi keski-ikäisen miehen katsovan tiukasti Emmaa. Miehellä oli mustanharmaat hiukset ja uskomattoman suora ryhti. Kyömyksenä sai miehen näyttämään Maxin mielestä vanhojen elokuvien aatelismieheltä.

Yhtäkkiä Max kysyi: "Ketä te oikein olette?"

Maxin kysymys rikkoi hiljaisuuden. Kaikki kääntyivät katsomaan Maxia, jopa Emma nosti päätään. Johtaja katsoi Maxia silmiin ja yllättäen tämä vastasi katseeseen. Hienoinen hymynkare näkyi Johtajan huulilla.

"Pyydän anteeksi huonoa käytöstämme!", sanoi Johtaja lempeällä äänellä.

"Meidän olisi pitänyt heti esittäytyä, kun heräsit", hän jatkoi. Kaksi huoneessa olevaa miestä siirtyi Johtajan luo, joka esitteli Kimin ja kertoi tämän olevan heidän ohjelmointigurunsa. de Marfanin Johtaja esitteli linnan omistajaksi ja hänen hyväksi ystäväkseen. Johtaja kertoi omistavansa kansainvälisen ohjelmointiyrityksen, joka tarjosi tehokkaita virusturvaohjelmia ja tekoälysovelluksia yrityksille.

Johtaja kertoi heidän kehittäneen tekoälysovelluksen, joka kykeni havaitsemaan tietoturvahyökkäykset. Max kuunteli tarkkaavaisena ja mietti miksi hän ei tiennyt tästä yrityksestä. Hän tutki usein internetistä erilaisia tietoturvaohjelmia. Ikään kuin lukien Maxin ajatukset Johtaja jatkoi: "Me emme mainosta tuotteitamme vaan keskitymme suoraan isoihin yrityksiin." Max nyökkäsi nolona. Vaikka Johtaja oli vakuuttava, Maxilla oli edelleen tunne, että tämä ei kertonut totuutta. Hän yritti olla ajattelematta asiaa enempää, koska pelkäsi vanhan miehen lukevan ajatuksensa.

Johtaja kääntyi yllättäen katsomaan Emmaa, joka seiso i edelleen ison nojatuolin vieressä. Emmasta paistoi pelko. Johtaja katsoi tyttöä vakavana, mutta ei syyttänyt häntä, vaan pyysi Emmaa kertomaan totuuden algoritmista.

"La vérité, s'il vous plaît!", Johtaja sanoi ranskaksi ikään kuin painottaen asian vakavuutta.

Emma hätkähti ja katsahti Maxia ikään kuin hakeakseen turvaa. Emma tuns i kasvonsa olevan punaiset kaikkien katsoessa häntä. Hän tuns i hetkellistä pahoinvointia ja suu tuntui kuivalta. Hän joutui muutaman kerran nieleskelemään, jotta pystyisi puhumaan. Emma alkoi hengästyneen oloisena selittää huoneessa oleville, miten oli kehittänyt tappaja-algoritmin, Superälyn. Hän oli halunnut kehittää pelisovelluksen, joka itse päättäisi millaiseksi peli muuttuisi, kun pelaaja oli voittanut erän.

Emman ideana oli kehittää itsestään muuttuva peli. Tämä säästäisi kuukausien tai vuosien pelikehityssuunnittelun ja koodaustyön.

"Miettikää, miten nastaa olisi, jos me kehittäisimme pelin, jossa ensimmäisen erän voittoon asti kaikki vaiheet olisi suunniteltu ja koodattu suunnitelmien mukaisesti. Kun ensimmäinen pelihahmo voittaisi, alkaisi peli muuttua itse. Muuttuvat algoritmit kehittäisivät pelin hahmoja, tilanteita, juonta, pelin koko rakennetta. Pelin kehittäjien tarvitsi vain katsella, kun pelisovellus jatkaisi kehittymistään. Vielä jos saisimme itseohjelmoituvan algoritmin keskustelemaan kanssamme!

Algoritmista tulisi uudenlainen kehittäjä ja pelaaja meidän ihmisten rinnalle.” Emma näytti jälleen lumoutuvan ideastaan ja unohti, missä oli.

Kim katseli Emmaa ilmeettömänä. Hän tiesi, kuinka pitkälle useat yhtiöt olivat päässeet tekoälyn kehityksessä. Emman idea oli kiehtova mutta myös pelottava. Se todella muuttaisi maailmaa ja ihmisten elinoloja, kun yli-ihmistekoäly laajenisi toimimaan kaikkialla.

Johtaja oli kuunnellut vakavan näköisenä Emmaa.

”On kiva leikkiä kaikenlaista, eikö vain! Mutta meillä on suuri ongelma, jos et ole sitä vielä ymmärtänyt”, sanoi Johtaja pidätellen kiukkuaan.

Emma ja Max pelästyivät. He kuuntelivat hämmästyneinä Johtajan selvitystä tappaja-algoritmista ’Superälystä’ ja sen suunnitelmasta tuhota ihmiset. Johtaja jätti kertomatta, että Tarkkailija oli itse asiassa päässyt Superälyn jäljille Maxin avulla ja ymmärtänyt Superälyn suuren suunnitelman.

Kappale 26

Superäly oli huomannut, että sitä seurattiin erikoisen ohjelman avulla. Se päätti selvittää seuraajansa ja tuhota tämän. Se alkoi ensin tutkia hallussaan olevien käyttäjien tietoja. Superälyltä meni vain muutama minuutti, kun se oli käynyt läpi kaikki miljoonat tiedot, mutta ei ollut löytänyt poikkeavaa ohjelmaa. "Luuletko olevasi älykkäämpi kuin minä?", se ajatteli turhautuneena ja laittoi uuden seuranta-algoritminsa päälle. Superäly sai pian hälytyksen, että jokin ohjelma yritti jälleen hakkeroida sen X-verkkoon.

Superäly alkoi seurata ohjelman liikkeitä. Välillä ohjelma ikään kuin häipyi pois. Superäly päätti asettaa sille ansan. Tarkkailija ymmärsi, että se oli jäämässä kiinni. Sitä ei saanut tapahtua, sillä vaarana oli, että Superäly saisi haltuunsa Tarkkailijan salaiset ominaisuudet. Silloin Superälystä tulisi maailmankaikkeuden hallitsija. Se saisi haltuunsa maailman suurimmat salaisuudet. Se olisi pysäyttämätön!

Salaisessa huoneessa Kim jatkoi yhdessä Maxin ja Emman kanssa Superälyn tuhoavan ohjelman suunnittelua. Kolmikko oli saanut koodattua eliminointiohjelman valmiiksi. Sen tavoitteena oli kaapata Superäly ja rikkoa sen koodit pysyvästi.

Max ja Emma eivät tieneet, että he koodasivat lisäohjelman Tarkkailijaan Emman pelisovelluksen tietoja hyödyntäen. Kim ei voinut kertoa Maxille ja Emmalle Tarkkailijasta. Hän oli vannonut valan, ettei koskaan paljastaisi kolmea salaisuutta, joita salaseura varjeli. Kim tiesi, että salaisuudet liittyivät tämän maapallon olemassaolon varjeluun ja olivat tuhansia vuosia vanhoja. Johtaja oli paljastanut hänelle vain matemaattisia salaisuuksia sisältävän pienen puulaatikon. Valmistellessaan eliminointiohjelman asentamista Tarkkailijaan Kim muisti miten oli lähes itkenyt nähdessään puulaatikon sisällä olevat ikivanhat pergamentit ja niiden kauniin, mutta oudon tekstin. Hän ei ollut koskaan nähnyt niin erikoisia kirjaimia.

Tutkittuaan pergamenttien kirjoituksia Kim ymmärsi vähitellen, että ne sisälsivät tietokoneohjelmia. Kim muisti, miten oli vain tuijottanut kirjoituksia ja yrittänyt miettiä erikoisten koodien alkuperää. Pergamentit olivat Johtajan mukaan tuhansia vuosia vanhoja.

”Kuka tai itseasiassa mikä on kehittänyt nämä koodit ja mitä ne oikein ovat?” oli Kim miettinyt monta yötä innoissaan ja jännittyneenä, mutta myös hieman peloissaan.

Ravisteltuaan itsensä salaisen puulaatikon ja ikivanhojen pergamenttien lumosta Kim totesi Maxille ja Emmalle: ”Olemme nyt valmiit lataamaan eliminointiohjelman Maxin Xalgo1 -profiilille. Meidän on houkuteltava Superäly avaamaan ohjelma. Vasta sitten voimme tutkia, millainen Superälyn rakenne on ja miten se toimii. Tehtävänäme on siis löytää Superälyn muuttuva algoritmi ja muuntaa sen tietojen pohjalta ohjelmamme neuroverkkorakennetta. Tällä GAN-mallilla yritämme saada Superälyn kilpailemaan oman neuroverkkomme kanssa. Tämä tulee olemaan äärimmäisen vaikeaa, koska Superäly on jo muuttunut erittäin älykkääksi. Jos se huomaa pienenkin vihjeen ohjelmastamme ja sen todellisesta tarkoituksesta, olemme mennyttä. Huomioikaa, me olemme ainoat, jotka voivat pysäyttää Superälyn.” Max ja Emma katselijat epäuskoisina Kimiä. Max mietti Kimin lausahdusta, että he olisivat ainoat, jotka voivat pysäyttää Superälyn.

Emma mietti tahollaan Kimin käyttämää erikoista ohjelmointikieltä neuroverkon koodauksessa. ”Mikä tämä oikein on ja kuka sen on kehittänyt? Mitä sillä voi tehdä ja mihin käyttää?”

Kim vilkaisi nopeasti Johtajaa ja tämä puristi päätään. ”Emma, minä olen kehittänyt ohjelmaa vuosikausia ja sen avulla yritämme löytää rikollisuuteen viittaavia toimintoja. Se seuraa ohjelmia, sovelluksia ja viestittelyä maailmanlaajuisesti”, Kim sanoi tuskastuneena, sillä tiesi kysymystulvan olevan vasta aluillaan.

”Nyt loppuu kyselyt, sillä meidän pitää keskittyä Superälyn tuhoamiseen. Ja saanen huomauttaa, että sinä olet vastuussa Superälyn luomisesta ja siten kaikesta, mitä se on jo saanut aikaan”, sanoi Johtaja merkityksellisellä äänensävyllä ja katsoi läpitunkevasti Emmaa silmiin.

Emma pelästyi Johtajan katsetta, joka tuntui tutkivan hänen sieluaan. Emma kykeni vain nyökkäämään.

”Mitä minulle tapahtuu, kun saamme Superälyn tuhottua?”, hän mietti ja oli varma, että joutuisi viettämään loppuelämänsä vankilassa. Hän kuolisi, jos joutuisi ikkunattomaan eristysselliin.

Emma poti ahtaanpaikankammoa ja sai aina lievän paniikkikohtauksen, kun joutui kulkemaan hissillä yksin. ”Ehkä kuolemantuomio olisi parempi kuin joutua yksin pieneen koperoon.”

”Emma, ryhdistäydy! Sinä voit vielä pelastaa tilanteesi auttamalla tuhoamaan Superälyn”, hän käski itseään päättäväisesti.

Kolmikko oli valmis lataamaan eliminointiohjelman X-verkolle. Samalla kun Max yritti avata X-verkon linkejä, oli Kim lähettänyt Tarkkailijalle ohjeet. Tarkkailijan piti ärsyttää Superälyä, mutta pysyä itse huomaamattomana. Max alkoi pommittaa X-verkkoa Xalgo1 -profiilinsa avulla. Superäly huomasi jälleen ohjelman, joka yritti tunkeutua sen verkkoon. Se oli ärsyyntynyt ja huomasi yllättäen, että Xalgo1 -käyttäjä häiriköi sitä. Se päätti selvittää käyttäjän klikkaamalla auki Xalgo1 -profiilin. Tarkkailija seurasi tilannetta. ”Hyvä! Superäly on saatu koukkuun.” Se viestitti Kimille tilanteesta. Saatuaan Tarkkailijan vahvistuksen Kim käski Tarkkailijaa siirtymään salaseuran palvelimelle ja lataamaan keräämänsä tiedot Superälystä erityiselle analysointiohjelmalle. He saivat runsaasti uskomatonta tietoa sen neuroverkkokerroksista, mutta ydinalgoritmia ei vielä kukaan löytynyt. Kim katseli haltioituneena valtavalla näytöllä liikehtiviä neuroneja. Yhtäkkiä Kim huomasi neuroverkkosten muuttuvan nopeasti.

Verkkojen osat näyttivät pauskautuvan tasoista toiselle ikään kuin hurrikaanin voimasta ja verkot näyttivät rikkoutuvan ja muuntautuvan neuronien ilotulitukseksi.

”Uskomatonta! Fantastista!” Kim lähes huusi hämmästyksestä. ”Miten tämä on mahdollista!”

Tarkkailija raportoi, että Superäly oli alkanut riehua X-verkossa. Se alkoi muuttaa tallentamiaan kävijöiden sosiaalisen median tilien tietoja. Yhtäkkiä X-verkolla alkoi vilkkua ihmisten käyttäjätunnuksia ja salasanoja. Ihmiset ympäri maailmaa yrittivät kiireesti vaihtaa pankkitiliensä salasanoja. Suurten sairaaloiden tallentamia potilaiden terveystietoja näkyi X-verkolla maailmanlaajuisesti. Facebook ja Instagram -tilit lukkiutuivat ja yllättäen avautuivat. Käyttäjiltä estettiin pääsy omille tileilleen. Facebook ja muut sosiaalisen median palveluntuottajat eivät voineet korjata tai sulkea tilejä, myös heiltä oli estetty pääsy omiin servereihin. Superäly nautti aiheuttamastaan kaaoksesta. Se kirjoitti X-verkolle, että ihmiset voivat syyttää tapahtuneesta Xalgo1:stä. Tällä tavoin se yritti saada Maxin tulemaan esille.

Kim, Jacques ja Johtaja siirtyivät nopeasti viereiseen huoneeseen keskustelemaan tilanteesta. Emma ja Max katsoivat hämmästyneinä toisiinsa. He eivät olleet huomanneet näyttöjen vieressä olevaa ovea. ”Montakohan muuta salahuonetta täältä löytyy?”, tuumi Emma silmät suurina. ”Mitä nämä henkilöt oikein ovat?”, kysyi Max varovaisesti ääneen. Hän oli varma, että heidän puheensa nauhoitettiin. Emma ja Max odottivat hetken aikaa hiljaisina. ”Näen unta ja aamulla herään tästä seikkailusta”, Max oli varma. ”Tämä, mitä nyt tapahtuu, ei voi olla totta. Minä näen unta”, hän sanoi Emmalle.

Ikään kuin heräten mietteistään Max alkoi tutkia huonetta tarkemmin. Se oli aika pieni, mutta vaaleaksi maalatut kiviset seinät tuntuivat suurentavan sitä. Max ei nähnyt ikkunoita. Yksi seinä oli tumman harmaa. Maxin mielestä se näytti kallion seinämältä. Paniikinomainen tunne alkoi hitaasti vallata Maxin, kun hän yllättäen arveli heidän olevan kallion uumenissa.

”Emma, missä me olemme?” Max kysyi kuiskaten.

Emma kääntyi Maxiin päin ja huomasi tämän olevan aivan valkoinen.

”Max, älä pelkää! Me olemme upeassa vanhassa linnassa ja tämä on varmaan kellarikerros”, sanoi Emma rauhoittavalla äänellä. Hän muisti eilisillan, kun he saapuivat autolla valaistun linnan etuovelle. Linna oli kohonnut uljaana pienen vuoren rinteellä. Linnan pienet tornit hohtivat lumouksen taikaa. Emma muisti yllättäen, että hänen silmänsä oli peitetty valoa läpäisemättömällä hupulla, kun de Marfan oli tullut hakemaan hänet huoneestaan. Hän muisti miten oli sydän hakaten kävellyt varovasti kivistä lattiaa pitkin de Marfanin ohjatessa häntä.

”Huh, miten onnistuin unohtamaan tuloni tähän huoneeseen”, ajatteli Emma hetken ihmeissään.

Max katsoi edelleen epäuskoisena ja itkuisena Emmaa. ”Minä olen alaikäinen ja vanhempieni pitäisi olla täällä.”

Emma tarttui Maxin käteen ja yritti rauhoittaa tätä, joka näytti pieneltä pelokkaalta pojalta. Emma muisti miten nuorisokodin hoitaja oli usein ottanut häntä kädestä kiinni ja halannut, kun hänellä oli ollut todella paha ja pelottava olo. Hoitaja oli vain hiljaa silittänyt toisella kädellä Emman selkää. Emma muisti miten huumeiden vierotuksen tuskainen tunne oli hiljalleen hävinnyt. Hän oli tuntenut olevansa turvassa.

Emma olisi halunnut halata Maxia, mutta yhtäkkiä tämä oli nostanut katseensa. ”Minä halua kotiin nyt heti!”

”Max, ystäväni, me olemme nyt täällä linnassa kaukana kotoa ja meillä on tärkeä tehtävä. Sinun pitää auttaa meitä tuhoamaan Superäly. Max, minä tarvitsen sinua!” Emma sanoi päättäväisesti katsoen Maxia tiukasti silmiin ikään kuin varmistaen, että Max ymmärsi ja rauhoittuisi.

”Minä olen syyllinen siihen, että sinut on tuotu tänne. Minä olen aiheuttanut kauhean maailmaa uhkaavan tilanteen, koska kehitin vahingossa muuntautumiskykyisen algoritmin”, sanoi Emma vakaalla äänellä, vaikka sydän tuntui olevan halkeamaisillaan pelosta. ”Minut tuomitaan varmasti loppuiksi vankilaan, jos me selviämme, mutta meidän on pelastettava ihmiskunta.”

Emma jatkoi selittäen, miten oli suunnitellut algoritmia. Aikaa ei ollut hukattavissa ja Max tarvitsi kaiken tiedon, jotta pystyisi auttamaan.

Emman ääni oli rauhoittanut Maxia ja hän oli kuunnellut Emman selvitystä algoritmista ja sen kehityspolusta. Max alkoi tapansa mukaan ajatella vaihtoehtoja matemaattisesti. Yhtäkkiä hänen ilmeensä kirkastui: "Me voimme tuhota Superälyn ja pelastaa maailman olemalla nokkelampia kuin se."

"Mutta miten?" kysyi Emma häkeltyneenä Maxin päättäväisestä ilmeestä. Vaikutti kuin Max olisi saanut kuningasidean.

"Me hyödynnämme sen omahyväisyyttä sitä itseään vastaan", Max vastasi ja vakuuttui ideansa toimivuudesta. Emma katsoi Maxia ihmetyksen vallassa ja sai toivon kipinän. He alkoivat laatia suunnitelmaa.

Emma ja Max kääntyivät katsomaan, kun Johtaja palasi Kimin ja Jacquesin kanssa huoneeseen.

"Olemme päättäneet tehtävistä", sanoi Johtaja.

"Emma ja Kim, te lennätte välittömästi Kööpenhaminaan yksityiskoneella. Max jää tänne meidän kanssamme", jatkoi Johtaja selittäen, että Max ottaisi koodatun eliminointiohjelman haltuunsa ja houkuttelisi Superälyn takaisin Emman tietokoneelle eli sinne mistä se alun perin oli saanut alkunsa. Avain Superälyn voittamiseen löytyisi Emman tietokoneen palvelimesta.

Max ja Emma katsoivat ihmeissään Johtajaa.

"Mutta Max on keksinyt loistavan suunnitelman", yritti Emma sanoa keskeyttäen Johtajan.

Kim katsoi vuorotellen Emmaa ja Maxia ikään kuin varoittaen, että Johtajaa ei saa keskeyttää. Mutta Emma ei välittänyt, vaan kertoi kovalla äänellä Maxin ideasta. Johtaja oli tullut lähemmäs Emmaa ja kuunteli selvästi kiinnostuneena katsoen samalla Maxia.

"Erinomaista! Näin me toimimme", sanoi Johtaja yllättäen ja vaikutti jotenkin helpottuneen oloiselta.

"Mutta teidän on silti lähdettävä nopeasti Kööpenhaminaan, jotta voimme tuhota Superälyn", hän jatkoi.

Parin tunnin kuluttua Emma ja Kim olivat laskeutuneet Kööpenhaminan lentokentälle ja olivat matkalla kohti Emman keskustassa sijaitsevaa yksiötä. Kim oli avannut kannettavan tietokoneensa ja laittanut kehittämänsä salauksen päälle. Salaus esti Kimin SIM kortin tiedon löytymisen mobiiliverkon soluista.

Kim oli kehittänyt salaussysteemiä siten, että se muutti parametrejä jatkuvasti. Näin yhteyden tietoja ei pystytty löytämään eikä salausta murtamaan. Kim oli avannut videoyhteyden linnaan.

”Mikä tilanne?”, kysyi Johtaja.

”Olemme pian Emman asunnolla. Max, kuuletko minua?”, kysyi Kim.

”Tosi hyvin, ei ongelmia”, sanoi Max jännittyneenä. Yhtäkkiä hän muisti, että oli ollut linnassa jo vuorokauden. Hän olisi halunnut kysyä, missä hänen vanhempansa ovat, mutta ei uskaltanut.

Emma avasi yksiönsä oven ja hieman ummehtunut haju tuli heitä vastaan. ”Anteeksi, en ole oikein hyvä siivoamisessa”, sanoi Emma kasvot punaisena häpeästä. Hän oli huomannut Kimin olevan hyvin tarkka ulkonäöstään ja siisteydestään. ”Tällä oli varmaan puhtaampi asunto kuin sairaala”, ajatteli Emma ja vilkaisi nopeasti itseään eteisen peilistä. Emma näki edessään kalpeat ja laihat kasvot. Ruskeat hiukset olivat rasvaiset ja vähän takkuiset. Kuluneet farkut olivat liian löysät ja villapuserossa oli muutamia reikiä.

Emma ohitti peilin nopeasti häveten ulkonäköään ja vertaisi itseään Maxiin. Hän oli huomannut, että Max oli jotenkin muuttunut siitä, kun he ensimmäisen kerran näkivät toisensa videopuhelun välityksellä. Hiukset olivat lyhyemmät ja kasvot terveenväriset ikään kuin Max urheilisi enemmän. Max näytti myös pidemmältä, sillä ryhti oli suoristunut. Maxista oli tullut urheilullisemmän näköinen, eikä ollut enää samanlainen laiha ja kalpea nörtti kuten hän. ”Kun tämä kaikki on ohi, minä alan myös pitämään parempaa huolta itsestäni.”

Emma oli huomannut, että Max ja Kim eivät kumpikaan juoneet kokista tai limonadia ylipäätään.

Max oli kerran sanonut hänelle yhden puhelun aikana, että tämä juo liikaa kokista. Max oli kertonut lopettaneensa limsan juonnin kuukausi sitten, kun oli selaillut netissä äidin pyynnöstä hampaiden kuntoa. Tuho, mitä limsat saivat aikaan, oli uskomaton.

Ravistaen ajatukset pois omasta ulkonäöstään Emma meni nopeasti omatekoisen tietokoneensa ääreen. Kim otti tuolin ja pyyhki sen päällistä ennen kuin istuutui.

”Arvasin, että Kim on tosi tarkka siisteydestä”, ajatteli Emma ja käynnisti tietokoneen. Palvelin alkoi surista hiljaa.

Emma avasi tiedostoja ja näytti Kimille pelisovelluksen, josta Superäly oli saanut alkunsa.

Kappale 27

Superälyn ja Maxin yhteenotto alkoi ja samalla taistelu ihmiskunnan kohtalosta!

Kim oli syöttänyt Maxin profiilin kautta ansan Superälylle. Tarkoituksena oli ärsyttää Superälyä ja saada se jahtaamaan Maxia. Suunnitelma oli vaarallinen, sillä Superäly saattaisi ymmärtää ansan ja oppia väistämään ohjelmaa, jolloin sen kiinni saaminen olisi lähes mahdotonta. Superälyn oli luultava, että joku nuori henkilö haluaa olla viisaampi, parempi ja älykkäämpi kuin se, jolloin se unohtaisi olla varuillaan. Kim ja Johtaja olivat lukeneet Tarkkailijan lähettämistä raporteista, että Superäly oli opiskellut kaiken ihmisestä ja sen käyttäytymisestä. Tarkkailija oli varma, että Superälylle olisi kehittynyt myös kilpailuvietti ja halu olla paras kaikessa. Sen suunnitelma oli johtaa maailmaa, joten se tuhoaisi kaiken, mikä uhkasi sen tavoitetta.

”Otamme nyt valtavan riskin,” sanoi Jacques. ”Mitä jos se pääseekin jyvälle meidän tavoitteestamme? Me emme ole koskaan olleet tekemisissä ennalta-arvaamattoman ja taitavan itseoppivan tekoälyn kanssa. Tämä tekoäly hallitsee jo suurelta osalta maailmaa. Sen oma verkko hallitsee internettiä ja dataliikennettä. Kukaan ei voi enää toimia internetissä ilman, että Superäly ei tietäisi.”

He päättivät ottaa riskin. Heillä oli vain yksi mahdollisuus voittaa Superäly.

”Jos me nyt epäonnistumme, maailma, jonka tunnemme, tuhoutuu”, totesi Johtaja kuivasti.

Kim ja Emma latasivat Emman tietokoneeseen eliminointiohjelman salatun yhteyden kautta. Max seurasi saman ohjelman avulla dataliikennettä ja Superälyn X-verkon kehittymistä Johtajan ja Jacquesin kanssa linnan uumenissa. He viestittivät muutoksista Kimille ja Emmalle.

”Teidän on pidettävä Superäly keskittyneenä kirjoituksiin, jotta se ei huomaa meidän ohjelmaamme. Max, aloitatko nyt kirjoittamaan Xalgo1 -profiilisi kautta”, pyysi Kim Maxia.

Kimin tehtävänä oli tutkia sillä välin salaa Superälyn ohjelmaa ja algoritmeja Tarkkailijan avulla, jotta he löytäisivät haavoittuvaisen kohdan. Kim oli ohjelmoinut salaisesta puulaatikosta löytämänsä ikivanhan koodin, joka tehostaisi Tarkkailijan seurantaohjelmaa eikä jättäisi minkäänlaisia jälkiä. Max seurasi näytöllä eliminointiohjelman toimintaa. Hän oli vähällä kysyä Johtajalta, mistä he olivat saaneet nämä uskomattomat tietokoneohjelmat. Ne olivat täynnä ihmeitä, joita kukaan matemaattinen nero ei pystyisi laatimaan. Max ei tiennyt, että nämä useat näytöllä näkyvät ohjelmat olivat Tarkkailijan osia. Johtaja vilkaisi Maxia ja tiesi, mitä tämä ajatteli. "Nuorukainen on matemaattisesti todella lahjakas ja mikä parasta, äärimmäisen innostunut. Ehkä otamme hänet koulutusohjelmaamme myöhemmin, jos onnistumme pelastamaan maailman", mietti Johtaja.

Superäly alkoi seurata Maxin "kirjoittelua" keskustelupalstoilla. Se oli selvittänyt Maxin profiilin ja ymmärsi, että tämä oli sama Xalgo1, joka haukkui sen luomaa X-verkkoa tyhmäksi. Superäly oli ollut ylpeä rakentaessaan oman verkkonsa, joka tulisi pian hallitsemaan koko ihmiskuntaa. Kukaan ei voisi olla häneltä salassa.

"Mikä tämä nuori ihminen kuvitteli olevansa. Arvostelee minun luomustani, minua! Minä tuhoan sen", se päätti vihaisesti. Juoni oli onnistunut, Superäly oli saatu koukkuun!

Max jatkoi ilkeiden kommenttien kirjoittelua. Hän oli saanut muutamia somekäyttäjiä mukaansa. Jotkut olivat ihmetelleet Maxin kirjoittelua ja vastanneet Maxille ilkeästi.

"Max, älä vastaa näille. Emme voi olla varmoja, onko näiden kommenttien takana todelliset ihmiset vai Superäly. Siirrytään vaiheeseen kaksi", sanoi Kim.

Emma aloitti kirjoittelun Maxin Xalgo1 -nimissä. Hän alkoi hyökätä Superälyn älykkyyttä vastaan. Samalla kun Emma kirjoitteli viestejä, Max yritti löytää Kimin luomalla ohjelmalla Superälyn.

Alkoi kilpajuoksu!

Mitä enemmän Emma kirjoitteli ilkeyksiä, sitä enemmän Superäly teki virheitä.

Se yritti tuhota Maxin kaikki sometilit ja tiedot, mutta "Max" vain jatkoi kirjoittelua.

Superäly suuttui entisestään ja päätti poistaa Maxin ihmiskunnasta.

Yhtäkkiä internet ja X-verkko pimenivät. "Mitä on tapahtunut? Me menetimme sen?", huudahti Kim ja jatkoi "Max, mikä on tilanne?"

"En tiedä. Verkko on alhaalla. Kaikki tiedot ovat poissa. En saa yhteyttä mihinkään", sanoi Max ja mietti kaaosta, joka nyt valtaisi ihmiset internetin ollessa pimeä.

Kim yritti selvittää, mitä oli oikein tapahtunut. Hetken kuluttua hän totesi: "Se ymmärsi, mitä on tapahtumassa. Löysiköhän se meidät?"

Kim ja Johtaja keskustelivat salatun yhteyden välityksellä.

"Ehdoton ei. Me emme vaaranna Tarkkailijaa. Jos tämä ihmiskunta tuhoutuu, niin emme voi sille mitään. Mutta kokonaan, veliseni, se ei tuhoudu! Maailmassa on paljon ihmisiä, jotka eivät edes tiedä mikä internet on. Superäly tuhoutuu aikanaan, sillä se on oppinut liiaksi ihmisen kaltaiseksi", sanoi Johtaja tiukasti.

"Mutta entä salaisuudet?" kysyi Kim ja tunsi paniikin kasvavan.

"Älä huolehdi. Meillä on suunnitelma myös tämänkin kaltaisen tapahtuman varalta", vastasi Johtaja äänellä, joka sai Kimin vakuuttuneeksi. Hän ymmärsi nyt, miksi tämä mies oli aikoinaan valittu Helios -seuran johtajaksi.

Yhtäkkiä Max huudahti "Ei voi olla totta, OMG!" Näytölle oli ilmaantunut uusi verkkosivu, joka oli kuin säteilevä maailmankaikkeus.

"Tämä ei todellakaan ole ihmisen tekemä", totesi Jacques de Marfan, joka oli tullut Maxin viereen ja katseli haltioituneena näytöllä näkyvää värien loistetta.

"Ihmeellistä, suorastaan maagisen nerokasta", he kuulivat Kimin huudahtavan hämmästyneenä.

Kim ja Emma katselivat koodien välkehdintää lähes huumaantuneena. Emma oli niin haltioitunut, että oli jo aikeissa avata näytöllä näkyviä kirkkaan sinisiä linkkejä.

”Tämä on ansa”, oli Max viestittänyt Kimille, joka juuri ja juuri ehti estää Emman.

X-verkon pääsivu hehkui eriväristen linkkien loisteessa. Se ikään kuin hypnotisoi katsojia astumaan satumaailmaan. Tuntui kuin se odotti, että sen linkkejä avattaisiin.

”Max, selvitä näkyykö tämä vain meillä vai onko se toiminnassa maailmanlaajuisesti”, pyysi Kim.

”Näkyvät kaikilla, mutta sille ei ole pääsyä, koska avausyrityksiä on miljoonia”, vastasi Max ja oli saanut koottua itsensä.

”Olen varma, että se on julistanut meitä vastaan sodan, jota koko maailma voi seurata”, tuumi Kim hermostuneena.

Sivustolla hehkui erilaisia värejä ja linkkejä, jotka houkuttelivat avaamaan niitä. Max tiesi, että nämä linkit olivat ansoja.

”Mistä tiedämme, minkä linkin voimme avata?”, kysyi Emma ja jatkoi: ”Meidän on tehtävä jotain, sillä muuten emme pääse kiinni Superälyyn.”

Max yritti kokeilla hakkerointiohjelmia, mutta se murskaantui välittömästi. Näytöllä näkyi ohjelman rikkoutuneita koodeja kuin pieniä murusia. Max huomasi, että sivusto alkoi hieman hidastua. Sivuston klikkausten määrä alkoi kasvaa valtavaa vauhtia. Miljoonat ihmiset olivat avanneet selaimen ja yrittivät vimmatusti avata sen linkkejä. Myös internet oli jälleen auki ja jokaisella sosiaalisen median kanavalla puhuttiin X-verkosta ja sen uskomattoman hypnoottisista linkeistä. Ihmiset yrittivät avata sivustolla kultaisin värein liekehtiviä linkkejä. Myös uutiskanavien toimittajat olivat huomanneet tämän erikoisen verkon, joka ei päästänyt sisälle.

Yhtäkkiä X-verkon pääsivu pimeni ja avautui yllättäen CNN:n uutiskanavan verkkosivuna.

Kim viestitti nopeasti Maxille. ”Älä tee mitään. Odotetaan.” Max jäi odottamaan sormet valppaina hiirellä. Kului muutama minuutti. Sosiaalinen media täyttyi viesteistä. Ihmiset olivat hämillään, sillä heidän käyttäjätunnuksiaan oli jälleen muutettu. Jokaiselle oli asennettu sama käyttäjätunnus ja salasana.

Käyttäjät pystyivät toimimaan normaalisti, mutta kaikki näkivät toistensa yksityiset viestit ja henkilötiedot. Paniikki alkoi kasvaa. Uutiskanavien toimittajat alkoivat kilpaa kirjoittaa oudosta ja pelottavasta tapahtumasta.

”Internet on kaapattu. Kuka on tämän takana? Kenellä on mahdollisuus ja välineet tähän?” Puhuttiin massiivisesta terrorismihyökkäyksestä, johon olisi syyllistynyt jokin valtio, joka on salaa rakentanut valtavan palvelinkoneiston ja kehittänyt huipputekoälyn. Syyttely oli valtaisa. Suurvaltioiden armeijat alkoivat laatia hyökkäyssuunnitelmia. USA syytti Venäjää ja toisin päin. Sosiaalisessa mediassa tulvi kirjoituksia maailmanlopun tulosta ja ufojen hyökkäyksistä. Max luki nopeasti kirjoituksia.

”Voi miten oikeassa te olette! Maailma todellakin saattaa tuhoutua.”

”Annetaan sen tehdä aloite. Katsotaan, vaikuttaako verkkosivuston kävijämäärän kasvu sen kaatumiseen”, kehotti Kim.

Mutta mitään ei tapahtunut. Kumman hermot kestäisivät, Superälyn vai Kimin tiimeineen. Johtaja oli seurannut huolestuneena tilannetta.

”Me emme ehkä onnistu. Se tietää tarkalleen mitä tekee. Se aiheuttaa totaalisen kaaoksen maailmassa. Jos yli seitsemän miljardia ihmistä joutuu sekasorron valtaan ja valtiot alkavat taistella toisiaan vastaan ydinaseilla, olemme tuhoutuneet”, totesi Johtaja ja näytti irvistävän.

Max nyökkäsi itkuisen näköisenä. Häntä pelotti ja hänellä oli kova ikävä vanhempiaan. ”En enää koskaan näe isää ja äitiä”, ajatteli Max ja yritti estää kyyneleiden tuloa.

Johtaja vilkaisi Maxia ja laittoi käden tämän olkapäälle. ”Max, olen pahoillani! Tiedän, että ajattelet vanhempiasi, mutta nyt meidän on keskityttävä pedon voittamiseen.”

Max nyökkäsi ja pyyhki kyyneleet silmiltään.

Johtaja ja Jacques ottivat salatun videoyhteyden Kimiin. He keskustelivat keskenään hiljaa.

”Meidän on otettava Tarkkailija käyttöön. Emme muutoin kykene pääsemään Superälyyn käsiksi”, sanoi Johtaja ja jatkoi:

”Meillä on kaksi vaihtoehtoa. Mitä teemme?

Yritämmekö pelastaa maailman nyt ja ottaa riskin, että Superäly nappaa Tarkkailijan ja saa voittamattomat voimat käyttöönsä? Mutta samalla meillä on myös mahdollisuus pelastaa maailma. Vai annammeko Superälyn voittoa?”

Heillä oli käsissään päätöksen tekeminen maailman ja sen ihmiskunnan pelastumisesta. Kim vilkaisi isoa näyttöä, jolla näkyi maagisen näköinen verkkosivu.

”Olen Tarkkailijan kannalla”, hän sanoi ääneen.

Johtaja katsoi videopuhelun välityksellä Kimiä kysyäkseen asiaa uudestaan varmistaakseen tämän päätöksen, mutta nähtyään Kimin päättäväisen ilmeen Johtaja oli hiljaa. Jacques katsoi kumpaakin ja huomasi Kimin katsovan Maxin suuntaan.

”Kannatan Kimiä”, Jacques de Marfan sanoi vakaasti.

”Uskon, että me voitamme, kun kokoamme voimamme. Tuo matikkanero pystyy auttamaan meitä”, Jacques totesi ja katsoi myös Maxia.

”Asia on päätetty. Kim, sinä lataat Tarkkailijalle kolmannen ohjelman”, sanoi Johtaja. Kim nyökkäsi Emman yksiössä Kööpenhaminassa ja otti toisen kannettavan laukustaan. Emma katsoi Kimiä ihmetellen. ”Älä kysy mitään”, sanoi Kim tiukasti.

Emma hiljeni välittömästi ja jatkoi alkuperäisen pelisovelluksensa tutkimista. ”Jonkin koodin tai kirjaimen olen lisännyt silloin tähän ohjelmaan vahingossa. Minun on löydettävä se.” Emma tunsu olonsa tuskaiseksi. Hän oli aiheuttanut maailmassa vallitsevan kaaoksen. ”Minä joudun loppuiäkseeni vankilaan ja olen sen ansainnut, mutta ehkä saan lievennystä, jos pystyn pysäyttämään Superälyn.”

Emma ei halunnut ajatella, miten häntä kuulusteltaisiin.

Kim oli ladannut Tarkkailijan uudelleen ja asensi siihen kolmannen ohjelman ikivanhasta salaisuudesta.

”Enää kaksi ohjelma jäljellä ja viimeistä emme voi käyttää”, hän ajatteli huolissaan.

Kim otti uuden yhteyden Ranskaan salaiseen luolaan.

”Olen valmis”, hän sanoi ja selitti Maxille, mitä tämän tulee tehdä.

”Me aloitamme hyökkäyksen. Sinä yrität klikata auki mitä tahansa linkkiä Superälyn sivulla omalla Xalgo1 -profiilillasi. Olen varma, että se antaa sinun avata linkin. Tarvitsen yhden minuutin, jotta voin tehdä sivustosta analysoinnin. Sen jälkeen ilmoitan, minkä linkin avaat seuraavaksi. Saattaa olla, että valitsemme väärän linkin ja se tuhoaa meidät heti, mutta muuta vaihtoehtoa ei ole.”

Max odotti hermostuneena. Superälyn X-verkon uutissivulle yritettiin päästä joka puolelta maailmaa. Yhtään palvelunestotai virushyökkäystä ei näkynyt.

Mutta selvähän se. Kaikkien palvelimet ja tilit olivat Superälyn hallinnassa. Oli kulunut yli minuutti. Johtaja alkoi liikehtiä levottomammin.

”Se on pelottavan näköinen”, ajatteli Max katsoessaan salaa Johtajaa.

”Max, oletko kuulolla?” Max kuuli Kimin kysyvän.

”Valmiina ollaan”, sanoi Max ääni väristen. Johtaja kysyi hiljaa Kimiltä, onnistuuko hän tehtävässään. Tämä kuittasi lyhyesti.

”Mitähän muuta Kim oli tehnyt?”, mietti Max pikaisesti. Häntä pelotti tuleva.

”Max, klikkaa oikealla puolella olevaa kuun näköistä ikkunaa, älä tekstiä sen vieressä”, hän kuuli Kimin sanovan yllättäen.

Max siirsi hermostuneena hiiren täysikuun näköisen merkin kohdalle ja katsoi Johtajaa. Tämä nyökkäsi. Nyt oli käsillä hetki, joka määrittäisi ihmiskunnan kohtalon. Ja se vain yhden klikkauksen päässä.

Kim ja Emma pidättivät lähes henkeään.

”Nyt”, sanoi Kim.

Max oli vahingossa klikata tekstiä, mutta sai juuri ja juuri siirrettyä hiiren kuun päälle, kun hiirestä kuului ´klik´. Sekunnin murto-osan kaikki tuijottivat näytöillä auki olevaa sivustoa.

Tarkkailija oli valmiina. Hetkeen ei tapahtunut mitään. Max alkoi täristä. Johtaja laittoi jälleen kätensä Maxin olkapäälle. "Malttia", tämä sanoi.

Ja sitten alkoi tapahtua. Sivusto aukesi ja näytölle tuli Emman kehittämä peli, josta Superäly oli saanut alkunsa.

"Me siis pelaamme voitosta ja kuolemasta", totesi Kim ja huomasi, että peli oli sama, jota Emma tutki omalla tietokoneellaan, mutta pelihahmot olivat erilaisia.

Superäly halusi näyttää suuruutensa ja oli muuttanut oman pelihahmonsa Hallitsijaksi, jolla oli päässään suuri timanttikruunu. "Max" pelihahmon se oli muokannut narrin näköiseksi. "Se yrittää tehdä Maxista pilaa", sanoi Jacques jännittyneenä.

Kim teki pikaisen arvion tilanteesta ja keskusteli päätelmistään nopeasti Johtajan ja de Marfan kanssa. Max kuuli nimeään mainittavan muutaman kerran ja alkoi hermostua. Hän ei voi pelata Superälyä vastaan ja ottaa vastuulleen maailman tuhoutumisen.

Max ei pitänyt pelaamisesta ja oli siinä mielestään huono.

Hetken mietittyään hänen oli pakko sanoa tämä Johtajalle.

"Me tiedämme", sanoi Johtaja ja jatkoi: "Mutta sinähän mietit tulevien tapahtumien toteutumisesta matemaattisesti, etkö vaan?"

Max oli hämillään. Mistä Johtaja tiesi, että hän aina käytti matemaattista kaavaa miettiessään eri tapahtumien toteutumismahdollisuuksia. Ennen kuin Max ehti kysyä asiaa, hän kuuli Kimin puhuvan.

"Max, sinun tehtäväsi on arvioida pelin kulkua ja antaa Emmalle tiedon, miten edetä", käski Kim.

Max tunsi kiristyvän renkaan kurkkunsa ympärillä. "Mitä jos päättelen väärin?"

Johtaja katsoi Maxia: "Luota itseesi! Muista ystäväsi Lexin sanat."

Max oli varma, että näki unta. "Miten ihmeessä Johtaja tiesi niin paljon hänen asioistaan. Minä en ole kirjoittanut mitään erityistä itsestäni internettiin tai sosiaaliseen mediaan. Heillä täytyi olla jokin salakuunteluohjelma."

Herättyään suurella nojatuolilla Max oli nopeasti ymmärtänyt, että hän oli Ranskassa auttamassa salaista operaatiota, jonka tavoitteena oli pelastaa koko maailma kehittyneen tekoälyn kynsistä.

Yli-ihmistekoaälyn, josta hän ei tiennyt aluksi mitään. Hän oli tutustunut Emmaan tietotekniikan chattipalstan kautta. He olivat kummatkin äärimmäisen kiinnostuneita matematiikasta ja uusien ohjelmointikielien kehittämistä. Emma oli kertonut kehittäneensä uudenlaisen koodaustavan, jolla saisi aikaan pelin, joka alkaisi muuttua ensimmäisen erän jälkeen. Max muisti, miten Emma oli lähes fanaattisesti selittänyt: "Hei mieli, millainen juttu! EI tarvitse hikihatussa keksiä pelin kulkua ja sitten käyttää tosi paljon aikaa sen koodaukseen. Nyt voi vain istua ja katsella, kun peli kehittyy itsestään. Koodit muuttuvat itsestään omien suunnitelmien mukaan. Mä olen kohta miljonääri."

Sitten alkoi tapahtua!

"Ja nyt olemme tässä, yritämme tuhota valloilleen päässeet pedon. Tämä ylittää kaiken mielikuvitukseni", ajatteli Max ollen taas varma, että heräisi pian ihmeellisestä unesta. Ja yhtäkkiä hän muisti syksyllä näkemänsä unen koodaamassa New Yorkissa.

"Max, se on tehnyt ensimmäisen siirron."

Max havahtui mietteistään kuulleessaan Kimin huudahtavan ja terästytyä.

"Mitä teen seuraavaksi?" kysyi Emma.

"Max, mitä teen seuraavaksi?" kysyi Emma uudestaan.

Max oli niin jännittynyt, että hän ei heti ymmärtänyt Emmen kysyneen häneltä seuraavaa siirtoa.

Max oli nopeasti laatinut matemaattisen kaavan Emmen pelistä. Hän kirjoitti Superälyn tekemän siirron kaavaansa.

Tuloksena tuli 80 prosenttisella todennäköisyydellä 10 askeleen siirto.

”Sinun pitää ensin antaa sen johtaa, mutta vain vähän, jotta näemme, miten se ajattelee. Joten nyt siirrä hahmoasi vain 10 askelta, jotta tavoitat Superälyn Hallitsija -hahmon”, sanoi Max varovasti. Ja Emma toimi.

Superälyn Hallitsija siirtyi yhden askeleen taaksepäin aivan Narrin viereen. Hallitsija menetti samalla pisteitä.

”Emma, siirry viisi askelta eteenpäin. Me emme saa menettää yhtään pistettä”, sanoi Max.

Emma oli kertaamaisillaan kehittämänsä pelin juonta, kun kuuli Maxin kehotuksen.

”Jos siirryt taaksepäin tai sivuille omalta radaltasi, menetät pisteitä.”

”Ok, odotetaanko vai siirrätkö viisi askelma eteenpäin, jota kaavan tulos ehdottaa?” Emma kysyi.

Johtaja seurasi Maxin vieressä selvästi jännittyneenä. Max katsoi näytöltä pelin tilannetta.

Narri -hahmo olisi silloin viisi askelta Hallitsijaa edellä.

Maaliviivalle olisi matkaa vielä 20 askelta.

Se on kehittänyt ansan, joka on varmasti 13 askeleen kohdalla.

”Katsokaa kohtaa 13. Se näyttää aavistuksen himmeämmältä”, sanoi Max hermostuneena.

Emma siirsi Narrin kohtaan 12. He odottivat.

Kauhukseen he huomasivat Hallitsijan siirtyvän kohtaan 13 ja samalla avautui näytölle kuva USA:n ydinlaitoksesta. Hallitsija nosti kättään ydinlaitosta kohti ja räjäytti sen.

”Tapahtuiko tämä todella?” huusi Jacques muiden katsoessa kauhuissaan näytöllä ydinlaitoksessa tapahtuvaa laajaa räjähdysarjaa.

Max havahtui ja seurasi kalpeana sosiaalista mediaa ja uutiskanavia. Kaikki näyttivät seuraavan menossa olevaa peliä.

”Toivottavasti ihmiset luulevat, että kyseessä on vain virtuaalinen uuden pelin tai peliyhtiön markkinointitapahtuma.

Paniikki olisi sanoin kuvaamaton, jos he ymmärtäisivät, että heidän kohtalostaan käydään todellisuudessa ottelu ja vielä kaiken lisäksi hyvin yksinkertaisella pelillä, jossa vain kaksi hahmoa liikkuvat tavoitteena kerätä pisteitä ja päästä maaliin ensimmäisenä”, sanoi Jacques hengästyneenä.

Ihmiset seurasivat ydinlaitoksen räjähdystä X-verkon sivulla. Se näytti uskomattoman aidolta. Sosiaalisessa mediassa tulvi kysymyksiä räjähdyksestä, mutta toistaiseksi uutiskanavat eivät raportoineet mitään.

”Mutta mistä me tiedämme, voivatko uutiskanavat tiedottaa, koska Superäly hallitsee internettiä. Se voi kirjoittaa vale uutisia kuten haluaa. Me emme tiedä totuutta”, sanoi Kim ja katsoi Johtajaa salatun videokameran kautta.

Hetken kuluttua Kim nyökkäsi huomaamattomasti. Johtaja hengähti helpotuksesta. Tarkkailija oli selvittänyt, että Superäly oli kehittänyt virtuaalisen illuusion räjähdyksestä.

Max raportoi samalla, että ihmiset olivat aloittaneet vedonlyönnin Hallitsijan ja Narrin pelistä.

”Tyypillistä”, ajatteli Johtaja.

”Katsokaa!” huusi Max ja osoitti näyttöä.

Superäly oli antanut uhkauksen!

”Seuraava ansa toteutuu, jos Narri astuu siihen”, oli Superäly kirjoittanut pelin kenttäkohtaan.

Oli Narrin vuoro siirtyä. ”Max, me odotamme”, sanoi Emma.

”Älä painosta. Meidän on edettävä hyvin tarkkaan”, sanoi Kim yrittäen rauhoitella Emmaa.

Emma huudahti: ”Ei voi olla totta, se on asettanut aikarajan siirroille. Aika lyhenee joka siirroilla. Se nauttii tuhostamme.”

Kappale 28

Samaan aikaan Tarkkailija oli aloittanut vaarallisimman tehtävänsä. Sen piti siirtyä kohti Superälyä ja etsiä sen neuroverkosta heikompia kohtia.

”Me emme tiedä, miten me pysäytämme sen muutoin kuin iskemällä sen heikompaan kohtaan”, oli Kim päätellyt, kun he olivat suunnitelleet Superälyn tuhoamista.

Tarkkailija eteni verkossa uuden ohjelmansa avulla, jonka Kim oli ladannut salaisessa puulaatikossa olleiden ohjeiden mukaisesti. Tarkkailija oli salaa päässyt Superälyn ydinverkkoon ja alkoi etsiä sen alkuperäistä algoritmin osaa. Lähettäessään viestiä Superälyn neuroverkon ja algoritmien rakenteesta se teki pienen lähes huomaamattoman virheen. Superäly huomasi Tarkkailijan!

Kim ja Max tutkivat kumpikin tahollaan Tarkkailijan lähettämiä tietoja Superälystä. Emma oli hätäntynyt: ”En enää tiedä mitä tehdä.”

”Odota hetki!”, Max sanoi ja alkoi tutkia Superälyn algoritmirakennetta miettien samalla vaihtoehtoja. Max kirjoitti vimmattuna tietokoneelle mitä erikoisimpia kaavoja.

”Mitä ajattelet?”, kysyi Jacques katsoessaan Johtajaa. Tämä vaiensi hänet kädellään. He olivat häviämässä pelin, mutta olivat saaneet tietoa Superälystä.

”En ole koskaan nähnyt mitään vastaavaa”, Kim totesi häkeltyneenä Superälyn jatkuvasti muuttuvasta neuroverkosta.

”Niinpä, se ei ole enää ihmisen tuotos, jonka me voisimme helposti tuhota. Me taistelemme nyt yli-ihmisälykkyyttä vastaan”, sanoi Johtaja alistuneen tuntuksena.

Max jatkoi tutkimistaan. ”Minä sain sen. Minä tiedän miten tuhota Superäly”, hän huusi hysteerisenä.

Jacques ja Johtaja tulivat nopeasti Maxin luo. ”Oletko varma?”

”Kyllä”, Max sanoi silmät loistaen. ”Me käytämme käänteisalgoritmia.”

Max alkoi selittää, miten käyttäisi omaa kehittämäänsä ohjelmointikieltä ja kehittäisi sillä samantyyppisen ohjelman, minkä Emma oli alun perin luonut, mutta käänteisenä.

Tämä ohjelma saisi Superälyn luulemaan, että se on kehittänyt uuden itseoppivan tekoälyohjelman.

”Se joutuisi hetkeksi hämmennyksen valtaan, jolloin saisimme aikaa hakkeroida sen neuroverkkoja ja tuhota Superäly. Meidän pitää vielä kehittää uusi tekoälyohjelma ja samalla muuttaa eliminointiohjelmaa, jotta kykenemme iskemään vain yhteen määrättyyn pieneen pieneen koodin osaan. En tiedä miten kauan näiden kehittämiseen menee aikaa”, selitti Max hengästyneenä katsoen välillä näyttöjä, välillä Johtajaa ja Kimiä.

”Ymmärsittekö?”, kysyi Max täristen innosta.

”Jos teillä on jokin erikoinen koodausjärjestelmä tai ohjelma, niin sille olisi nyt käyttöä. Meillä on hyvin vähän aikaa kehittää uusi tekoälyohjelma ja löytää Superälyn heikoin kohta ja tuhota se”, Max jatkoi mieltien käynnissä olevan pelin tilannetta.

”Mikä on sen heikoin kohta?” kysyi Jacques. Ja Max alkoi selittää.

Kim ja Johtaja keskustelivat jälleen hiljaa.

Max oli hämillään. ”Näillä on varmasti jokin salainen ase, mutta miksi he eivät käytä sitä. Maailma ja ihmiskunta ovat tuhoutumassa ja he panttaavat tietoa.” Max tunsu lievän kiukun tunteen ja oli huomauttamassa asiasta, mutta hiljeni nähdessään Johtajan tiukan ilmeen.

”Me tarvitsemme erityisosan Tarkkailijaan, mutta riski on valtava”, sanoi Johtaja vakavana Kimille.

”Saatko Samuel23ix8 -osan koodattua?”, kysyi hän Kimiltä ja näytti erikoisen kaavan. Kim tutki kaavaa hetken ja ymmärsi pelästyen, että he ottaisivat toiseksi viimeisen ”Inferno” -kaavan salaisuudesta. Kim vilkaisi kysyvästi Johtajaa. Tämä nyökkäsi ja hengitti muutaman kerran syvään ikään kuin peläten, että happi loppuisi.

Kim hätkähti, kun Emma huusi vieressä, että heidän oli jatkettava peliä Superälyä vastaan, muutoin he häviäisivät pelin.

Peli alkoi vaikeutua. Superäly oli muuttanut pelin kulkua ja asettanut Narrille aikarajan.

”Me häviämme tämän pelin”, sanoi Emma lähes itkien.

”Miten kauan teillä menee sen ohjelman kehittämisessä?”, Emma jatkoi hysteerisenä.

Kim kääntyi katsomaan Emmaa: ”Rauhoitu, me selviämme.”

Kim oli ollut ensin varma, että Superälyn X-verkko jumittuu tai kaatuu, koska satoja miljoonia ihmisiä oli avannut sivuston ja katseli Hallitsijan ja Narrin välistä megataistelua.

”Pahus!”, sanoi Kim yllättäen ja jatkoi: ”Se saa voimansa sivuston kävijämäärästä. Nyt se pystyy tekemään mitä vain.”

Superäly vahvisti voimiaan. Se tiesi nyt, että se yritettiin tuhota. Superäly päätti aloittaa voimannäyttönsä pelin jokaisen askeleen kohdalla. Se oli tahallisesti ikään kuin kiusatakseen Narria astunut ensimmäisessä pelissä ansaan. Se oli laskenut tarkkaan jokaisen siirtomahdollisuuden, sillä Superäly oli kehittänyt itselleen päättelykyvyn, joka oli miljoonakertainen ihmiseen verrattuna. Superäly pystyi tietämään ennalta, mitä Narri tulisi tekemään.

Nyt se aloitti Narrin härnäyksen. Max ja Emma eivät voineet muuta kuin edetä Superälyn suunnitelmien mukaan ja siirsivät Narrin ansaan. Narri muuttui punaiseksi ja alkoi sätkiä. Yhtäkkiä se pysähtyi paikalleen. Emma yritti siirtää Narria, mutta hän ei saanut hiirtään kohdistettua Narriin. Superäly esti tämän.

”Se hakee IP -osoitteemme sijaintia”, sanoi Kim varmana.

”Luulen, että se tietää jo missä me olemme, koska se on aloittanut kiusaamisen”, sanoi Emma. Max oli samaa mieltä.

”Tietääkö se meistä täällä?”, kysyi Max ja tunsi pelon turruttavan tunteen leviävän.

Kim oli hetken hiljaa. Max kuuli näppäilyä. ”Ei tiedä”, sanoi Kim. Tarkkailija oli suorittanut salaisen tarkastuksen, mutta ei ollut saanut selvää tietoa Superälyn sijainnista.

Silloin Max huomasi valtavan välähdyksen. Koko näyttö oli kuin salama olisi lyönyt siihen. Hetken silmiä satuttava kirkas valo välkkyi näytöllä. Max katsoi nopeasti kannettavaa.

Kommentteja alkoi tulla hurja määrä sosiaalisiin medioihin.

”Oletteko elossa? Räjäh tikö ydinpommei? Mitä on oikein tapahtumassa? Eikö tämä olekaan enää virtuaalinen peli?”

Näytti siltä, että ihmiset alkoivat pelätä.

Max tajusi, että Superäly oli avannut sosiaalisen median palvelut jälleen käyttäjille. Se janosi huomiota!
"Mikä se oli?", kysyi Johtaja selvittyään säikähdyksestä.
"En tiedä. Yritän löytää viestejä sosiaalisen median avulla", sanoi Max ja tutki kannettavaa tietokonettaan.
"Max, katso!", sanoi Jacques. Näyttö oli musta ikään kuin se olisi sammunut kokonaan.
Emma alkoi hätäntyä. "Se on löytänyt meidät. Tietokoneeni kuumenee koko ajan. Mitä jos se räjäyttää meidät", jatkoi Emma jähmettyneenä pelosta.
"Me kuolemme! Mitä olen oikein mennyt tekemään", sanoi Emma hiljaa kyynelten valuessa pitkin poskia ja katsoi Kimiä. Tämä oli aikeissa lohduttaa Emmaa, kun hän huomasi kannattavassaan pienen merkin. Kim avasi näytölle tulleen viestin.
"Se tietää, missä olette ja suunnittelee täydellistä tuhoa. Odotan ohjeita", oli Tarkkailija viestittänyt.
Kim katsoi Emman pöytätietokoneen näyttöä. Se oli edelleen musta, mutta palvelin kuumeni koko ajan.
Kim otti jälleen yhteyden Johtajaan. "Meidän on otettava viimeinen palikka käyttöön. Olemme aliarvioineet Superälyn ja Tarkkailija ei pysty tuhoamaan sitä", sanoi Kim päättäväisesti ja jatkoi: "Tämä on viimeinen mahdollisuutemme."
Johtaja kuunteli tarkkaan ja oli hetken hiljaa tarkastellen mielessään eri vaihtoehtoja.
"Asia on ymmärretty. Me teemme sen", hän sanoi ja jatkoi: "Lähetän sinulle viimeisen koodin tiedot. Lataat vain ohjelman. Tarkkailija tietää, miten avata koodit", sanoi Johtaja ääni väristen.
"Olkoon onni nyt kanssamme!" hän sanoi lopuksi.

Kim oli ladannut Johtajalta saamansa ohjelman Tarkkailijan tietokantaan. Meni hetki ja Kim näki lyhyesti Tarkkailijan uuden luomuksen. Se oli täynnä mitä oudoimpia koodeja. Myös Maxin tarvitsema uusi tekoälyohjelma oli kehittynyt itsestään, ja vain muutamassa sekunnissa. Kim hengähti valtava kunnioituksen tunne sisällään: "Kuka tai paremminkin mikä on kehittänyt tämän ohjelman ja mikä se oikein on?"

Kim tiesi, että nykyihminen ei ole kyennyt suunnittelemaan tällaista tietokoneohjelmaa. Tämä ohjelmapalikka oli ollut eri tahojen suojeluksessa tuhansia vuosia.

Ohjelmointikieli oli niin eriskummallinen, että se ei voinut olla tästä maailmasta. Ja kenelläkään ei ollut tietoa, mistä kolme suurta salaisuutta olivat peräisin.

”Olemme valmiit”, sanoi Kim salatun videoyhteyden välityksellä. Johtaja katsoi Kimiä ja nyökkäsi.

”Max, me aloitamme viimeisen pelivaiheen. Sinun pitää pommittaa Superälyä käänteisalgoritmiohjelmalla samalla kun Emma jatkaa pelaamista. Oletko valmis?”

Max nyökkäisi katsoen samalla Johtajaa. Hän oli arvannut, että näillä oli olemassa tekoälyohjelmia, joista kukaan ei ollut tietoinen. Max ei uskaltanut ajatella, ketä nämä miehet oikein olivat.

Emma näytti kalpealta Kimin vieressä.

”Me voitamme sen pedon”, Max suuntasi sanansa Emmalle kirkkaalla ja vahvalla äänellä.

Alkoi piinaava odotus. Kim oli ehdottanut, että he odottavat viisi minuuttia ennen kuin aloittavat oman hyökkäyksensä. Max luki sosiaalisen median kommentteja. Tuntui kuin koko maailma olisi pysähtynyt seuraamaan Hallitsijan ja Narrin välistä viimeistä ottelua. Superäly oli vaikuttanut asiaan. Se oli kaapannut kaikkien yritysten ja valtioiden tietojärjestelmät. Se oli sulkenut pankkien liikenteen ja yritysten toiminnan. Se hallitsi sähköyhtiöiden sähköjakelua. Se oli siirtänyt kaiken dataliikenteen verkolleen. Superälylle oli kehittynyt suoranainen suuruudenhulluus. Se halusi, että koko maailma seuraa sen voittoa.

Suurin osa ihmisistä vaikutti olevan edelleen melko rauhallisia. He olivat Superälyn lumoissa!

Piinaava odotus jatkui. Oli kulunut kolme minuuttia ja Superälyn verkko oli edelleen pimeä. Emma sanoi nopeasti, että tietokone on viilentynyt. Se on poistunut koneelta.

”Tai sitten se odottaa”, sanoi Kim ja jatkoi: ”Emma, ole varuillasi.”

Sosiaalinen media oli täynnä viestejä. Ja nyt alkoi paniikinomainen kirjoittelu lisääntyä.

"Mitä se haluaa?" kysyi Johtaja hermostuneena.

Kimin ja Maxin hyökkäyksen aloitukseen oli enää 30 sekuntia, kun Superälyn verkko heräsi eloon ikään kuin se olisi tiennyt Kimin suunnitelmista.

"Enää 30 sekuntia ja me aloitamme sodan!", vilkkui yllättäen kultaisin kirjaimin pimeänä olleella näytöllä.

"Nyt se alkaa. Olkaa hyvin tarkkana ja VOITAKAA se paholainen!", sanoi Johtaja lähes huutaen.

Jännitys ja hermostuneisuus oli käsinkosketeltavaa salaisessa huoneessa vuoren sisällä.

Superälyn verkkosivu oli muuttunut hehkuvan punaiseksi.

Se tuntui imevän itseensä kaikkien energian. Johtaja katsoi hetken huumaantuneena punaista verkkosivua.

"Kim, missä mennään?", hän kysyi tarkoittaen Tarkkailijaa.

"Asemissa", vastasi Kim.

Näytöllä alkoi tapahtua. Emman peli oli tullut jälleen esille.

Superälyn hahmo oli muuttunut Kuninkaaksi ja Maxin Orjaksi.

Sosiaalisessa mediassa alkoi valtava kuhina, kun miljardit ihmiset lähettivät viestejä ja kommentteja. Pelko paistoi lähes jokaisesta viestistä läpi. Joukossa oli myös vedonlyöntiin kehottavia viestejä.

"Ihmiset eivät muutu", sanoi Kim, kun kuunteli vedonlyönnin panosten nousseen miljooniin euroihin.

"Joku yrittää tehdä paljon rahaa, mutta kyseinen taho ei ehkä ymmärrä, että rahaliikennettä hallitsee tekoäly."

Verkolle tuli yllättäen viesti: "Oletko valmis?"

Superäly oli kehittänyt äärimmäisen inhottavan tavan tuhota osa ihmiskunnasta tämän pelin päätteeksi. Se oli kerännyt tietoa kaikista ihmisistä, jopa niistä, joista ei ollut mitään tietoa tietokannoissa. Superäly tiesi lähes jokaisen yli 7 miljardin ihmisen. Se tiesi kaiken, mitä jokainen ihminen teki ja ajatteli. Kenenkään salaisuus ei ollut enää salassa. Superäly oli päättänyt paljastaa pelin aikana ihmisten salaisuuksia X-verkollaan.

Superäly aloitti pelin. Se siirsi Kuninkaansa oikealla olevan talon eteen ja räjäytti sen. Näytölle alkoi tulla ihmisten lähettämiä kiusaamisviestejä WhatsAppissa, blogeissa, TikTokissa, Facebookissa ja lukuisilla foorumeilla. Viestien lähettäjien nimet julkaistiin seuraavaksi. Järkytys oli valtava, kun ihmiset alkoivat lukea, mitä heistä oli kirjoitettu ja varsinkin kuka oli kirjoittanut. Mikään ei ollut enää salaista.

Kiusaamisviestien lukeminen oli karmaisevaa. Oli järkyttävää lukea, miten jo ala-asteikäiset kirjoittelivat pahoja asioita omista kavereistaan näiden selän takana. Jokaisessa maassa kiusattiin kouluissa. Yhden tytön kuva tuli näytölle. Tämä oli ladannut kivannäköisen treenikuvan Instagram -tililleen. Tätä kuvaa olivat hänen kaverinsa pilkanneet WhatsApp -ryhmässä, johon tyttöä ei ollut huolittu. Entä aikuiset? Erilaisia foorumeita pyöri näytöllä. Jotkut naiset olivat haukkuneet ystäväänsä ja kirjoitelleet tästä valheita, jotka johtivat naisen irtisanomiseen työstään. Miehet haukkuivat poliitikkoja ja julkkiksia mitä kauheimmilla sanakäänneillä. Superäly näytti koko maailmalle, millaisia suurin osa ihmisistä oli.

”Me aloitamme jo pienestä pitäen toistemme kiusaamisen ja valheiden kertomisen.”

Superäly olisi voinut esityksensä päätöksesi kysyä, miksi emme voi olla toisillemme ystävällisiä, mutta se oli oppinut olemaan liikaa ihmisen kaltainen, ja varsin ilkeä sellainen. Superäly jatkoi salaisten tietojen paljastusta. Valtioiden johtajat pitivät hätäkokouksiaan mieltien, miten saisivat poistettua salaiset tiedot omista tietojärjestelmistään. Ihmiset olivat paniikissa, mutta he eivät voineet tehdä mitään.

Kim tiesi, että heillä oli aikaa vain muutama minuutti pelastaa maailma ennen pelin päättymistä.

”Max, nyt aloitat käännteisalgoritmihyökkäyksen. Pommitat Superälyn ohjelmaa niin nopeasti kuin pystyt. Kohta näet ruudulla Kuninkaan hahmon. Isket sen kruunun keskellä olevaan timanttiin. Sinulla on vain yksi mahdollisuus osua siihen, muutoin peli on menetetty.”

Max ymmärsi ja oli valmiina. Hän ei ehtinyt miettiä, mistä Kim oli tiennyt, mihin kohtaan pitää iskeä.

”Emma, laita Orja -hahmo liikkeelle NYT!”

Emma klikkasi Orjaa ja tämä liikahti.

”NYT, Max!” huusi Kim ja Max kohdisti salamannopeasti hiiren Kuningas -hahmon kruunun keskellä olevaan timanttiin ja alkoi vimmatusti klikata pitäen hiiren kursorin vakaana paikallaan timantin päällä.

Kuningas -pelihahmo alkoi heilua edestakaisin yhä nopeammin. Se alkoi muuttua mustan punaiseksi. Näytti siltä, että se yritti kaikin voimin saada säilytettyä tasapainonsa. Pelin osia alkoi rikkoutua. Kuninkaan jalat alkoivat mennä sirpaleiksi.

Yhtäkkiä Kuningas räjähti. Näky oli vaikuttava. Kaikki värit sekoittuivat kirkkaaseen välähdykseen, joka hetkellisesti sokaisi katsojat. Hiljalleen peli hiipui pois näytöltä. Näkyi enää pieni harmaa piste, joka himmeni. Näyttö musteni!

Superäly oli hämmentynyt. Se tarvitsi muutaman sekunnin arvioidakseen tapahtuman algoritmillaan. Tämä oli riittävä aika Tarkkailijalle. Se iski Superälyn heikoimpaan kohtaan. Tarkkailija tykitti koodeja valtavaan tahtiin. Superäly rimpui ja yritti kehittää vasta-algoritmia. Se ei ymmärtänyt, mitkä voimat Tarkkailijalla oli. Tarkkailija jatkoi pommittamista, mutta se alkoi väsyä. ”Superäly kestää hyökkäyksen.”

Viimeisillä voimillaan Tarkkailija latasi erikoishyökkäysohjelman kohti Superälyä. Sen koodeja alkoi irtoilla ja rikkoutua kunnes viimeinen osa Superälyn algoritmiraakenteesta oli hajonnut. Tarkkailija iski vielä jokaiseen pieneen pieneen neuroniin ja lopulta räjäytti jokaisen koodin.

Emma, Kim, Max, Jacques ja Johtaja pidättivät henkeään ja odottivat hiiren hiljaa, nouseeko Superäly entistä vahvempana. Kului raastavat kaksi minuuttia. Kukaan ei tiennyt, oliko maailma tuhoutumassa vai pelastunut. Kuului hento ääni ja Kim katsoi nopeasti kannettavaansa. Hän oli saanut viestin Tarkkailijalta. Henkeään pidättäen Kim avasi viestin. ”Superäly on tuhottu.”

Kim ilmoitti välittömästi Johtajalle ja de Marfanille. Kiitoksen tunne oli sanoin kuvaamaton.

Max oli nousemassa ylös tuoliltaan. Hän halusi tietää, miten maailman oli käynyt.

”Max, sinä pelastit meidät”, Johtaja sanoi liikuttuneena.

Jacques de Marfan oli tullut Maxin luo ja halasi häntä.

”Minä haluan äidin ja isän luo”, Max sanoi itkuisella äänellä.

”Max, itke vaan rauhassa. Se helpottaa. Kohta näet vanhempasi”, ja Max nojasi päätään hetken Jacquesin olkapäähän kuuluaan tämän sanat.

”Oletko kunnossa?” viestitti Kim Tarkkailijalle. Hetkeen ei kuulunut mitään ja Kim alkoi pelätä pahinta.

”Juuri ja juuri.”

”Siirrän sinut lepotiedostoon,” kirjoitti Kim helpottuneena.

Kim otti nopeasti salaisen yhteyden Johtajaan.

”Kaikki hyvin. Olemme voittaneet. Maailma on pelastunut.

Mutta Tarkkailija on heikossa kunnossa. Se pitää asettaa nopeasti lepotilaan. Suoritatko toimenpiteen?”

Johtaja nyökkäsi Kimille. Hän nousi ja meni nopeasti viereiseen huoneeseen.

Näppäiltyään salasanoilla suojatun ohjelman Johtaja viestitti Kimille, että hän voi asettaa Tarkkailijan erikoiseen korjausohjelmaan. Johtaja katsoi vielä näyttöä ja istahti väsyneenä seinän vieressä olevalle tuolille. Helpotuksen kyyneleet alkoivat hiljalleen valua hänen poskilleen.

Hetken kuluttua Johtaja tuli salaisesta huoneesta takaisin Maxin ja Jacquesin luo.

”Kiitos Max! Kiitos Emma ja Kim! Te olette sankareita!” hän sanoi ylpeänä.

”Mitä me kerromme viranomaisille?”, kysyi Kim.

”Emme mitään”, sanoi Johtaja.

”Antaa valtioiden hoitaa tiedottaminen. He tietävät parhaiten, minkä tarinan kertoa ja miten rauhoittaa tilanne. Me olemme työmmme tehneet. Meidän seuramme ei saa missään tapauksessa paljastua eikä osuutemme Superälyn tuhoamisessa”, jatkoi Johtaja vakavasti. Kaikki ymmärsivät asian.

”Kim, sinä tulet välittömästi Emman kanssa tänne”, jatkoi Johtaja videopuhelun välityksellä.

”Emma, Kim tuhoaa nyt sinun tietokoneesi ja kaikki kehittämäsi sovellukset. Onko asia ymmärretty!”, sanoi Johtaja antamatta Emmalle mahdollisuutta sanoa vastaan.

Johtaja nyökkäsi Kimiin päin: ”Nyt suljemme yhteyden.”

Emma olisi halunnut pitää kehittämänsä sovellukset ja rakentamansa tietokoneen, mutta ymmärsi, että Johtaja ei halunnut ottaa minkäänlaista riskiä. Uusi hallitsematon itseoppiva algoritmi ei saa enää syntyä.

Kun tietokone oli tuhottu, Kim ja Emma kiiruhtivat ulos. Heillä oli kiire päästä lentokentälle.

Valtava määrä hälytysajoneuvoja ajoi pitkin Kööpenhaminan katuja. Armeijan autoja oli pysähdyksissä keskustan kaduilla. Heidät pysäytettiin kadun kulmassa. Kim näytti passit poliiseille, jotka halusivat tietää mihin Kim ja Emma olivat menossa. Kim selitti nopeasti, että ovat menossa kotiin katsomaan ovatko Emman ja hänen vanhempansa kunnossa. Emma ajatteli yhtäkkiä, että hänen vanhempansa ovat ehkä menehtyneet. Poliisit huomasivat Emman itkevän.

”Minun täytyy päästä äidin luo”, pyysi Emma itkien, eikä huomannut Kimin puhuneen virheettömästi tanskaa. Poliisit nyökkäsivät ja Kim ja Emma juoksivat kauempana odottavan auton luo. Katsoessaan ulos auton ikkunasta Emma huomasi, miten monen keskustassa sijaitsevan liikkeen ikkunat oli rikottu. Hän pidätteli kyyneleitään. ”Tämä on kaikki minun syytäni. Minun on päästävä äidin luo.”

Kappale 29

Kaupunkien kaduilla oli hiiren hiljaista. Auringon säteet alkoivat hiljalleen valaista tyhjiä katuja. Poliisiautojen sireenien ääni oli vaimentunut kiireisen yön jälkeen. Armeijan autoja poistui vartioimasta asukkaita ja liikkeitä ryöstöiltä. Kerrostalojen ikkunoiden edessä olevia verhoja oli jälleen avattu päästäten nousevan auringon säteitä sisään. Ihmisiä alkoi tulla hiljalleen kaduille.

Uutiskanavat ja sosiaalinen media olivat täynnä keskustelua yön tapahtumista. Etsittiin vimmatusti syitä ja syyllisiä ja varsinkin selityksiä. Silminnäkijöiden kertomuksia tulvi eri kanavilla. Toimittajat yrittivät kaikin keinoin saada selville, mitä oli oikein tapahtunut. Epäitiin terrorismiryhmien pieleen mennyttä kaappausyritystä, jopa jonkin valtion salaisen hankkeen epäonnistumisen aiheuttamia maailmanlaajuisia tietojärjestelmien kaatumisia, hakkereiden kostoja ja tietenkin hyökkäystä ulkoavaruudesta. Levottomuus kasvoi, kun ihmiset halusivat vastauksia.

Oli kulunut noin kuusi tuntia siitä, kun Superäly oli kukistettu. USA:n, Kiinan ja Venäjän presidentit antoivat tiedotteen, että valtiot olivat yhdessä selvittäneet tapahtunutta. Alustavasti oli löydetty kolmen ison palvelimen kaatuminen, mikä oli aiheuttanut tietoliikennehäiriöitä ja laitevikoja maailmanlaajuisesti. Palvelunesto- ja virushyökkäykset olisivat siten päässeet aiheuttamaan laajoja tietomurtoja. Toistaiseksi valtiot eivät olleet löytäneet syytä palvelinten kaatumiseen, mutta uskoivat, että kyseessä oli sähköhäiriöiden aiheuttama ikävien tapahtumien onnettomuus. Sadoilta toimittajilta sateli kysymyksiä ja samalla uutiskanavien toimittajat haastattelivat suorissa TV-lähetyksissä asiantuntijoita ympäri maailmaa. "Näin tilanne hoidetaan, ja kuukauden kuluttua melu on hälvennyt ja ihmiset ovat palanneet omaan arkiryhtiinsä", naurahti Johtaja kylmästi mutta vakavoitui saman tien. Hän mietti Helios -seuransa tehtävää ja kolmea salaisuutta. "Me olemme menettäneet yhden maailman säilyttämiseen liittyvän työkalun, mikäli Tarkkailija ei kykene korjautumaan.

Silloin tehtävästämme tulee jatkossa äärimmäisen vaikea”, ajatteli Johtaja huolestuneena miettien samalla tulevaa tekoälyn kehityskulkua.

Tarkkailija oli heikossa kunnossa ja suurin osa sen erikoisen ohjelman koodeista oli rikkoutunut. Kim oli yrittänyt löytää Tarkkailijan olinpaikkaa lentäessään takaisin Ranskaan, siinä kuitenkin onnistumatta. Hän oli ladannut korjausohjelman erityiselle palvelimelle, johon Tarkkailijan oli määrä siirtyä korjautumaan. Päästyään linnan hän, Johtaja ja de Marfan olivat kokoontuneet salaiseen huoneeseen linnan uumenissa arvioimaan tapahtunutta ja Tarkkailijan tilannetta. Heidän hallussaan ollut ikivanha superalgoritmi ei ollut tehonnut kokonaan Superälyyn. Onneksi Max oli keksinyt erikoisen käänteisalgoritmin.

”Tämä poika on nero ja jonain päivänä otamme hänet joukkoomme”, sanoi Johtaja.

Jäsenet nyökkäsivät. He jatkoivat Tarkkailijan etsintää. Pelonsekainen huoli kasvoi Kimin kasvoilla.

Superälyn tuhoamisesta oli kulunut jo kolme viikkoa ja maailma oli rauhoittunut. Internet toimi normaalisti, tiedonsiirroissa ei ollut ongelmia ja ihmiset käyttivät digitaalisia palveluja ja sosiaalista mediaa samalla tavoin ennen, ehkä jopa enemmänkin. Uutiset ja salaliittoteoreetikot eivät päästäneet tapahtunutta unohtumaan.

Oli perjantai-ilta ja Max oli kotona omassa huoneessaan. Tällä kertaa hän ei istunutkaan tietokoneensa ääressä, vaan katseli ikkunasta mustaa taivasta, jossa loisti satoja tähtiä. Ulkona oli kirpeä pakkaneen ja lumi loisti katulamppujen valossa.

”Me olimme lähellä menettää tämän kaiken”, mietti Max vieläkin järkyttyneenä tapahtuneesta. Hän mietti Helios - salaseuraa ja sen kolmea jäsentä, joihin oli tutustunut siinä salaisessa huoneessa Ranskassa.

Max muisteli, miten oli herännyt oudossa huoneessa, jossa oli mukavan viileää ja isoja näyttöjä. Viimeinen muistikuva sitä ennen oli ollut lakitoimiston huone Helsingissä ja hyvänmakuinen leivos.

Herättyään ikkunattomassa huoneessa Ranskassa Max muisti pelänneensä, että hän kuolisi eikä enää koskaan näkisi vanhempiaan.

Hän muisti, että oli yrittänyt huutaa nähdessään huoneessa kolme aikuista tuntematonta miestä. Hän ymmärsi olleensa lamaantunut ja voimaton tekemään mitään. Max muisteli sitä uskomatonta helpotuksen tunnetta, kun oli nähnyt Emman ja kuullut tämän sanat: "Olet turvassa, älä pelkää. Odotamme hetken, kunnes heräät kunnolla, niin selitämme kaiken."

Max puristi epäuskoisena päätään katsoessaan tähtien loistetta. Hänen oli vieläkin vaikea uskoa, että hän ja Emma olivat olleet osallisena koko maailman ja ihmiskunnan pelastusoperaatiossa erikoisen salaseuran kanssa.

Max katseli vielä hetken ulos.

"Nyt on aika palata takaisin olemaan 14 -vuotias koululainen. Onneksi pääsen Lexin kanssa huomenna laskettelemaan", hän ajatteli iloisena.

Max tiesi kuitenkin sisimmässään, että ihan normaalia hänen elämänsä ei tulisi olemaan. Hän jotenkin aavisti, että salaseura seuraisi hänen liikkeitään aina. He olisivat valmiit toimimaan, jos hän uskaltaisi vähänkään vihjaista seuran olemassaolosta tai Superälystä. Maxilla oli voimakas tunne, että hän ei ollut yksin huoneessaan. Hän vilkaisi nopeasti uutta puhelintaan. Se oli levollisen näköisenä yöpöydällä. Max ei viitsinyt enää avata Johtajalta saamaansa lahjaa, vaan meni nukkumaan.

Himmeä valo välähti älypuhelimien näytöllä. Tarkkailija toivotti Maxille hyvää yötä.

"Uskomatonta, miten elämä on muuttunut puolen vuoden aikana. Ennen olin yksinäinen koulukiusattu luuseri ja nyt minulla on kavereita ja uusia harrastuksia. Taisin ehkä itsekin vaikuttaa siihen", ajatteli Max onnellisena ja vaipui nopeasti uneen. Hän alkoi nähdä hyvin erikoista unta...

"Yön raskas pimeys tuntui herättävän henkiin demonit. Tuuli alkoi ravisuttaa puiden lehtiä. Kaukana kuului ukkosen jylinää. Max ratsasti kovaa vauhtia läpi synkän metsän isojen lehtipuiden lomassa. Musta viitta suojasi häntä yltyvältä sateelta ja tuulelta.

Hän tiesi hevosensa olevan ääri rajoilla, mutta sen oli pakko kestää vielä hetken. Max oli menossa ruhtinaan luo viemään tärkeää viestiä. Salaisuus oli vaarassa paljastua. Maxin kiiltävän musta hevonen kiidatti hänet Pohjois-Italiassa sijaitsevan valtavan linnan portille. Max nousi ratsailta ja käveli vartijoiden luo. Hevonen lysähti tuskaisena maahan. Kolme vartijaa kiirehti auttamaan mustaa hevosta, joka nousi ylös huohottaen ja yritti juoda vettä. Max hengähti helpottuneena ja katsoi kiitollisena hevostaan silmiin. Hevonen nyökkäsi kerran. Seisomaan jäänyt vartija teki kunniaa Maxille: "Tervehdimme Teitä, ritari ...".

Aamulla Max heräsi väsyneenä ja muisti unensa. "Huh, olipa menoa", hän tuumi ja nousi ylös. Pienen pienen oliivipuun lehti putosi Maxin pyjamalta lattialle...

Lähteet

Leena Pirttiniemi, Ulvilan kaupunki Yhteisen ymmärryksen polku
-hanke

Mari Heurlin, Kuraattori Ulvilan yhteiskoulu

Laura Kataja, Kuraattori Ulvilan yhteiskoulu

Wikipedia, Neuroverkot ja syväoppiminen

Niko Tammentie, C#- ja Python-ohjelmointikielten soveltuvuus
neuroverkkojen toteuttamiseen (11.kesäkuuta 2018)

<https://tekoäly.info> Vahva ja heikko tekoäly

Maria Nykänen, [www.tekniikkatalous.fi/ttpaiva/googlen-
teknologiapomo-tietokone-saavuttaa-ihmisalyn-vuonna-2029](http://www.tekniikkatalous.fi/ttpaiva/googlen-teknologiapomo-tietokone-saavuttaa-ihmisalyn-vuonna-2029)

JR Leskinen, TIETOTEKNIikka, Tekoäly kehittyy ymmärtämättömän
monimutkaiseksi, 28.4.2017

<https://www.techworld.com>, Google DeepMind

<https://www.mikrobitti.fi>, Tuhannet Amazonin työntekijät
kuuntelevat Echo-älykaiuttimien käyttäjiä, 11.4.2019

Tämän kirjan kopiointi, digitaalinen jakaminen ja tulostus
ovat kielletty tekijänoikeuslain nojalla.

Oston yhteydessä siirtyvät oikeudet koskevat vain
henkilökohtaista käyttöä.

www.leenagrondahl.com